

Коммунальное учреждение «Запорожский областной институт
последипломного педагогического образования»
Запорожского областного совета

Прошу слова!

(сборник работ участников
Межрегионального фестиваля ораторского искусства)

Запорожье
2019

Коммунальное учреждение
«Запорожский областной институт
последипломного педагогического образования»
Запорожского областного совета

Прошу слова!
(сборник работ участников
Межрегионального фестиваля ораторского искусства)

Запорожье
2019

УДК 808.5:7.092-053.(082)

ББК 83.76м.я43

В85

Составители:

Куридная А.Ф., кандидат педагогических наук, доцент кафедры философии и общественно-гуманитарных дисциплин КУ «Запорожский областной институт последипломного педагогического образования» ЗОС;

Путий Т.Н., кандидат педагогических наук, доцент кафедры философии и общественно-гуманитарных дисциплин КУ «Запорожский областной институт последипломного педагогического образования» ЗОС;

Петрик О.В., старший преподаватель кафедры начального образования КУ «Запорожский областной институт последипломного педагогического образования» ЗОС.

*Рекомендовано научно-методическим советом КУ «Запорожский областной институт последипломного педагогического образования» ЗОС
(протокол № 4 от 24.04.2019 г.)*

В85 Прощу слова! (сборник работ участников Межрегионального фестиваля ораторского искусства) / Составители А.Ф. Куридная, Т.Н. Путий, О.В. Петрик. – Запорожье: Издательство ЗГИА, 2019. – 89 с.

В сборник вошли работы участников Межрегионального фестиваля ораторского искусства «Заговори, чтобы я тебя увидел» в номинациях «Доброе слово лучше богатства», «Слово есть поступок», «Быстрое перо».

НОМИНАЦІЯ «ДОБРОЕ СЛОВО ЛУЧШЕ БОГАТСТВА»

Я – МАЛЕНЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

*Волков Артем,
вихованець старшої групи,
комунальний заклад дошкільної освіти (ясла-садок)
«Теремок» Михайлівської селищної ради
Михайлівського району Запорізької області, смт Михайлівка
(консультант: Мацейко Т.Д.)*

Мене звать Артем Волков. І моя Батьківщина – Україна. Я хочу розповісти вам про її безмежну красу і любов до моєї Батьківщини. А тема моєї розповіді називається «Я – маленький українець».

Я хлопчик маленький
Син я України – неньки
Українцем я звуся
Й тою назвою горжуся
Хоч малий я невеликий
Зате добре знаю
Що край рідний Україна
І я його кохаю
Красивий, щедрий, рідний край
І мова наша солов'їна
Люби, шануй, оберігай
Усе що зветься Україна.

Я – маленький українець, і моя Батьківщина – Україна. Вона, як мама, огортає любов'ю серце кожної дитини. Вона вчить нас, таких маленьких, зростати в дружбі, доброті й любові.

Я знаю, що моя Матінка мене любить, а я люблю її. Люблю спів пташок, як квітнуть квіти, люблю сонце і веселку. А ще я люблю українське небо таке чисте, блакитне і ,здається, таке неосяжне. Напевно, якщо піднятися високо – високо, туди, куди пташка не долітає, можна побачити всю красу української землі: гори, ліси, поля.

А якщо злетіти ще вище, аж до самої веселки, то перед моїми дитячими очима розкриє душу ненька – Україна. Ту душу, в якій живе любов, добро і мрія. А можливо Вона дозволить мені торкнутися веселки, і тоді жодна хмаринка не затьмарить її. А дитяча посмішка осяє всю Вкраїну.

Я дуже люблю свою Україну, тож:
«Хай у серці кожної дитини
Живе любов до Батьківщини»

МОЇ МРІЇ

*Глушенкова Мілана,
вихованка старшої групи,
заклад дошкільної освіти № 41 «Барвінок» комбінованого типу
Мелітопольської міської ради Запорізької області,
м. Мелітополь
(консультант: Єрошенкова Т.В.)*

Вітаю! Мене звать Мілана. Відвідую дитячий садок «Барвінок», що в місті Мелітополі.

Я гадала, що вже давно вирішила ким бути, але ось знову замислилась – ким же мені хочеться стати? Ось Тетянка, моя подруга, хоче стати принцесою. Етикет, правила, манери. Як же це нудно!

Мабуть стану, як мріє Наталка – ветеринаром! Лікувати тваринок, перев'язувати їм лапки. А як? Тут потрібні знання, а де їх взяти? У бібліотеці! Бібліотекар! Чудова професія! Я почала збирати всі книжки вдома, щоб прочитати їх і стати розумною, але дуже захопилась яскравими ілюстраціями і вирішила – буду великим художником, як мій друг Тарас! Потрібно придбати побільше паперу, олівців, фарб, пензликів, обов'язково мольберт – і все! Але він, для цього, також ходить у якусь школу. А може все таки стати принцесою? О! Хочу бути продавцем морозива! Як же я його люблю! Можна їсти скільки забажаєш та пригощати друзів, але, що ж тоді продавати? Та й захворіти можна. Погана думка.

Подумала я подумала і вирішила – треба ще трохи підрости, щоб визначитися з майбутньою професією. А поки що буду допомагати матері, слухати татка, піклуватися про бабусю.

МЫ – ДВОЙНЯШКИ

*Гудкова Вероника, Гудкова Злата,
воспитанницы старшей группы,
дошкольное образовательное учреждение (ясли-сад) №90
«Волошка» Запорожского городского совета
Запорожской области, г. Запорожье
(консультант: Трецова Г.Г.)*

Добрый день! Меня зовут Вероника, а я – Злата, мы – воспитанницы группы №5 «Ромашка».

Ника: мне в жизни очень повезло, у меня есть сестра, которая родилась со мной в один день.

Вместе: мы – двойняшки.

Злата: лучше подруги, чем сестренка, у меня нет.

Ника: с какой разницей мы родились мы не знаем, мама оставила это в секрете, наверное, для своего спокойствия.

Злата: как вы увидели, хоть мы и двойняшки, но абсолютно разные.

Ника: это уж точно. Иногда у нас с мамой создается впечатление, что Злата не с этого мира. В тот момент, когда мы с мамой, например, делаем уборку, Злате срочно надо поменять наряд, одеть фату, и без каблуков она не представляет своей жизни.

Злата: чего не скажешь о тебе. Никуся у нас само совершенство, у нее должно быть всё на местах, она всегда беспрекословно слушается маму и живет в своих мечтах.

Ника: знаете, как-то вечером Злата сказала, что хочет танцевать хип-хоп и ходить на романтику. Мы с мамой спросили: «Злата, а что такое романтика?».

Злата: это там где любовь! Как же они хохотали. На самом деле каждая из нас имеет свою мечту, свои цели, планы на будущее.

Ника: но мы верим, что всё будет хорошо и всё сбудется, если мы будем вместе, как одно целое.

Вместе: потому что мы – двойняшки!

ВИШИВАНКА

*Кравченко Катерина,
вихованка старшої групи,
дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) комбінованого типу
№43 «Росинка» Запорізької міської ради Запорізької області,
м. Запоріжжя
(консультант: Романюк О.В.)*

Вітаю. Я – Катруся, мені 6 років. Прийшла до Вас зі своїм виступом, гарно вдягнена.

Подивіться, яка в мене сорочка – вишиванка. У садочку нам розповідали, що це національне вбрання нашого народу, реліквія, що передавалась від бабусі до онуків. Послухайте, будь ласка, я вам про неї розповім.

Білу, гарну, густо вишивану сорочку мені в спадок передала рідненька бабуся. Подивіться, яка вона гарна, сама бабуся вишивала – це не просто одяг, це справжній оберіг.

Вона теж таку вдягала, моїй матусі дарувала. Маленькою я споглядала, як бабуся вечорами вишивала цю красу, що в спадок маю. Щодня вона додавала нові квітучі візерунки, в які заклала любов та традиції родини.

Коли настає святковий день, матуся достає сорочку із скрині, я милуюся і радію, що маю таке вбрання. Цю вишиванку я одягаю на кожне свято.

«...На сьоме небо підлітаю,
Коли сорочку цю вдягаю,
Ходжу у ній, не находжуся,
Милуюся не надивлюся!
... У ній пісні мого народу,
Любов і труд усього роду...»

Ганна Сушко

Матуся додала до мого вбрання гарну червону спідницю та прикрасила моє волосся яскравими, різнокольоровими квітами, які ростуть на нашій рідній землі.

Подивіться, яка вийшла гарна маленька україночка!

Я рада, що Ви вислухали історію моєї сорочки. Дякую вам за увагу. На все добре. Хай Вам щастить!

ВСЕ ВІДЧУВАЄ, ТІЛЬКИ НЕ ГОВОРИТЬ...

Кулініч Макар,

вихованець старшої групи,

*заклад дошкільної освіти № 1 ім. 8 Березня санаторного типу
Мелітопольської міської ради Запорізької області, м. Мелітополь
(консультант: Поторокіна Л.В.)*

Добрий день. Мене звать Макар.

Шановні дорослі, ви можете запитати:

– Що мене, маленьку дитину, може засмучувати?

– А чи можу я у свої шість років відчувати несправедливість, розуміти, що таке жорстокість? Співчувати і бути готовим прийти на допомогу?... ТАК!

Моя мама впевнена і вчить мене, що не від віку залежить доброта, людяність і любов.

Я хочу розповісти вам історію про непрості стосунки між людьми та твариною, яка з давніх пір з гідністю несе заслужене почесне звання – *вірний друг...*

А чи здогадалися ви про кого йдеться мова? Звичайно, саме собака, маючи велике і щире серце по відношенню до нас, людей, вірно і віддано служить нам усе своє життя до самої смерті.

Вона ніколи не покине у важку хвилину, завжди допоможе.

Та що там говорити, шановні друзі. Ви тільки пригадайте своїх домашніх улюбленців, їх бездонні добрі очі... які дивляться на нас з такою відданістю... і в біді і в радості.

...Він усе розуміє, усе відчуває – тільки не говорить. Сяде поруч, подасть лапу і любов'ю своєю настрої нам лікує.

Багато чому у собак можна навчитись... Але мене засмучує питання...

Чому? Чому іноді люди бувають жорстокими до цієї відданої людині тварини?

Собака слово не дає на вірність і на дружбу. Але віддасть життя своє за рідну йому душу...

А ще я хочу сказати, що в мене теж є собачка, її звать «Мотя», вона – мій вірний друг. І я її ніколи не ображу і не скривджу.

МЕЧТАЙТЕ – И МЕЧТА СБУДЕТСЯ!

*Молокова Алиса,
воспитанница старшей группы,
дошкольное образовательное учреждение (ясли-сад)
комбинированного типа №22 «Ивушка»
Запорожского городского совета Запорожской области,
г. Запорожье
(консультант: Кваша Р.В.)*

Добрый день, уважаемая публика! Меня зовут Алиса Молокова. А в детском саду меня называют *«наша маленькая артистка»*. Это потому, что я выступаю на всех праздниках и концертах, а в нашем саду их бывает очень много. А ещё я люблю придумывать разные игры в театр, а потом мы с ребятами в группе устраиваем настоящие представления.

Ребята, а вы любите мечтать? Я – очень люблю. Скажу по секрету – я мечтаю стать актрисой. Представьте: театр, огромная сцена, настоящее представление, и я играю главную роль. Аплодисменты! Цветы! Браво, Алиса! Или – нет! Лучше знаменитый сериал. И меня видит на экранах телевизоров вся страна, а может даже и весь мир! Здорово, правда?

Вам, друзья, наверное, показалось, что я мечтаю стать актрисой из-за славы и внимания? Вы, конечно, правы, мне нравится, когда меня замечают. Но это – не главное.

Когда актёр играет роль, он превращается в своего героя, думает, говорит, живёт, как герой. Это так интересно!

Вот, я – злая колдунья, которая превратила бедную принцессу в спящую красавицу (изображает). А теперь я – добрая фея, няня Мери Поппинс (изображает).

Друзья! А может кто-то из вас тоже мечтает о карьере актёра? Было бы здорово встретиться на сцене или перед камерой. Ну, конечно, когда подрастём и станем совсем взрослыми. Главное – не расставайтесь со своей мечтой, мечтайте, и мечта обязательно сбудется!

Благодарю, замечательная публика, за то, что вы меня внимательно слушали! А вам, ребята, желаю успешного выступления. Всего доброго!

СТОСУНКИ МІЖ БРАТИКОМ І СЕСТРИЧКОЮ.

*Мисочка Артем,
вихованець старшої групи,
Спеціальний дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) № 190
«Дюймовочка» Запорізької міської ради Запорізької області,
м. Запоріжжя
(консультант: Власова О.Ж.)*

Доброго дня шановні! Я – Артем. Мені 6 років. Я щасливий хлопець. Маю чудову сім'ю і ходжу до дитячого садка. Люблю своїх друзів, гратися з ними. Але є у мене найулюбленіший, наймиліший друг – моя сестричка! Звати її Ліза і вона ще зовсім маленька – 10 місяців.

Коли батьки мені сказали, що в нашій сім'ї з'явиться малюк, я і зрадів, і засмутився. Це ж треба все ділити: і іграшки, і увагу батьків, і навіть... цукерки! Та й ще виявилось, що буде не братик, а якийсь дівчисько! Ви бачили тих дівчат? Але коли сталася важлива подія і в дім принесли цю крихітку, я зрозумів, нема в світі кращої дівчинки!

З задоволенням допомагаю матусі глядіти сестричку, розважаю, оберігаю. Ліза так радіє, коли бачить мене! Мама каже, що ми схожі, навіть сміємося однаково. Чекаю, коли сестра підросте і я зможу навчити її того, що знаю сам. А я ж знаю і вмю багатенько! Бо я є старший брат! А це велика відповідальність і велика любов. Брати і сестри мають зв'язок, що йде з серця..

Поки я тішуся тим, що Лізонці потрібна моя увага. Рости швидше, моя сестричка!

Я – МАЛЕНЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ!

*Савенко Артем,
вихованець старшої групи,
дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) №196
«Рожсєва зорєнька», м. Запоріжжє
(консультант: Коляда С.В.)*

*Україна, Україна –
Моя рідна батьківщина!
Небо синього блакить,
Жито золотом блищить.
Україно, ти єдина,
Наїрідніша нам усім.
Любимо тебе, країно.
Ти для нас – найкращий дім!*

Мене звати Савенко Артем. Мені 6 років.

Я – маленький українець! Живу на прекрасній та щедрій землі – Україні. Бути українцем, значить поважати та любити свою Батьківщину, знати рідну мову, пам'ятати та цінувати українські традиції.

Я – маленький українець і знаю, що наша країна має добрі та давні символи – червону калину, соняшник, український віночок, вишитий рушник та вишиванку. Я знаю, що державним символом є – жовто-блакитний прапор. Герб України – тризуб. Столиця України – це Київ. Гордістю моєї країни є велична річка Дніпро, степи та лани, щедра та родюча земля.

Бути українцем – значить бути справжнім козаком, сильним та мужнім! Наша Україна сильна тому, що в ній живуть сильні люди. Українці добрі, працьовиті, відважні, та ще й талановиті – я теж таким буду!

Поки я маленький, я багато чому навчаюсь. В садочку мені прищеплюють любов та повагу до своєї країни.

Я – маленький українець, і я поважаю та люблю свою родину – маму і тата, бабусю, тітоньку та дядька. Вони виховують в мені, – чесність, порядність, любов до рідного краю. Бути українцем – це дуже відповідально, і я пишаюсь, що я українець!

МОЄ ІМ'Я

*Сейтумеров Селім,
вихованець старшої групи,
заклад дошкільної освіти № 9 «Лелеченя» комбінованого типу
Мелітопольської міської ради Запорізької області, м. Мелітополь
(консультант: Биковська А.Г.)*

Добрий день, селям алейкум.

У нашому садочку багато діточок і кожна дитина має своє ім'я. Мого товариша звать – Артем, подружку – Олеся, в моїй групі – три Насті! А ще є Ілля, Сашко, Андрій....

А МОЄ ІМ'Я СЕЛІМ!!!

Я замислився, чому я Селім і спитав у матусі. Мама вислухала мене, посадила біля себе, пригорнула, і розповіла історію мого імені. Я – ДИТИНА ТАТАРСЬКОГО РОДУ!

Тому і звучить моє ім'я так цікаво – СЕЛІМ

Це означає – ЗДОРОВИЙ, СИЛЬНИЙ, МУЖНІЙ.

Мама мене називає Селімушка, вихователі Селімчик, друзі – Сем.

Мені дуже подобається моє ім'я. Я хочу бути як батько – ЗДОРОВИМ, СИЛЬНИМ, МУЖНІМ!!! Тато і мамо мріють, щоб я зростав саме таким! А іще веселим і сміливим.

Я зичу всім людям добра і миру, здоров'я, сили та мужності. І хороших друзів.

Дякую за увагу, чок саголинис.

Я – МАЛЕНЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

*Сівер Віталій,
вихованець середньої групи,
Центр розвитку дитини «Веселка», м. Запоріжжя
(консультант: Світла Я.В.)*

Вихід: під музичний супровід «Їхав козак за Дунай»(мінус) Вітілик в козацькому вбранні скаче на конику підспівує: «Їхав,їхав козак містом, під копитом камінь тріснув».Зупиняється біля дуба і каже : «Тр-р-р-ууу. Стій, моя люба! Прив'яжу тебе до дуба!» Накидає повід на гілку і виходить на авансцену.

Шановливо вклоняється і каже:

Доброго здоров'ячка, шановне товариство!

- Я, Віталій Сівер, мені шість років.
- Я – маленький українець з діда – прадіда, чим вельми пишаюсь!
- Я – козацький нащадок, народився на теренах славного краю Запорозького.

Вказує на шаблю і каже: Це для захисту неньки – України і всіх вас!»

- Я – Українець! Горджусь і радію

- Що рідною мовою я володію!
- Я вже вмію читати, по – своєму обробляти землю.
- Тато і мама вчать мене шанувати традиції родини і всього нашого народу.
- Я – Українець! Живу в Україні
- На вільній, єдиній моїй Батьківщині.
- Де все мені в радість: ліси і садки, озера й річки і глибокі ставки.
- Моя Україна, то мамина ласка,
- Червона калина, бабусина казка.
- Це соняхи в цвіті, горобчиків згряя
- Я кращої в світі країни не знаю!
- Я люблю кожна квіточку в полі,
- І струмок, що до річки біжить,
- І високі, до неба, тополі
- І чисту – чисту небесну блакить.
- Бабуся стверджує, що в мене і серденько, і душенька начинені глибокою любов'ю до неньки – України.
- Ось, чому я – Українець!
- **Ви ж, люди добрі, бувайте!**

Після промови іде до коня, сідає на нього і каже: « **А нам час в дорогу. Треба поспішати боронити рідну землю! Но, моя мила!**» Під музику скаче назад.

ЛУЧШЕ, ЧЕМ В СЕМЬЕ, НЕ МОЖЕТ БЫТЬ НИГДЕ

Смирнова Анастасия,

воспитанница старшей группы,

дошкольное образовательное учреждение (ясли-сад)

№90 «Волошка» Запорожского городского совета

Запорожской области, г. Запорожье

(консультант: Переродова Ю.В.)

Здравствуйте, меня зовут Анастасия. Больше всего на свете мне приносят радость мои родные и близкие. Знакомьтесь – моя семья!

Мама, мамочка, мамуля, или просто Юлечка, ведь мамуля не просто мама, она моя лучшая подруга. Как настоящие друзья, мы всё делаем вместе: поддерживаем уют в нашем доме, готовим семейные обеды. Когда мы колдуем вместе над нашим любимым блюдом, отбивными, они получаются просто объедение. А недавно мы с мамой ходили на цирковое представление. Это был настоящий восторг, ведь впервые в жизни я увидела цирк на воде. Это была чудесная сказка.

Папа Сергей у меня замечательный. Он много работает и часто возвращается с работы уставшим. Но это не мешает ему каждый вечер перед сном прочитать мне новую сказку. Как приятно твоя забота.

Бабушка Люся – мудрость нашей семьи, мы всегда прислушиваемся к её советам. А ещё бабушка умеет готовить самые вкусные в мире оладушки. Бабуля, люблю тебя.

Дедушку Вову мы называем «творческой личностью». Он очень любит рисовать и лепить, у него это здорово получается. Дедушка и меня учит этому интересному делу.

А кто же Я в нашей семье? Мои родные называют меня «солнышко, наша принцесса, бусинка». Когда я вырасту – я хочу быть похожей на маму, быть заботливой, как папа, мудрой, как бабушка и талантливой, как дедушка.

Я горжусь своей семьей! Семья – главное богатство на земле, без неё человек не может быть счастлив. В моей семье мы понимаем, помогаем, любим друг друга!

Друзья, народная мудрость учит нас: «Лучше, чем в семье, не может быть нигде». Желаю Вам всегда быть радостными и уверенными в себе.

Благодарю за внимание! Будьте счастливы.

МОЇ МРІЇ

Труба Єлизавета,

*Біленьківський комунальний дошкільний
навчальний заклад «Веселка», с. Біленьке
(консультант: Доровська В.М.)*

Доброго дня, шановне журі. Я – Ліза Труба. Мені 6 років та я знаю секрет щастя! Насправді, ніякий це не секрет, адже всі діти його знають. Хочете, я і вам розповім?

Щоб бути щасливим потрібно мріяти. Так-так! Коли у людини з'являється хоч одна малесенька мрія, усе навколо неї змінюється. Настрій поліпшується, світ стає яскравим, виникає бажання зробити усе можливе, щоб мрія здійснилася. От мої мрії завжди здійснюються.

Одного разу я побачила у подруги ляльку Лол. Вона мені дуже сподобалась і я дізналася, що їх ціла колекція! Мені дуже хотілося також мати таку іграшку. Але батьки сказали, що це занадто дорого і ми не може її купити... І тоді я почала МРІЯТИ.

Я малювала Лол олівцями і фарбами, милувалась, коли подруги приносили своїх ляльок у садок, дивилась на них у Ютубі. Я уявляла, як я теж граюся цими ляльками з сестрою, як вони кумедно п'ють зі своїх пляшечок і змінюють вбрання. Під Новий рік я написала листа Діду Морозу і, ви уявляєте, він мені подарував цілий набір! Величезна коробка ледь помістилася під ялинкою!

Я була дуже щасливою! А ще щасливими стали моя сестра та подруги, з якими ми тепер граємося разом. Розумієте, моя мрія зробила щасливими і мене і оточуючих.

Мама каже, що коли людина здійснює свою мрію, весь світ стає кращим і щасливішим. Вона розповіла про дядька Стіва Джобса, який мріяв про те, щоб

передати привіт доньці з комп'ютера, який носить у кишені. Його мрія здійснилась і тепер ми всі користуємося смартфонами і планшетами.

Погодьтеся, це надзвичайно!

Виявляється, що мрії ростуть разом з нами. Варто тільки про це пам'ятати і вірити, що все можливо.

А про що мрієте ви?

МАКСИМКА-НЕЗНАЙКА

Черепов Максим,

воспитанник старшей группы,

дошкольное образовательное учреждение (ясли-сад)

комбинированного типа №22 «Ивушка»

Запорожского городского совета Запорожской области,

г. Запорожье

(консультанты: Нестеренко Т.Л., Дружина В.П.)

Привет, ребята! Здравствуйте, уважаемые взрослые!

Я – Максим. Родители, воспитатели и даже мои друзья часто подшучивают надо мной – называют меня Максимка-Незнайка. Но я совсем не обижаюсь на их шутки, ведь Незнайка – мой любимый мультяшный герой. Мне кажется, что мы с ним даже похожи. Я такой же весельчак и непоседа. Поэтому на занятиях в детском саду часто верчусь, как юла, и отвлекаюсь. Но это совсем не означает, что я не люблю учиться и не запоминаю то, о чем воспитатели рассказывают нам на занятиях. Просто я нестандартно мыслю.

От Незнайки я узнал, что один древний философ Сократ говорил: «Я знаю, что ничего не знаю, но люди воображают, будто они что-то знают, а оказывается, что они ничего не знают. Вот и получается, что зная о своём незнании, я знаю больше, чем все остальные».

Получается, что Незнайка может гордиться своим именем, а значит, я могу гордиться собой – ведь я, как и Незнайка, люблю учиться. Иногда просто все думают не так, как я.

А давайте, друзья, проверим! Попробуем все вместе решить одну задачку. В комнате четыре угла, в каждом углу по кошке, каждая кошка видит перед собой еще три кошки. Сколько кошек в комнате? А? Обычно отвечают – шестнадцать. А это не верно. Ответ – четыре кошки. Ведь три кошки сидят в тех углах, которые видит каждая кошка.

Главное, ребята, мыслить нестандартно.

Друзья, а кто-то из вас смотрел мультики о Незнайке? Если нет – посмотрите. Они весёлые, а главное – поучительные. Ведь это Незнайка научил меня думать по-своему и не стесняться быть не похожим на других людей.

А я от имени Незнайки желаю этого вам! Успехов, ребята! Спасибо за внимание! Радостного всем дня!

ЯК ЗРОБИТИ ЖИТТЯ РАДІСНИМ

*Авалян Єва,
учениця 2-го класу,
комунальний заклад «Чорноземненська загальноосвітня школа
I-III ступенів Якимівської селищної ради Якимівського району
Запорізької області», с. Чорноземне
(консультант: Лифар Т.П.)*

Доброго дня всім! Я – Єва Авалян, учениця 2 класу Чорноземненської загальноосвітньої школи. Мій виступ на тему «Як зробити життя радісним».

Жили-були маленькі жабенята. Вони вирішили організувати змагання. Їхньою метою було вибратись на вершину башти.

Зібралось багато глядачів, які хотіли подивитись на ці змагання і посміятись над їхніми учасниками...

Змагання почались. Ніхто не вірив, що жабенята зможуть дістатися вершини башти.

З усіх сторін лунало: «Це дуже складно!!! Вони ніколи не досягнуть цієї вершини. Башта для них занадто висока».

Маленькі жабенята почали падати. Один за одним. Деякі намагались підстрибнути все вище і вище. Але юрба все одно кричала: «Жодне не зможе цього зробити». Ще більше жабенят падало з висоти на землю. Тільки одне підіймалось все вище і вище.

І, доклавши зусиль, одне єдине дісталось вершини. Всі поцікавились, як йому це вдалося? Де в нього знайшлися сили не впасти ?

Але жабеня-переможець виявилось... глухим... Воно не чуло, що глядачі не вірили в його сили!

Ніколи не слухайте тих, що прагне передати нам свій песимізм та поганий настрій! Вони забирають у нас віру у власні сили!

Не забувай про силу слова!!! Думай лише про хороше і життя буде радісним!

Бажаю всім гарного настрою!

Дякую за увагу!

Я – ЩАСЛИВА ДИТИНА

*Бабич Ярослав,
учень 4-го класу,
комунальний заклад «Дніпрорудненська спеціалізована
школа I-III ступенів «Світоч» Василівської районної ради
Запорізької області, м. Дніпрорудне
(консультант Аленікова Т.В.)*

Добрий день, я вас вітаю,
А себе я представляю!
Ярослав мене назвали
З Дніпрорудного прислали.
Вже четвертий рік навчаюсь,
Школу «Світоч» прославляю.
Я хлопчик – свято, просто буйство фарб!
Буваю різним – веселим та грізним.
Іноді дорослим, розумним і серйозним,
Сміливим і впертим, і в словах відвертим.
В житті – оптиміст, в школі – активіст.
У всьому маю власний смак,
Душею я до друзів добрий,
У співах неабиякий мастак.
Хочу Вам секрет розкрити,
Тільки нікому! ні-ні!
Я – щаслива є дитина,
Розкажу Вам ось чому.

Але спочатку Вам запитання одне: що для Вас є щастя? Це відпустка ?
Машина?

Чи інше?

Так, все це важливо в житті, але не для мене зараз. У моєму юному,
квітучому віці так хочеться більше гуляти з друзями або просто гуляти. Що я з
успіхом і роблю, звісно, у вільний від справ час.

Мій секрет щасливої дитини такий: приходжу я зі школи додому, а там
нікого! Просто клас! Я самий головний хазяїн! Хочу пряники їм, хочу халву,
хочу друзям дзвоню, комп'ютер ніхто не забирає, телевізор дивись скільки
душа забажає, ніхто з уроками не набридає. Хочу проявити свій талант
артиста – сусіди мені не заважають. Я ж без пісень та танців себе не уявляю, ні
дня не проводжу. Ще й на гітарі граю. Добре, що під нами із сусідів ніхто не
живе. Хоча, може і не добре. Вони були б самі палкі шанувальники мого
таланту. Кожен день слухати мої репетиції, хочеш чи не хочеш, станеш
фанатом мого таланту!

Але це щастя триває тільки до вечора. Потім воно змінюється. Це не
менш важливе. Але для мене саме важливе інше щастя: це моя родина, яка
збирається вдома за одним столом, дарує один одному щирі, добрі слова та
посмішки.

Ось чому я – щаслива дитина!

На мою думку, щастя існує, треба тільки вміти побачити його, знайти та радіти життю!

МОЯ МАЛЕНЬКА БАТЬКІВЩИНА

Бандура Андрій,

учень 3-го класу,

Запорізька гімназія №2 ім. Лесі Українки

Запорізької міської ради Запорізької області,

м. Запоріжжя

(консультант: Кулявець О.М.)

Добрий день. Мене звати Бандура Андрій. Мені 8 років.

Я народився та живу у місті Запоріжжі. Проте я багато мандрую нашою маленькою країною.

Я вже був на сході – у першій столиці України Харкові.

Був і на Заході – у 7 років підкорив Говерлу.

На півдні я плавав і в Азовському і Чорному морях.

І звичайно вже неодноразово був у нашій чарівній столиці – Києві.

А одного разу я брав участь у подорожі до маленького, маленького села, яке навіть на мапі важко знайти.

Уявляєте, там навіть не працює мобілка і, звичайно, немає Інтернету!!!

Це було так нудно і нецікаво. Один літній чоловік вів нас по спустошеному, наче мертвому, селу, а коли ми нарешті дійшли до напіврозваленого будинку, він сказав: «Ось тут онуку, я народився і виріс».

Так... це був мій дідусь. Він у свої 75 років здолав понад тисячу кілометрів, їхав автобусом, потягом потім ще й на попутках лише задля того, щоб побачити свою маленьку батьківщину... подихати тим самим повітрям... пройтися знайомими з дитинства вуличками.

Коли я дивився на дідуся, відчував, як його серце завмирало від хвилювання. І, здається, я зрозумів, що для людини значить його маленька батьківщина.

Мої батьки кажуть, що сучасний світ дуже стрімко розвивається і все більше і більше людей покидають свою маленьку батьківщину у пошуках долі.

Пройде час, і важко сказати, де я буду жити постійно. Може, десь недалеко, а може, на іншій півкулі Землі. Може, це буде маленьке селище, а може, найбільший мегаполіс на землі, для якого Запоріжжя буде немов те маленьке дідусеве село. Хто знає?

Але я точно знаю, якою дорогою може бути маленька батьківщина, тому хочу щиро побажати всім, кого доля закинула далеко від рідної землі, мати можливість хоч іноді приїжджати на землю свого дитинства. Мій тато зараз далеко від домівки. Він захищає кордони нашої великої України, моєї родини та моєї маленької батьківщини.

Завдяки моєму татові, дідусю, усій моїй родині, я зрозумів і відчув, що таке Батьківщина. Дякую за увагу.

Я – МАЛЕНЬКА УКРАЇНКА

*Бейко Софія,
учениця 3-го класу,
Вільнянська загальноосвітня школа I-III ступенів № 2
Вільнянської районної ради Запорізької області, м. Вільнянськ
(консультант: Помеліна І.М.)*

Доброго дня! Мене звать Софійка. Я навчаюся у 3-А класі Вільнянської школи №2.

Я – маленька українка!
Де ще стрінете таку?
В мене вишита кофтинка,
Гарні квіти у вінку...
Я співаю пісню дзвінко,
Я кружляю у танку...
Я – маленька українка!
Де ще стрінете таку?

Так, я – українка. А українці – особливий народ. З давніх-давен вони вчили своїх дітей бути чемними, чесними, порядними, працелюбними, гостинними і волелюбними. Мені до вподоби такі риси. Я повсякчас намагаюся їх виховувати в собі, бо цього мене вчать мої рідні. І я стараюся усюди поводитися так, щоб не було їм соромно за мене. Велике значення в житті справжнього українця мають родина та праця.

Я – школярка, а тому моя праця – це навчання. Я з задоволенням ходжу до школи, залюбки вивчаю математику, українську мову. І вже маю перші успіхи. Я радію своїм досягненням і моїм рідним приємно. Від мого гарного настрою залежить настрій і почуття людей, що мене оточують.

Я хочу жити так, щоб мене поважали, хочу бути гідною громадянкою своєї держави.

Українкою вродилась,
Українка буду,
Та про рідну Україну
Ввік я не забуду.

Щиро дякую за увагу!

УКРАЇНКОЮ Я НАРОДИЛАСЯ

*Біленко Зоряна,
учениця 4-го класу,
Запорізький колегіум «Еліт» Запорізької міської ради
Запорізької області, м. Запоріжжя
(консультант: Климова В.В.)*

Що не кажіть, а Україна славиться і гордиться своїми красунями! Вони завжди були її окрасою. У всі віки українські дівчата славилися неповторною вродою, світлим розумом, ввічливістю, працьовитістю і, звичайно, любов'ю та повагою до рідного краю.

На щастя, Бог і мене наділив такими рисами. Моє ім'я – Зорянка! У ньому звучить первозданна сила нашої України – Зорі! Його дали мені рідненькі тато й матуся. Вони для мене є прикладом у всьому. Коли потрібно було захищати нашу Землю від жорстоких загарбників, батько одним із перших добровольців пішов на війну. Мама у всьому була йому підтримкою.

Уся наша родина вболіває за долю Батьківщини, тому кожен ранок у нас починається з молитви за Україну, яку написав мій дідусь – Лютий Г.І.

...Хай тобою святиться мій день!
Ти народжена Богом кохати!
Україна – країна пісень,
Україна – Чорнобильська мати.

Хай це буде остання біда,
Народи нам свого Мойсея!
Є жива ще в криницях вода,
Є кому ще зцілитися нею!

Наша сім'я розростається: брати, сестричка, а в неї вже з'явилися мої племінники: маленький Матвійко та Соломійка. У всіх нас тече українська кров – кров свободи, вільного непереможного степового духу.

Ще ненароджену –
мене вже знав цей Степ.

Йому про мене зорі розказали,
І я прийшла, відкрилася, як спалах,
Щоб все життя пригадують себе.

Коли була іще передчуттям,
Коли літала бджілкою в тюльпанах,
В моїй крові біжать іще тарпани,
Яких не приручило і життя.

І хто мені той Степ?
І хто мені той птах?
Чому томлюсь, буває, без причини?

Що нагадали запахи полинні –
І степ, і Бог – у мене на устах...

ДОМАШНІЙ ФОТОАЛЬБОМ

*Воленко Софія,
учениця 3-го класу,
комунальний заклад «Малотокмачанська загальноосвітня
школа І-ІІІ ступенів» Малотокмачанської сільської ради
Оріхівського району Запорізької області, с. Мала Токмачка
(консультант: Остряниця О.Д.)*

– Ой, що це?

– Фотоальбом. Якись дивні фотографії, чорно-білі (гортає). Цікаво. Та це ж мій дідусь, ще зовсім молодий. А красень який! Стоїть біля комбайну «Нива» посеред пшеничного поля. Хтось дуже поважний чіпляє йому щось на груди. Це, мабуть, той орден, що я бачила в старій шафі.

– А це хто? Ніби я, ніби й не я. Такі ж очі, ніс і волосся русяве. Тільки сукня якась дивна, таких тепер не носять.

– Ох-ох, та це ж моя бабуся! Як чудово, що в нас є сімейний альбом і я можу побачити якою вона була в дитинстві. Недарма мені казали, що я схожа на неї як дві краплі води.

– А у вас теж є сімейний альбом?

– А ви теж придивлялися на кого більше схожі: на маму, чи на тата. А може як я на бабусю?

– А ось мої батьки, такі щасливі. Це їхнє весілля.

– А ось я на першій шкільній лінійці. Тільки якась я тут «злякана». І чого було ото так – лякатися, бери дзвіночок та й колоти його на все подвір'я.

– Я бачу, що хтось з вас теж колись давав «перший дзвінок».

– А ось ми з батьками у стародавньому Львові, а ось гуляємо Хрещатиком. А це вболіваємо на стадіоні «Металіст» у Харкові.

– А все ж де я не була, а в нашій Токмачці найкраще. Недаремно наша славна землячка у своїй пісні співала: «І де б не ходила, до тебе я рідна Токмачко вернусь».

– Як же добре, що є сімейний альбом! Як добре, що є родина, є Батьківщина.

ЯК ЗРОБИТИ ЖИТТЯ РАДІСНИМ?

*Гугніна Кіра,
учениця 4-го класу,
Запорізький класичний ліцей Запорізької міської ради
Запорізької області, м. Запоріжжя
(консультант: Гайворонська Н.В.)*

Як зробити життя радісним? Кожна розумна людина замислюється над цим питанням. Ліна Костенко сказала так:

Віддай людині крихітку себе.

За це душа наповнюється світлом!

Я теж вважаю, що саме коли людина ділиться своєю радістю чи добром з іншими, її життя стає радісним.

Чи не це почуття радості наповнює серце, коли ти допомагаєш своїм друзям, стареньким, нашим воїнам, захищаючим кордони твоєї Батьківщини?

Радість за іншого наповнює серце, коли ми разом з друзями збираємо речі та смаколики для нужденних та готуємо малюнки для наших захисників, щоб і вони відчували радість...

А яка радість охоплює душу, коли ти взимку підгодовуєш птахів, а вони за це співають тобі навесні пісень. Чи коли ти, потайки від мами, годуєш собачку, а вона приносить до вас ще і своїх п'ятох цуценят. Правда мама каже: «це ще та радість...»

А ще я вважаю, що радісним життя робить мрія. Я дуже люблю мріяти!!!! Але коли ти не тільки мрієш, а ще робиш кроки для її досягнення, і в тебе виходить – то це для мене велика радість.

Я мрію стати режисером та знімати фільми про щасливих людей!

Щоб розвинути свої здібності, я складаю вірші та казки, поки ще тільки для батьків та бабусі, а ще я навчаюся грі на фортепіано та віолончелі, граю у Театрі юного глядача.

І коли мама, тато та бабуся посміхаються моїй казці, а вчителі вихваляють за успіхи в музиці, я дуже радію. А якщо після вистави глядачі дарують квіти – я розумію, що це життя дарує мені велику радість!!!!

Ви ще у сумнівах, як зробити життя радісним?... Батьки, рідні, друзі... і зовсім незнайомі люди... коли ти кожного дня даруєш їм крихітку себе, ця радість повертається до тебе, немов шматочки пирога, який зветься... Радість...

Я – ЩАСЛИВА ДИТИНА

*Долгова Крістіна,
учениця 3-го класу,
КЗ «Малинівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів»
Гуляйпільської районної ради, с. Малинівка
(консультант: Продан Л.В.)*

Долгова Крістіна, учениця 3 класу КЗ «Малинівська ЗОШ І-ІІІ ст» ГРР
Діти, а ви знаєте, що таке щастя?

Що треба, щоб бути щасливим на цій землі? Тема вічна. Щастя неповторне. Кожна людина відчуває його по-своєму.

Сьогодні я хочу поділитись з вами своїм щастям. Моє щастя кольорове, дивовижне, радісне, захоплює. Воно робить мене світлою, наділяє силою, впевненістю у собі.

Я – щаслива дитина, бо маю життя, яке подарувала мама. Вона перша в житті пригорнула мене, наділила теплом, подарувала любов. Без неї ми б не бачили цього дивовижного і такого цікавого світу.

Я – щаслива дитина, бо маю можливість бачити навколишній світ у кольорах, руках і спокої. Кажуть, що очі – це дзеркало душі людської. Бо очима можна про все сказати. Кажуть, краса жінки не в одязі, не в манікюрі, не в зачісці. Краса жінки – в очах, тому, що очі відкривають двері до серця. А в серці живе любов...

Я – щаслива дитина, бо маю можливість чути багатоголосий світ! Прислухайтесь до пташиного співу, до чистої і мелодійної української пісні, до рідного слова, до дзюркотіння струмочка і ви зрозумієте, яке це щастя – чути світ!

Я – щаслива дитина, бо маю можливість відчувати світ на дотик. Я своєю рукою відчуваю мамину і татову руку, а на своїй щоці теплий і дуже лагідний дотик їхніх губ, які цілують мене. У цьому стільки любові, тепла, стільки щастя! Хіба без нього можна прожити?

Я – щаслива дитина, бо маю можливість відчувати п'янки аромати квітів і скошеної трави, соснового лісу і аромат степу, запах рідної оселі і свіжого хліба.

Ось таке моє щастя. Можливо, щастя має більше відтінків? Хто знає? Та я знаю лише те, що воно різнокольорове, барвисте і світле. І хай у кожного із нас щастя буде веселкове, чисте, бо людина приходить у світ для добра і щастя.

МОЯ МРІЯ

*Даценко Артем,
учень 2-го класу,
Запорізький навчально-виховний комплекс №42
Запорізької міської ради Запорізької області, м. Запоріжжя
(консультант: Некрасова О.П.)*

Доброго дня усім!

Ось ви побачили мене і подумали: «І що це за поява?! А маленький!»

А я скажу вам так: «Ніяка я не поява. Я – Даценко Артем. Учень другого класу. А що маленький... Зате характер у мене знаєте який?!.. А як же без характеру? Адже я ще з дитячого садочку мрію стати президентом.

Так от, вчителька про мене ще у першому класі сказала: «Малий, малий, а характер!..» Мама іноді каже так: «Мале, а противне!..» І зовсім я не противний, просто наполегливий і завжди відстоюю свою думку.

Нещодавно відстоював так, що мало не побився зі своїм товаришем Наумом. Зазвичай ми з ним товаришуємо. Та Наума раптом ніби гедзь вкусив! Почав казати, що я маленький і президентом не стану, а він – стане. Так ми сперечалися довго. Стоїмо навпроти: Наум здоровенний і я маленький. Але не відступаю... І так він дійняв мене, що я, вже стиснувши кулаки, готовий був провчити його. Але спочатку запитав: «Яка в тебе передвиборча програма?» Наум розгубився і раптом сказав: «Ну, добре, будь ти президентом». Він зовсім не розуміє, що стати президентом можна лише, перемігши на виборах. Отож, я і намагаюся робити не те, що хочеться, а те, що потрібно.

Ось приміром, їсти кашу в їдальні я страшенно не люблю. Але вчителька завжди просить: «Дітки, з'їжте всього дві ложечки корисної їжі». Я збираю всю свою волю – і з'їдаю. Ольга Петрівна так радіє, ніби їй премію вручили. От такий у мене характер!

Думаєте, мені не хочеться гайнути на перерві з хлопцями класом? Але я слухняно поводжуся. Адже мрію стати президентом. Я мрію вийти на вулицю і побачити людей, які посміхаються. Посміхаються тому, що щасливі у своїй країні. А президент цієї країни – Даценко Артем Русланович. Я вірю, що моя мрія здійсниться. І ви мрійте, більше мрійте! Хай здійсняться ваші мрії!

Дякую, що вислухали! До побачення!

ЩО Я ЛЮБЛЮ?

*Кавун Софія,
учениця 2-го класу,
комунальний заклад «Матвіївська загальноосвітня санаторна
школа-інтернат I-III ступенів» Запорізької обласної ради,
с. Матвіївка
(консультант: Братковська М.М.)*

Я люблю життя, за те що воно таке різнокольорове, як веселка... Кожного дня, прокидаючись, я бачу за вікном нереальну кількість кольорів: зима вражає своїм білим і світло-блакитним кольором; весна дарує нам усі відтінки зеленого; літо ж розфарбовує навколишній світ в усі можливі барви веселки, а осінь зачаровує погляд своїми червоними і золотими кольорами. Хіба це не диво?

Я люблю своїх батьків. Всі батьки люблять своїх дітей, як і мої мене. Мої батьки найкращі. Батьки... Дві найрідніші людини – тато і мама. Багато чого вони пережили заради мене. Батьки – мудрі люди, які завжди вчать нас розуму. А сенс їхнього життя – ми!

Я люблю – своїх друзів, за те що люблять мене такою якою я є, і цінують мою дружбу... З деякими з них я познайомилася ще в дитячому садку, коли я пішла до школи, то у мене з'явилися нові друзі. Мені подобається проводити з ними час – гуляти, грати в ігри, дивитися фільми і навіть робити разом домашні завдання. Ці люди постійно біля мене, і я за це їм вдячна. Вони не пускають у моє життя розчарування, не дозволяють з'являтися поганому настрою

Я люблю – сонце, за те що воно світить і зігріває своїми промінчиками... Я люблю – дощ, під яким можна просто побігати... Я люблю – своє село, за його чарівність, і загадковість... Я люблю – мрії, які допомагають мені жити... Я люблю – музику, за те, що створює мелодію для душі і серця... Я люблю – кіно, яке дарує чудові моменти... Я люблю – книги, які вчать жити і думати. Я люблю – людей, які дарують світу свої усмішки...

Я люблю жити...

ЩО ДАРУЄ МЕНІ РАДІСТЬ

*Качур Микола,
учень 3-го класу,
комунальний заклад «Переможненська загальноосвітня школа
I-III ступенів Якимівської селищної ради Якимівського району
Запорізької області», с-ще Переможне
(консультант: Воробйова Л.М.)*

Доброго дня усім присутнім! Мене звуть Качур Микола, я вчуся у 3класі. Якось на уроці вчителька запитала: «Що потрібно людині, щоб почуватися щасливою?» Ми задумались. А що відповіли б ви? Не поспішайте! Подумайте, адже це непросте питання.

Я почав пригадувати всі речі, які роблять мене щасливим. І думаю... так... ну без своїх іграшок, велосипеда, комп'ютера мені буде сумно, а якщо я буду оточений тільки ними, то мені, звичайно, буде весело, але самому гратись скоро набридне. О, точно, друзі! З ними ж ніколи не засумуєш! Я вже майже був готовий підняти руку для відповіді, але зупинив себе. Подумав: «Ну гратимемось ми цілий день, а потім всі підуть додому, бо батьки зачекалися». І тоді зрозумів, єдине, що мені потрібно для щастя, – це обійми матусі, турбота татка, усмішка сестрички. Адже тільки поруч з рідними людьми я щасливий постійно. З ними пов'язані найтепліші і найдорожчі серцю події, спогади і почуття. Сім'я – це найважливіше, що є в людини. Тепер я вже був впевнений у своїй відповіді, підняв руку і сказав: «Все, що мені потрібно для щастя – це моя родина, бо іграшки, пригоди з друзями, успіхи у справах, свята і будь-що інше роблять мене щасливим лише тоді, коли я можу поділитися цим з рідними і порадіти разом з ними».

А сьогодні, коли я повернуся зі школи додому, обов'язково обійму маму, тата, сестричку і скажу, як насправді сильно їх люблю. Спробуйте зробити те ж саме. І тоді ваш дім і ваша родина будуть місцем, де щастя не закінчується.

Дякую за увагу!

ПРОПОНУЮ ПОЗНАЙОМИТИСЬ

Ковтун Катерини,

учениця 4-го класу,

комунальний заклад «Маломихайлівський навчально-виховний

комплекс» загальноосвітня школа I-III ступенів-

дошкільний навчальний заклад» Веселівської селищної ради

Запорізької області, с. Мала Михайлівка

(консультант: Федорова О.М.)

Посадила моя матуся під вікном материнки. Джерельною водичкою поливала, від негоди оберігала. А коли квіточки розпустилися, подарував їй Бог маленьку донечку Катеринку, з оченятами блакитними, як материнки.

Ранок починається – Катруся посміхається:

– Я, наче сонечко ясне! І завжди я з тими, хто любить мене. Подивіться на мене: зранку мені мама косу заплітала, а я плакала, ніжками тупотіла, та все ж красивою бути дуже хотіла.

– Свет мой, зеркальце, скажи:

Я ль на свете всех милее,

Всех румяней и белее?

И мне зеркальце в ответ:

– Yes, o yes, Katrin – и спору нет.

знаєте чому?

Бо я Катерина – чиста, мов краплина. Душа моя грає, неначе сопілка.

Я ж з України, я ж українка. Я танцюю і співаю. Стать акторкою бажаю!

Хочу через світ мистецтва відчинити душу й серце!

А зараз отримайте всі подаруночки: сердечні Катрусині вам поцілуночки!

МУЛЬТИКИ, ЯКІ Я ПЕРЕГЛЯДАЮ БАГАТО РАЗІВ

Козирева Олександра,

учениця 4-го класу,

Енергодарський навчально-виховний комплекс

«загальноосвітній навчальний заклад-дошкільний навчальний заклад» I-II ступенів №6, м. Енергодар

(консультант: Бояринцева Л.О.)

От скажіть, чи є хоч хтось в цілому світі, хто не любить мультфільми, казкові герої яких пробуджують в душі почуття радості, суму, вчать співчувати. Мені здається, що такої людини немає. Ось, наприклад, я дуже люблю мультики. А коли вони ще й музичні, то все – мене від екрану не відірвати! З дитячих роки мій улюблений герой – Капітошка, який не тільки гарно співає, але вчить бути добрим та радісним.

Капітошка я-а малий,

Мені всі друзі, я такий.....

Із задоволенням переглядаю мультфільми «Івасик-Телесик», «Кривенька качечка», які вчать повазі до батьків, до рідної неньки – України, виховують любов до української народної казки.

Мультфільми люблю різні, але, вивчаючи польську мову (крім англійської), улюблені мультфільми дивлюся ще й польською мовою. Мій найулюбленіший – «Крижане серце». Його дивляться і захоплюються ним діти всіх країн світу. Кумедний персонаж – Сніговичок Олаф, він завжди піднімає настрій своїми жартами. Пам'ятаєте? Історія Ельзи – головної героїні, коли вона вирішила піти в гори, щоб більше не завдавати болю навколишнім, торкається самих потаємних струн душі.

Ой, не можу не заспівати. Тільки послушайте...

Mam tę moc!

Mam tę moc!

Znowuzorazbudzę się.

Mam tę moc!

Mam tę moc!

Jużnie ma tamtejmnie.

Дивіться мультфільми дорослі й малі, бо це така чудова країна дитинства, яка завжди поруч з нами!

ЩО ДАРУЄ МЕНІ РАДІСТЬ

Костенко Віра,

учениця 4-го класу,

Запорізький навчально-виховний комплекс «Мрія» ім. О.М. Поради

Запорізької міської ради Запорізької області, м. Запоріжжя

(консультант: Половинко В.Е.)

Добрий день. Мене звать Віра Костенко.

Мені 9 років. І мене це радує! День народження у мене в кінці березня, а значить, до нього ще майже 2 місяці. Батьки мені не скажуть: «Віра, ти розміняла перший десяток, пора думати про майбутнє...!»

Я закінчую 4-й клас, попереду вступ до середньої школи. І цей факт теж приносить мені радість. Чому? Тому, що мій старший брат Максим (він цю школу життя вже пройшов) говорить: «Мала, готуйся до іспитів, вчися, старайся, розваги потім». І це радує! Значить, в середній школі мене чекають розваги! Адже він вчиться в 7-му класі, і все частіше після питання батьків: «Що нового в школі?», я чую невизначне бурмотіння брата і вигук мами: «Я дуже рада!!!».

А я теж люблю дарувати радість людям! Наприклад, я давно займаюся танцями, ось! (колесо, бічний). Зазвичай, мені аплодують... Я тішуся з того, що дарую радість людям. Особливо радіє моя бабуся. Після кожного виступу, побачивши, як я роблю на сцені сальто або рондат, вона міцно мене обіймає і каже: «Господи, не вбилася, не покалічилася Яка радість!»

А що таке радість?! Це емоції, враження, посмішки, це... Іноді побачиш щось, і так радісно стає...

Сюрприз... Ось такий суцільний сюрприз живе у мене вдома. Моя собака Сіма. Вага 2 кілограми, а сюрпризів – 2 вагони. Сіма гризе все, що може потягти: впалі олівці, шпильки, резинки, тобто все, що я розкидаю по квартирі. І ось, виявивши залишки предметів, я завжди радію. По-перше, тому, що знайшла сліди злочину раніше, ніж мама, а по-друге, тому, що це, наприклад, всього лише олівець, а не весь пенал або папка, ... або мамина улюблена губна помада, яку теж зіпсувала Сімка.

Або ось, друзі! Це теж привід для радості! Нещодавно ми всім класом вирішили з'ясувати, хто з нас голосніше може крикнути якесь слово. Ось так, дружно горлаючими в коридорі нас і побачила наша вчителька.

– Радійте! Замість ігор на вулиці ми поговоримо в класі та подумаємо на тему «Як потрібно поводитися в школі!» – сказала вона.

Ну, ми й раділи, що поговоримо у класі, а не в кабінеті директора... А думати нам взагалі корисно. Ось я і придумала!

Що приносить мені радість? Радість мені приносить життя, події, моменти і, звичайно ж, люди. Радість може приносити будь-яка ситуація, важливо, як ви до неї ставитеся. Радійте і даруйте радість іншим!

Дякую за увагу!

ЯК ЗРОБИТИ ЖИТТЯ РАДІСНИМ?

Кропотов Олександр,

учень 4-го класу,

Мелітопольська загальноосвітньої школи I ступеня № 2

Мелітопольської міської ради Запорізької області, м. Мелітополь

(консультант: Чимиркова Т.О.)

Добрий день! Мене звати Олександр. Я – українець, а отже потомок славетних козаків, які писали листа турецькому султану. Оскільки ви, дорослі, завжди чимось заклопотані й не маєте часу вислухати дитину, я теж вирішив написати вам листа!

Шановні дорослі!

У мене до Вас виникло багато питань! Коли я був маленьким чомучкою, задавав їх безліч про оточуючий світ. На більшість із них я отримав відповідь. А зараз хочу запитати про щось серйозне: про правила, які ви встановлюєте, про обіцянки, які не завжди виконуєте, і про нереальні вимоги до дитини.

Я з острахом спостерігаю за вашим дорослим життям: куди ви весь час поспішаєте? Чому нас змушуєте теж поспішати?

– Вставай! Запізнишся до школи!

– Встигай у школі!

– Ми запізнюємось на танці!

– Навіть швидко лягай спати!

Мені здається, що скоро хтось буде стояти наді мною вночі й невпинно повторювати: «Спи швидше, а то запізнишся і не виростеш!».

А я, можливо, і не хочу швидко ставати дорослим! Я хочу жити повільно й своїм життям, зі своїми помилками! А найголовніше, запам'ятати вас – тих, хто завжди поряд!

Тож не підганяйте нас швидко подорослішати! Дозвольте насолодитись кожною хвилиною свого дитинства, яке я б хотів провести не поспішаючи. А свій лист я передаю вам, шановні судді! Сподіваюсь, він знайде свого адресата!

МОЇ МРІЇ

Кукла Тимофій,

учень 3-го класу,

опорний навчальний заклад Приазовська спеціалізована школа

I-III ступенів «Азимут» Приазовської селищної ради

Запорізької області, смт Приазовське

(консультант: Радіонова Н.Л.)

Усім доброго дня! Мене звати Кукла Тимофій. Мені 9 років, і я навчаюсь у 3 класі ОНЗ Приазовська СШ «Азимут».

Кожна людина в цій залі унікальна і неповторна, але всі хоча б інколи замислюються про майбутнє і, звісно, мріють! Я теж люблю мріяти. У мене є своя скринька-скарбничка, де зберігаються мрії-бажання, і сьогодні я вам її

частково відкрию. Тут живуть різні мрії: маленькі і глобальні, досяжні й нездійсненні, таємні й озвучені.

Коли я був маленьким, дуже любив казки. Чого в них тільки не було: чарівна скатертина, килим-літак, чоботи-скороходи, горщик, який сам варив кашу! Але найбажанішою була чарівна паличка! Так-так, раніше я вірив у дива! Наприклад, мрію про якусь іграшку – і саме її дарує Дід Мороз! Як він дізнався? Тепер я розумію, що сам колись озвучив бажання своїм близьким, і чарівник Дід Мороз його виконав!

Я підріс і майже не вірю у дивовижні події, бо більшість з них не доведена вченими, а є лише нашою фантазією. Я перейшов на новий рівень – рівень реальних мрій! Такі мрії здійсняться, якщо я буду терплячим, старанним і працьовитим! Наприклад, я мрію, щоб мої рідні були здоровими і прожили довге щасливе життя. Ніякі чари тут не допоможуть! Тому ми всією родиною активно відпочиваємо, правильно харчуємось і завжди маємо позитивний настрій!

Ще я мрію стати гресмейстером і виступати за Україну на міжнародних турнірах. Для цього я відвідую гурток у Будинку Творчості, їздив на змагання у Мелітопольську школу шахів. Звісно, я ще вчуся й інколи програю, однак це не зупиняє мене. Разом із тренером я вивчаю книгу мого кумира Боббі Фішера «Мої 60 партій» і бажаю зустрітися з сильними суперниками.

Але є ще одна мрія, над досягненням якої я працюю давно. Я хочу стати Президентом України. Не подумайте, що я просто мрію бути головною людиною в країні. Я вже був старостою в класі і розумію, що це в 1000 разів складніше. Я люблю Україну й мрію, щоб моя Батьківщина розвивалася і стала квітучою багатою державою. Я прийняв би закони про екологічну чистоту, щоб людям стали доступні електромобілі; про відкриття лабораторій, де б винайшли ліки від смертельних хвороб; про захист тварин. Зробив би все для того, щоб усі люди мали достаток і жили комфортно. А головне, щоб у нашій Україні завжди був мир!

Не треба боятися своїх мрій. Якщо чогось сильно захочеш, весь Всесвіт буде на твоєму боці!

Я СЕРЕД ІНШИХ ЛЮДЕЙ

Лаєров Кіріл,

учень 3-го класу,

*комунальний заклад «Запорізька спеціальна загальноосвітня
школа-інтернат «Орієнтир» Запорізької обласної ради,*

м. Запоріжжя

(консультант: Сосницька Н.В.)

Більше 100 000 жінок щорічно стають матерями «особливих» дітей. А чи замислювався хто-небудь, чому саме вони?! Щодня я дивлюся на свою усміхнену красуню-матусю. Вона чепуриться зранку перед дзеркалом. Збирається на роботу. Чому вона?! Чому я?!

Я був дуже бажаною дитиною. Мама вже розмовляла зі мною, ще коли носила під серцем. Я дуже люблю її голос. Вона знає найцікавіші у світі казки. А ще – найгарніші пісні. Я хотів побачити своїх батьків якомога швидше, тому з'явився на світ вже на восьмому місяці. Мабуть, трохи поспішив. Тато і мама ночами не спали. Чергували під відділенням реанімації. Плакали, коли мені робили болючі уколи, масажі і повторювали лише одне слово: «Живи! Живи!».

Мене звали Кіріл Лавров. У липні цього року мені виповниться 10. Майже повних 10 років я живу з діагнозом ураження центральної нервової системи. Майже 10 років поспіль я щодня доводжу людям, що я такий же, як і вони. У мене дві руки, дві ноги, я маю очі, вуха. Я вмю мислити не гірше від інших дітей. У мене також є таланти. Ось, наприклад, я дуже люблю декламувати вірші. Якщо ви будете слухати мене із закритими очима, нізачо у світі не здогадаєтесь, що я ходжу не так, як ви, чи погляд у мене інакший.

Я щиро дивуюся тим людям, котрі глузують і знущаються з таких, як я. Я не хочу вірити, що люди можуть бути такими жорстокими. Ніхто від цього не застрахований. Така дитина може з'явитися у будь-якій родині. Мені пощастило. Мене люблять. Батьки змалечку мене підтримують, оберігають. Вони – мої найкращі друзі. Вони допомагають мені пізнавати цей світ. Вчать спілкуватися з однолітками. Допомагають розкривати потенціал, а головне – дають мені зрозуміти, що мій діагноз – це не вирок.

У мене повноцінне життя, повноцінна родина. У мене є тато, мама, друзі. Я навчаюсь, як і всі діти. Веселюся в парку, ходжу в кіно, проводжу весело час з однолітками, обожнюю комп'ютерні ігри. Інколи сумую. Але недовго. Бо радіти життю набагато краще, ніж марнувати час на печаль і смуток. Мій світ з «особливим відтінком». Не всім і не завжди зрозумілий, але завжди відкритий для кожного з вас. Любові вам, миру і злагоди! Дякую за увагу!

ПРОГУЛЯНКА РІДНИМИ МІСТАМИ

Левченко Єлизавета,

учениця 3-го класу,

Запорізький класичний ліцей Запорізької міської ради

Запорізької області, м. Запоріжжя

(консультант: Корольова Л.М.)

Добрий день, пані і панове, леді і джентельмени!

Ви, мабуть, хочете знати, хто я?! Отже... Мене звать Єлизавета Левченко, навчаюсь у Запорізькому класичному ліцеї, у третьому класі. А народилась я у місті Запоріжжя, яке вважаю найкращим в Україні. Тому сьогодні, пропоную Вам зазирнути у рідні куточки нашого міста.

Отже, запрошую Вас на віртуальну екскурсію. І я буду Вашим гідом.

Розповім Вам про наше чудове місто. Погодьтеся, воно гарне!

Ви запитаете, а в чому ж його краса? Гарне питання...

Відповідь очевидна! У нашому місті багато природніх парків, таких, як Дубовий Гай. Цей парк культури й відпочинку є центральним у Запоріжжі.

Якщо Ви захочете розважитись, у парку є різноманітні атракціони. Старі, які пам'ятають маленькою дівчинкою ще мою прабабусю, і нові, які з'явилися коли мені було кілька років.

Чи знаєте Ви, що цей парк був заснований ще 1 травня 1959 року?! Він величезний! До речі, незабаром городяни Запоріжжя святкуватимуть 60-річчя улюбленого місця відпочинку багатьох родин.

Тепер пропоную Вам перелетіти на береги сивого Дніпра, та побачити греблю, найдавнішу в Україні.

Погляньте на екран, перед Вами острів Хортиця – колыска запорізького козацтва. Цікаве те, що ступаючи землею Хортиці, ми відчуваємо силу духа козаків – борців за незалежність нашої держави.

У рідному місті найдовший проспект з усієї Європи, його довжина досягає 12 кілометрів. Незаперечним є той факт, що його довжина дорівнює довжині острова Хортиця.

Дорогі глядачі, які пам'ятки нашого міста ви знаєте? Дякую за відповідь. Цілком згодна з Вами.

Наша віртуальна подорож підійшла до кінця. Дякую за увагу! До нових зустрічей, любі друзі!

МОЇ МРІЇ

*Луньова Аліса,
учениця 4-го класу,
Запорізький класичний ліцей Запорізької міської ради
Запорізької області, м. Запоріжжя
(консультант: Гайворонська Н.В.)*

Мрії, мрії... Як багато змісту та жаги до життя у цьому короткому слові!

Скільки разів мої мрії надавали мені крила! Коли заплющиш очі, уявиш та опинешся у своєму чарівному світі із омріяним, відчуваєш як у серці щось йокає, як тепло і радість пронизує тіло, стає спокійно і щасливо! Та затишно.

Або ж ні! Буває, щось уявиш, чого дуже кортить, чого хочеш, що аж серце калатає, перехоплює дух, що готовий бігти стрімголов та діяти прямо зараз. Так мрії дарують натхнення та спонукають нас робити справжні вчинки, ставати особистістю.

– А у Вас є мрія?!

– (відповідь респондента)

– Я так рада, що у Вас є такий талант. Не кожна людина це вміє. Але у кожної має бути мрія!

Я мрію... стати відомою актрисою, щоб зніматися у кіно та виступати у театрі!

Ні, це не тільки заради слави. Кожного разу я хочу проживати долі інших людей – щоб зрозуміти їх. Разом з ними плакати чи радіти їхнім перемогам.

Хтось може подумати, що в актриси йдуть заради красивого життя, визнання, квітів, дорогих подарунків, оплесків шанувальників та нескінченного свята. Ха.

Ні, я вас запевняю, насамперед, це поклик душі, виклик долі та тяжка праця.

Так, ви праві, як дитина, я маю багато інших мрій у вигляді коштовного телефону, гарних суконь, веселощів, великої порції морозива, перемог у танцювальних та пісенних конкурсах!

Але... іншою моєю мрією життя – є щастя моєї родини, коли всі здорові та посміхаються.

Моя мама каже, що людина старіє, коли перестає навчатися, а я відчуваю, що людина старіє, коли вона припиняє мріяти!

ЯК ЗРОБИТИ ЖИТТЯ РАДІСНИМ?

Марчук Софія,

учениця 3-го класу,

Запорізький класичний ліцей Запорізької міської ради

Запорізької області, м. Запоріжжя

(консультант: Корольова Л.М.)

Добрий день, пані та панове!

Добрий день, вельмишановне журі!

Я – Марчук Софія, учениця третього класу. І сьогодні я представляю Запорізький класичний ліцей!

Життя у нашому ліцеї насичене та невід'ємною його частиною є публікація газети «ЛіГа». Цю назву вигадали саме ліцеїсти. «ЛіГа» – це Ліцейська Газета. Правда, дуже просто!

У майбутньому я хочу брати участь у проектах нашої газети. Сьогодні я пропоную Вам взяти участь у моєму першому соціальному опитуванні. Було б дуже цікаво почути Ваші роздуми на питання, які турбують і мене.

– Доброго дня! Скажіть, будь ласка, що для Вас є радість? (відповіді)

– Дякую за вашу думку!

– Що Вам приносить радість? (відповіді)

– Дякую за Вашу відповідь!

Завжди важливо почути інші думки та порівняти з власними.

А для мене радість – це все, що змушує посміхатися, піднімає настрій, робить щасливою. Радість – це посмішки моїх близьких людей, успіхи моїх друзів. Це квіти і пташки, які так гарно співають. Це скрипучий сніг та тепле сонечко.

А Ви звертали увагу, що є люди, які не вміють радіти. Їм важко приймати успіхи інших, а до своїх вони не прагнуть, вважаючи за краще завжди скиглити і скаржитися на життя. Здається, вони не бачать скільки гарного чекає нас кожного дня.

Я хочу порадити цим людям зустрічати кожний ранок з усмішкою. Відкрийте своє серце добрим справам! Радійте сходу сонця, веселому дощику, гарним книгам, бо велика радість життя – це вміння помічати маленькі її приємності. Так чи не так? Звісно, ТАК!

Дякую за увагу!

ЯК ЗРОБИТИ ЖИТТЯ РАДІСНИМ?

Міхіль Ярослав,

учень 4-го класу,

Запорізька суспільно-гуманітарна гімназія № 27

Запорізької міської ради Запорізької області, м. Запоріжжя

(консультант: Косарева В.О.)

У свої 10 років я чітко розумію, що наше життя сповнене не тільки радісними подіями, але й дуже часто, сумними. Я впевнений, що кожна людина народжена дарувати добро і здатна змінити цей світ на краще.

Що для мене означає радісне життя? Спочатку це були розваги з батьками та багато цікавих іграшок, свята з рідними та друзями. Тепер до цього переліку додалися гарні оцінки, успіхи у спорті, подорожі. Радію я і досягненням друзів. Також я радію, коли всі здорові. Я дуже буду радіти, як і кожен громадянин України, коли буде мир на нашій землі і не будуть гинути наші вояки.

Я переконаний, якщо усі люди будуть піклуватися один про одного, не сваритися, не обманювати, турбуватися, гратися, ділитися, допомагати один одному, то наше життя стане набагато прекраснішим, і все більше і більше людей будуть мати щасливе та радісне життя.

А головне, треба всім нам частіше посміхатися один до одного!

Я – МАЛЕНЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Московський Віктор,

учень 2-го класу,

комунальний заклад «Чорноземненська загальноосвітня школа

I-III ступенів Якимівської селищної ради Якимівського району

Запорізької області», с. Чорноземне

(консультант: Лифар Т.П.)

Я – маленький українець, Московський Віктор. Хочу мати хоробре серце, як у героїв казки «Хоробрі серця»!

Надворі вже була пізня осінь. Якимось біля куща калини зустрілися Голуб та Горобчик. Це були давні друзі, вірні своєму краю. Вони радо ласували ягодами, весело гомоніли.

Та раптом Горобчик почув важкі зітхання, а Голуб помітив на гілочках краплинки сліз. Покинули птахи їсти смаколики, почали розпитувати калину про її неприємності. І розповіла вона їм, що злий Ворон вихвалявся знищити її

красу, згубити берегиню України, символ добра і краси. Вірні друзі вирішили охороняти кущик. Вдень, і вночі стояли на варті.

Якось вночі в небі запалали очі чорного Ворона, а потім іще-іще. Згряя вороння хотіла напасти на калину. Та Голуб і Горобчик не дали їм цього зробити. Не очікував такого Ворон. Розпочався нерівний бій. Герої відбивалися від злих ворогів та не падали духом. А тут і синички прилетіли на допомогу. Своєю відвагою дружні птахи здолали ворога і отримали перемогу.

Калина відчувала себе дуже щасливою! Адже і сама залишилася неушкодженою, і Україну не засмутила. І як же вона була вдячна «хоробрим серцям» за порятунок. А добрі птахи отримали найвищу винагороду – щасливе і вільне життя на рідній українській землі!

Дякую за увагу!

ЩО ДЛЯ МЕНЕ РАДІСТЬ

Олесандрова Марфа,

учениця 1-го класу,

комунальний заклад «Матвіївська загальноосвітня санаторна школа-інтернат I-III ступенів» Запорізької обласної ради,

с. Матвіївка

(консультант Леоненко Л.А.)

Радість – це таке почуття, яке піднімає настрій, змушує посміхатися і відчувати себе щасливим.

Що допомагає людині радіти життю? Підростаючи, багато людей перестають радіти життю так, як це вміємо робити ми, діти. Але ж радість – це великий заряд енергії, так необхідний людині для життя. Все частіше дорослі перестають цінувати те, що мають, і не розуміють, всі моменти в житті важливі хоча б тим, що вони більше ніколи не повторяться. Тільки щаслива людина може радіти всьому тому, що її оточує, всім хорошим моментам, які нам дарує кожен день та не помічає неприємних дрібниць. Дорослі самі забирають у себе радість, звертаючи багато уваги на неприємні моменти. Я помітила, що дорослі звикли все ускладнювати навколо себе. Я думаю, що це дуже важливо – вміти радіти кожній хвилині, не опускати голову при першій неприємності, адже приводів для радості багато, потрібно тільки навчитися їх помічати! І тоді все налагодиться!

Треба радіти кожному дню, кожній хвилині! Я радію від сонячного промінчика, який заглядає у віконечко зранку, від маминих ласкавих обіймів та поцілунку татка, від аромату бабуліних сирничків! Як мені радісно, коли мій улюблений котик Боня «цілує» мене в носик, коли йде сніг, коли ми всією родиною переглядаємо цікавий фільм або граємо у настільну гру, коли ми з мамою гуляємо з собакою... Ще я просто обожаю їздити з мамою, татом, братиком та нашою собакою на риболовлю. Спочатку я допомагаю татові вивантажувати сумки з машини. Потім ми з мамою готуємо нам що-небудь перекусити, щоб вистачило сил витягнути зпійману рибку. Найбільше в таких

поїздках мені подобається те, що можна помилуватися річкою, квітами, ласкавим сонечком, послухати спів пташок. У такі моменти я розумію, що бути з рідними – це так чудово! Ось що приносить мені величезну радість!

Можна ще багато розповідати про те, що приносить радість в моєму житті, але тоді ця розповідь буде нескінченною!

Радість може прийти в будь-який момент. Можна радіти з приводу і без приводу. Треба тільки вчасно відкрити серце назустріч радості.

Люди повинні дарувати радість і гарний настрій один одному, і тоді всі навколо будуть щасливими і радісними!

Втішайся радістю життя,
Воно на мить коротку схоже.
Бо хто пішов у небуття,
Радіти вже цьому не може.
Співай, втішайся і живи,
Цінуй усе, що випадає.
На хвилях радості пливи,
Бо щастя більшого немає,
Ніж те, що є у світі ти,
І неповторна, і єдина.
Тому живи, радій, лети,
І пам'ятай, що ти – людина!

(Надія Красоткіна)

Я – МАЛЕНЬКА УКРАЇНКА

Оніщенко Таїсія,

учениця 1-го класу,

комунальний заклад «Запорізька загальноосвітня

санаторна школа-інтернат № 7 I-II ступенів»

Запорізької обласної ради,

м. Запоріжжя

(консультант: Мазнюк Т.Ф.)

– Здоровенькі були! – як казали

На Україні в давні часи.

– Рада бачити Вас, глядачі!

– Добрий день і поважне журі!

Хочу всіх вас привітати

І про себе розказати.

Я – дівчинка-перлинка,

Маленька українка.

Таїсією я звуся

Своїм ім'ям горжуся.

В квітах у мене спідничка,

Сорочку вишила сестричка,

Щоб завжди я пам'ятала,

України давню славу.

Українці тато й ненька.

Я – їх донечка маленька.

Співуча у мене душа,

Як вся українська земля.

Вмію гарно малювати

І люблю пісні співати.
Про наш край і про родину,
Про славетну Україну!

Матуся розуму навчала
І завжди мені казала:
– Де б у світі не бувала,
Щоб Україну прославляла.

Українську мову я люблю,
Нею щиро говорю,
Пам'ятаю мамині слова,
Що Батьківщина у мене одна.

А Запоріжжя – рідний край,
Любий мій Дубовий гай.
Хортиця і хвилі Дніпра,

Погляньте, яка краса!

Як же все це не любити,
За них Бога не молити?
Про щасливу долю
Щиро не просити?

Земля запорізька –
Щедра, квітуча.
На розумних людей
Вона дуже родюча.

То ж всім учасникам бажаю
Щастя та добра,
Та, звичайно, хочу стати
Переможницею я!

МОЯ МАЛЕНЬКА БАТЬКІВЩИНА

*Путійна Дар'я,
учениця 4-го класу,
комунальний заклад «Гуляйпільський колегіум “Лідер”»
Гуляйпільської міської ради, м. Гуляйполе
(консультант: Лавринович І.М.)*

*Є багато країн на землі,
В них озера, річки і долини,
Є країни великі й малі,
Та найкраща завжди – Батьківщина!*

А що ж таке батьківщина? Це рідний край, країна, місто, село... Це найдорожче, що є у людини, адже даремно вона співзвучна слову «батьки».

Моя Вітчизна – Україна. Та, як і в кожного, у мене є свій рідний куточок – моя маленька Батьківщина. Це моє неповторне місто Гуляйполе! Це місце, де я народилася, вперше побачила неба блакить, сонячні промені та посмішки близьких людей, зробила свої перші кроки, сказала перше слово, почула шелест листя, спів пташок, та звісно ж, голос мами...

Місце, де я почуваюся затишно та можу вільно мріяти, навчаюся справедливості, доброти та людяності.

Саме тут я зростаю та стаю особистістю, розкриваю свої здібності та вміння. Саме тут я черпаю натхнення для розвитку свого потенціалу.

Вважаю, що Батьківщину і маленьку, і велику, потрібно відчувати серцем, шанувати та бути гідним її, бути істинним патріотом, і робити все, щоб пишатися нею!

ДОМАШНІЙ ФОТОАЛЬБОМ

Сваток Ярослав,

учень 4-го класу,

комунальний заклад «Михайлівська загальноосвітня

школа I-III ступенів №3» Михайлівської селищної ради

Запорізької області, с. Малинівка

(консультант: Коваленко Л.І.)

Доброго дня! Я учень 4-го класу Комунального закладу «Михайлівська загальноосвітня школа I-III ступенів №3», звать мене Ярослав Сваток. Тема мого виступу «Домашній фотоальбом»

В кожному домі у шафі зберігається головна реліквія будь-якої сім'ї – фотоальбом. Фотографії, зроблені в різний час, можуть багато розказати дітям про батьків, а батькам про дітей... Сьогодні моя розповідь буде присвячена нашому сімейному фотоальбому.

Наша родина Сваток. Давно живе у Михайлівці. Тут народилося декілька поколінь Сватків і всі, як могли розбудовували наш Запорізький край, якому в цьому році виповнилося 80 років. Це ціла історія...

Різні фото, а скільки сподівань? Чи був я на весіллях, звісно так, та й ще не раз. Але більш за все хотів би побувати на весіллі своїх батьків. Як кажуть у минулому залишилися роки юності попереду відповідальна пора сімейного життя. Дивлячись на різні фото я можу вас запевнити, що і батьки, і дідусь з бабусею до цього поставилися з усією відповідальністю. Стильні, молоді, вродливі, найкращі, що ще можна сказати про своїх люблячих рідних. Люблю дивитися в очі своєї матері. На фото вони світяться від щастя. Щастя, яке може дарувати закоханий чоловік. Я впевнений, що тато покохав мою маму, а дідусь бабусю за їх красу, щирість. Я б сам в них закохався! Що тут скажеш – чоловіки! Тато-втілення мрії моєї мами, а дідусь бабусі. З якою ніжністю та теплотою можна довго вдивлятися в ці фото.

Разом мої батьки вже одинадцять років, мають двох люблячих дітей, будують будинок своєї мрії. Щорічно в день весілля тато прокидається раніше всіх і дарує мамі розкішний букет, а ввечері за святковим столом збирається вся родина. Ще багато особливих днів для нашої сім'ї, коли ми разом.

Минуть роки, а ці фотографії завжди будуть милувати око нашої родини і нагадувати про найяскравіші миті нашого життя.

МОЯ ШКОЛА – НАЙКРАЩА

*Толстая Вероніка,
учениця 1-го класу,
комунальний заклад «Матвіївська загальноосвітня санаторна
школа-інтернат I-III ступенів» Запорізької обласної ради,
с. Матвіївка
(консультант Неумоїна А.О.)*

Хвилювання... Квіти... Новий портфель... Нові друзі. З цього розпочався мій довгий шлях навчання у школі. Були, звичайно, тривоги: як приймуть, що скажуть, але тепер вже все позаду.

Я вважала, що Перше вересня – це обличчя школи. Почалося все так: усіх присутніх привітав директор школи, потім дуже красиво танцювали та співали шкільні колективи, а потім ми, першокласники, впевненою ходою рушили до Країни знань. А далі були квіти, привітання і якийсь уже рідний мені гомін, відчуття того, що я – частинка цього великого шкільного світу. І схотілося стати такою ученицею, щоб усі мною пишалися. Я дала собі слово, що ніколи не підведу вчителів, батьків, однокласників, тому що я – учениця. З тих пір кожен день в школі для мене неповторний.

Зараз школу можна назвати моєю другою домівкою. Вона займає значне місце у моєму житті. Мені подобається моя школа!

Моя школа – рідне коло
вчителів і друзів.
Я не спізнююсь ніколи
й на відмінно вчуся.

Я люблю усі предмети,
навіть математику.
Особливо з інтернетом
я люблю займатися.

Є гуртки і кабінети,
ще й розваги різні.
Як же можна не любити
свою школу рідну?

(Карина Мельничук)

МОЇ МРІЇ

Феленко Ярина,
учениця 4-го класу,
Запорізька загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 101
Запорізької міської ради Запорізької області, м. Запоріжжя
(консультант: Кулібаба Ю.А.)

Мріє в житті кожна людина,
Чи то вже дорослий, чи то ще дитина.
В мрію свою вірить й плекає,
Та чи здійсниться вона, ще не знає.

А я напевне знаю, що моя мрія здійсниться! Чому? Запитаєте ви! А тому, що я кожного дня хоч і маленькими кроками, але наближаюся до своєї мрії!

Все дуже просто, всі мої мрії пов'язані. Я хочу стати акторкою і викладачем, як моя надихальниця Марина Поплавська! Її талант, почуття гумору та позитивне ставлення до життя були просто вражаючі. Нажаль, нових виступів ми вже не зможемо побачити. Але я знаю, що я, як і вона, стану не просто талановитою акторкою, а ще й вчителем, тільки не літератури, як моя героїня, а англійської мови. Звичайно, я чудово розумію, що мрії не збудяться самі по собі, необхідно робити щось на шляху до того, щоб вони збулися. Але я знаю, що для цього мені потрібно. Я буду добре вчитися і **головне** не переставатиму вірити у свою мрію! У мене вже є мої маленькі досягнення! Я навчаюсь у театральній студії, граю головні ролі у шкільних виставах. Я захоплено вчу англійську мову. Нехай це не багато, але це мої перші сходинки у нелегкому, однак такому цікавому шляху до втілення мрії. Саме втілені мрії багатьох людей – це найкраща мотивація не опускати руки раніше ніж потрібно, а йти до втілення мрії до кінця.

Якщо ти живеш, то й мрія з тобою,
З нею в житті йдеш твердою ногою.
То ж мріймо скільки душа наша просить,
Вона нам в майбутньому щастя приносить.

Я І МОЯ МАЛА БАТЬКІВЩИНА

Шичок Софія,
учениця 1-го класу,
Малокатеринівський навчально-виховний комплекс
«школа І-ІІІ ступенів – гімназія «Мрія» Запорізького району
Запорізької області, смт Малокатеринівка
(консультант: Черновол О.Г.)

Я, Шичок Софія, учениця 1 класу Малокатеринівської гімназії «Мрія». Хочу звернутися до вас, дорослі! Що є найціннішим скарбом у світі? Золото, діаманти, сапфіри? Ні! Найцінніший скарб кожної нації – це ми, діти! Діти майбутнього! Ми – квіти Вашого життя. І від того, як ви виховате нас, які

зерна добра, справедливості, мужності в нас закладете, залежить майбутнє нашої Батьківщини. Ми пишаємося успіхами наших пращурів і обіцяємо не повторювати їхніх помилок. Розуміючи свою роль у житті нашої неньки України, ми будемо добре навчатись, дбати про своє здоров'я, бо тільки здорові та освічені люди зможуть будувати чудове мирне життя для себе і своїх нащадків. Не будьте байдужими до нас, дорослі. Підтримайте нас! Вкладіть в нас маленьке зерно, і в майбутньому воно проросте величезним могутнім деревом, сповнене миру, любові, справедливості, радості, надії, правди, чесності, духовної краси. І розквітне Україна різнобарвними кольорами веселки!

НОМИНАЦІЯ «СЛОВО ЕСТЬ ПОСТУПОК»

«НАЙБІЛЬША З ПЕРЕМОГ – ВМІННЯ ПРОЩАТИ» ШИЛЛЕР

*Анікєєва Валерія,
учениця 10-го класу,
комунальний заклад «Малотокмачанська загальноосвітня школа
I-III ступенів» Малотокмачанської сільської ради
Оріхівського району Запорізької області, с. Мала Токмачка
(консультант: Васильченко Л.І.)*

Життєве кредо: «Людина лише там чогось домагається, де вона сама вірить в свої сили» Ми не раз чули про те, що не можна все ділити на чорне і біле, не варто впадати в крайнощі, треба бути виваженим і поміркованим. Іноді говоримо кривднику: «Ніколи не вибачу! Не прощу!» І що? Ми нещасні, відчуваємо біль, щось нас тримає. – Це корені образи та зла, які не дають рухатися вперед. Щоб бути щасливим, треба вміти прощати. Пробачити – це відпустити біль, не дозволяти їй більше турбувати нашу душу. Якщо ми зможемо побачити людяність у тому, хто не захотів побачити її у нас – ми набагато сильніші, ніж самі думали. Часто ми підходимо до теми вибачення формально: говоримо «я тебе прощаю», не пробачивши щиро, тільки робимо вигляд. Не розсікаємо гнійник, а заганяємо його глибоко всередину. Але ж тоді біль нікуди не дівається. Так само і образи – це приховані глибоко всередині гнійники. Даруючи прощення, ми самі звільняємося від полону негативних почуттів і емоцій, здатних руйнувати нас. А це – ПЕРЕМОГА, і передусім – над собою. В одного мудреця запитали: Яке вміння найрідкісніше? – Уміння віддавати. Яке вміння найпотрібніше? – Уміння слухати. Яке вміння найважче? – Уміння мовчати. Яке вміння найкраще? – Уміння прощати. Яка людина найсильніша? – Та, яка перемогла саму себе.

В ЧЕЛОВЕКЕ ЕСТЬ ЧТО-ТО УДИВИТЕЛЬНОЕ

*Близнюкова Мария,
ученица 11-го класса,
Запорожский учебно-воспитательный комплекс №67
Запорожского городского совета Запорожской области,
г. Запорожье
(консультант: Москаленко Т.К.)*

Наша жизнь очень коротка, и прожить её надо достойно и красиво. Каждый день мы сталкиваемся с чем-то новым и не перестаём удивляться событиям, которые происходят в нашей жизни. За свои шестнадцать лет я так и не научилась переставать удивляться. На мой взгляд, самое удивительное существо на земле – это человек – кладезь мыслей, чувств и эмоций.

Томас Эдисон утверждал, что гений – это на один процент вдохновение, а на девяносто девять процентов – труд. Не могу не согласиться с этим утверждением. Примеры из истории – тому подтверждение. Мы ведь знаем, что Николай Васильевич Гоголь в детстве не проявлял литературных способностей, а Рихард Вагнер овладел нотным письмом лишь к двадцати годам. Альберт Эйнштейн был отстающим учеником, а стал ученым с мировой известностью.

Думаю, что, даже обладая скромными природными данными, путем постоянного самосовершенствования и непрерывного самообразования человек может развить свои способности.

Я считаю, что человек еще удивителен и из-за своей противоречивой природы, то бишь, его действия могут противоречить словам, а слова – действиям. Иногда поступки человека, как например, самопожертвование, могут противоречить инстинктам – и это осознанно. Человек может, вопреки желанию жить, пожертвовать своей жизнью, чтобы спасти другого человека; вопреки жажде свободы – терпеть угнетение от других людей, например, ради детей, ради семьи.

Иногда в бешеной гонке за мнимыми радостями, мы не замечаем самого главного, а именно – времени, которое отведено для нас. Истории жизни великих людей заставляют нас задуматься о том, сколько может успеть за свою, иногда очень непродолжительную, жизнь.

Главное – не останавливаться, если хочешь что-то успеть! Не останавливаться, как бы ни было плохо. Можно лишь притормозить чуть-чуть – и дальше – к своей цели. Наш успех в жизни всегда зависит от нас самих.

«В человеке есть что-то удивительное», – говорил Мольер, и он был прав.

МЕСТА, ГДЕ РОДИЛИСЬ, ВСЕГДА СВЯТЫЕ

Бурлака Екатерина,

ученица 11-го класса,

Запорожская общественно-гуманитарная гимназия № 27

Запорожского городского совета Запорожской области,

г. Запорожье

(консультант: Гринько В.Т.)

С чего начинается Родина?

Звучание этого слова всегда заставляет нас задумываться о самом сокровенном, что есть в жизни: о родителях, друзьях, знакомых, о своем родном уголке на огромной планете Земля.

У каждого человека есть место, где он родился, вырос, где все кажется родным и любимым. Таким местом для меня является мой город, раскинувшийся на берегах Днепра, город Запорожье. Его нельзя назвать самым большим, самым чистым или красивым, но он самый родной и самый близкий. Он всегда разный. Как и я. Мы – это две половинки одного целого. Однажды, услышав вопрос: «За что ты любишь свой город?», я растерялась. А потом ответила: «Просто люблю – и все!»

Мой город хранит удивительные тайны. Каждый дворик, каждое дерево, каждый камень всегда готов рассказать свою историю каждому, кто хочет ее услышать. И каждому, кто здесь живет, дорога самая крохотная его частичка: старые мосты с вечными пробками; грохочущие трамвайчики; речной вокзал; улицы, наполненные шумом машин; аллеи, засаженные пестрыми цветами.

А еще, в самом сердце моего города, в мягком сиянии величественного Днепра, бьется пульс легендарного острова Хортица. В городе можно погулять по самому длинному проспекту и постоять на трясущейся от проезжающих машин плотине, посидеть при закате на Днепре. А проснувшись утром и выйдя на балкон, можно увидеть в воздухе всю таблицу Менделеева.

Вот такой мой город, но я люблю его, люблю за то, что он настоящий. В нем живут искренние, трудолюбивые люди, которые никогда не опускают рук и не унывают. И хотя десятки самых разных проблем скрывают его красоту, как пыль скрывает блеск драгоценного камня, я все равно восхищаюсь им, потому что это моя малая Родина. У каждого она своя: неповторимая и особенная, чудесная и незабываемая. Родина – там, где бьется твое сердце!

ЧЕЛОВЕК ОТРАЖАЕТСЯ В СВОИХ ПОСТУПКАХ

Бурлаковский Алексей,

ученик 11-го класса,

Энергодарский учебно-воспитательный комплекс №5

Энергодарского городского совета Запорожской области,

г. Энергодар

(консультант: Белова Ю.Г.)

«Свет мой, зеркальце, скажи, да всю правду доложи: я ль на свете всех милее?..» – эти слова из сказки Пушкина знаем мы ещё с детства. Чехов учит нас тому, что «в человеке должно быть всё прекрасно: и лицо, и одежда, и душа, и мысли». Николай Заболоцкий задаёт вечный вопрос: «...что такое красота и почему её обожествляют люди? Сосуд она, в котором пустота, или огонь, мерцающий в сосуде?»

Как умное лицо, по словам барона Мюнхгаузена, – ещё не признак ума, так и красивое лицо не гарантирует наличие красивой души. Вспомните, как мистический портрет Дориана Грея не давал проявляться его изменчивым качествам в виде морщинок и горьких складок на его сияющем молодостью и красотой лице!..

Неважно, известный человек или не очень, не имеет значения возраст, род занятий и положение в обществе – каждый сам создаёт себя и своё лицо. Красивое или некрасивое – зависит от работы его души и от его поступков, потому что человек отражается в делах своих.

«Жизнь нужно прожить так, чтобы не было мучительно больно за бесцельно прожитые годы», – писал Н. Островский. Прогрессивные умы выступают движущей силой развития человечества. Гении и выдающиеся

личности приносят в мир научные открытия, развивают искусство, достигают высот в спорте. За этим стоит титанический труд и огромная целеустремленность. Будь ты Эйнштейном или Теслой, Майей Плисецкой, Иосифом Бродским, Бредом Питтом или Лионелем Месси – пришлось бы нелегко. Все они работали над собой, не давая себе пощады, трудились не покладая рук, стремясь к своей цели.

Чтобы жить для людей, нужно любить их. Н.В. Гоголь писал: «Как полюбить людей? Душа хочет полюбить лишь одно прекрасное, а люди так несовершенны, и так в них мало прекрасного...». Чичиков во втором томе «Мёртвых душ» задаётся новым смыслом жизни – оказывать доброе влияние на других людей. В разговоре он произносит ранее не свойственную для него фразу: «Ты все бы хотел нас видеть прибранными, да выбритыми, да во фраках. Нет, ты полюби нас черненькими, а беленькими нас всякий полюбит».

Многие поступки людей впечатляют. Чемпион мира по подводному плаванию Шаварш Карапетян спас 19 человек из упавшего с моста в реку автобуса. Тереза Калькуттская стала всемирно известной благодаря своим добрым делам и бескорыстному отношению к миру. В своей книге она написала: «Если вы честны и откровенны, люди будут вас обманывать – всё равно будьте честны и откровенны. Добро, которое вы сотворили сегодня, завтра люди позабудут – всё равно творите добро!..»

МЕЖІ НЕ В ПРИРОДІ, А – У СВІДОМОСТІ

Буриштика Єлизавета,

учениця 10-го класу,

комунальна установа «Пологівська гімназія "Основа"»

Пологівської районної ради Запорізької області, м. Пологи

(консультант: Приходько Л.Ю.)

Межі не в природі, а – у свідомості. І я в цьому переконана!

Скільки разів, прагнучи чогось, ми говоримо: « Це – не можливо!» . І весь Всесвіт, створений мріями, летить у прірву! Скільки разів вам радили: «Спустиись на землю! Обирай реальні цілі!» І знову – чорне провалля безнадії.

Повірте, зі мною таке траплялося не раз! Та прагнення досягти бажаного пересилювало зневіру.

Ви читали про Дівчину з роману Діна Кунца «Ешлі Белл»? Вона сказала смерті «Ні», після того, як лікар поставив страшний діагноз. Силою думки Ешлі вигнала хворобу «рак» зі свого мозку. І – одужала.

Ви скажете: «Це фантастика?!». Можливо. Та чи наше життя – це не суцільна фантастика?!

Чи думав син кріпака Шевченка про те, що своєю творчістю прославить нееньку Україну! Він мріяв про її незалежність, про возвеличення отих рабів німих на сторожі, коло яких поставить СЛОВО! Це слово пробивало у свідомості народу століттями зміцнений вороженьками мур рабства та зневіри.

І ось ми – українці – вільні, незалежні!»! А мова бринить дзвінкою струною у серці кожного!

Згадаймо й долю тих, хто зламав усі межі та стереотипи у сучасному житті.

Антон Коль народився зі страшним діагнозом: ДЦП. Батьки залишили його. А у 26 років він – переможець Параолімпіади з плавання

Одужав? Ні! Просто зламав межу, яка була зведена з граніту долею і оточуючими!

Сарабун Олександр – воїн АТО. Після ампутації ноги повернувся до армії на протезі. Була в нього ця межа?! Як ви думаєте? Отже, переконалися, що межі не в природі, а у думках!

З чого утворюється **моя** межа? Зі страху, невпевненості, чиїхось насмішок, як і у кожного. Та повірте, я досягну мети! І всім раджу! Не зупиняйтесь, сміливо робіть крок уперед. Змінійте реальність на краще!

Особисто я роблю цей крок!

ГРАНИЦЫ НЕ В ПРИРОДЕ, ОНИ – В СОЗНАНИИ

Васютинская Елизавета,

ученица 10-го класса,

Мелитопольская общеобразовательная школа I-III ступеней № 4

Мелитопольского городского совета Запорожской области,

г. Мелитополь

(консультант: Никшишина И.А.)

Я уверена: нам необходимо покидать привычную зону комфорта. Ведь для того, чтобы куколка преобразилась в бабочку, ей нужно сломать тёплый и уютный кокон.

Считается, что единственный способ определить границы возможного – это выйти за них. Ряд причин мешает стереть границы – это неготовность что-то менять, боязнь неудач и ошибок, зависимость от мнения окружающих. Но ведь жизнь не запрограммирована. Она напрямую связана с убеждениями, мыслями, поступками и меняется, когда меняемся мы.

Однажды ученик спросил у Мастера:

– Долго ли ждать перемен к лучшему?

– Если ждать, то долго, – ответил Мастер.

Не бойтесь совершать ошибки. Не бойтесь обжигаться. Это возможность извлечь жизненный урок. Знаете, изобретатель электрической лампочки Эдисон иронизировал, что «обнаружил одну тысячу девятьсот девяносто девять способов, как не следует делать лампочку».

Не будьте зависимы от мнения толпы. Не постиг бы тайны полёта Чайка Джонатан Ливингстон, если бы жил по законам Стаи, поэтому призывает: «Разбейте цепи, сковывающие вашу мысль, и вы разобьёте цепи, сковывающие ваши тела».

Учёного Карла Линнея в школе считали тупицей и пророчили ему карьеру сапожника. Гоголь в детстве не проявлял интереса к литературе, а его сочинения были весьма посредственны. А каким непростым был путь к славе греческого оратора Демосфена. Человек, застенчивый от природы, картавил, имел слабый голос. Но благодаря смелости и упорству стал одним из выдающихся ораторов Греции.

Нет ничего невозможного – золотое правило трёх н. Однажды Пауло Коэльо сказал: «То, что гусеница назовёт концом света, мудрец назовёт рождением бабочки». Берите пример с бабочки и преображайтесь!

МИР УПРАВЛЯЕТСЯ СЛОВОМ

Грищук Валерия,

ученица 11-го класса,

*Запорожский общеобразовательный многопрофильный
учебно-воспитательный комплекс № 106*

Запорожского городского совета Запорожской области,

г. Запорожье

(консультант: Ващенко В.В.)

Молчат гробницы, мумии и кости, –

Лишь слову жизнь дана:

Из древней тьмы, на мировом погосте,

Звучат лишь Письмена

У древних философов Слово – Логос – это «вечная и всеобщая необходимость». «Основой мира» называет её Гераклит. В сравнении с такими понятиями, как Разум, Закон, Число, Бытие, Слову он отдает правящее начало, сохраняющее единство и порядок. Слово олицетворяет власть!

Вдумайтесь, ведь люди существуют благодаря речи. Это – драгоценный инструмент человечества.

Исчезнет слово – исчезнем мы! Представьте, что замолчал Мир на день – и жизнь городов, стран парализована... «Мир существует, пока люди говорят», – пророчествуют жрецы африканского племени догонов.

А что люди говорят? Как они говорят? Как используют этот дар? Какие мысли – чувства несут в мир? А Выбор есть у всех: любовь или ненависть, а за всяким выбором стоит Мысль, а значит и Слово!

Наполеон Бонапарт, Ленин и Троцкий, Гитлер и Муссолини – диктаторы и злодеи, жаждущие поставить на колени весь мир, сеяли Слова ненависти и смерти. А в противовес звучали

Слова любви о мире, вдохновляющие народы! Японский император Хирохито после Великой Войны произнёс: «Пусть вся наша нация будет существовать как одна семья из поколения в поколение, твёрдо сохраняя веру в непобедимость Богом данной нам земли».

Слова любви изменяют нас, делая счастливее:

Пришла ты праздником, пришла любовью,

Когда случилось это, я теперь не вспомню.

И не поверю я и на мгновение,
Что в мире мы могли не встретиться с тобою.

А как звучат слова благодарности:

Вечірнє сонце, дякую за день!
Вечірнє сонце, дякую за втому.
За тих лісів просвітлених Едем
І за волошку в житі золотом...

Добрые слова сказать несложно, но их эхо так долго живет в человеческих сердцах

Я убеждена, миром правит царственное Слово – достояние и полководец человеческой силы.

МОЖЕТ ЛИ СВОБОДА БЫТЬ РАБСКОЙ?

*Задорожная Анастасия,
ученица 10-го класса*

*КЗ «Днепрорудненская гимназия «София» –
ООШ I-III ступеней №1» Васильевского районного совета
Запорожской области, г. Днепрорудный
(консультант: Дорожкина С.В.)*

Жизнь и свобода... Что может быть дороже для каждого из нас? Без них все остальное не имеет значения.

И вдруг – Оруэлл... «1984»: «Война – это мир», «Свобода – это рабство», «Незнание – сила».

Что это? Оксюморон? Злая шутка? Бред сумасшедшего? Или... повод задуматься, пророческое предупреждение?

Может ли свобода быть рабской? Вы когда-нибудь задумывались об этом?

Почти каждый из нас считает себя свободным. Но так ли это?

Большинство людей, которые кричат везде и всюду: «Свобода!» – являются рабами вещей, рабами своих прихотей, рабами своего «хочу».

То, что в одних случаях называется свободой, в других является распущенностью и вседозволенностью. Это – свобода от здравого смысла, традиций, мудрости жизни. Такая свобода порабощает.

Свобода пьянит, питает человеческую гордыню, заставляет презирать «рабов материи», и тогда человек также становится рабом своей свободы. О печальной судьбе таких людей поведал Максим Горький. Вы помните историю Ларры, красавицы Рады и смельчака Лойко Зобара?

Свобода – это роскошь, которую не каждый может себе позволить.

Свобода подобна горному воздуху. Для слабых она непереносима. Вот почему большинство людей боится ее.

Свобода означает ответственность и состоит в том, чтобы зависеть только от законов.

Свободен тот, кто может не врать.

Свобода – это состояние души. Человек не может получить свободу извне больше той, которой он обладает изнутри.

Все в человеческой жизни должно пройти через свободу, через испытание свободой, через отвержение соблазнов свободы.

Свобода, как Истина, одна. И она приходит, когда человек побеждает свои страсти.

Победи себя, усмири себя – и станешь свободным!

**«...ПОВЕРЬ ТОМУ, КТО МОЛЧАЛИВО,
ТВОРИТ КРАСИВЫЕ ДЕЛА»**

Киселев Егор,

ученик 9-го класса,

*Запорожский общеобразовательный многопрофильный
учебно-воспитательный комплекс № 106*

Запорожского городского совета Запорожской области,

г. Запорожье

(консультант: Ващенко В.В.)

«Слово есть великий властелин, который, обладая весьма малым и совершенно незаметным телом, совершает чудеснейшие дела», – провозглашал древнегреческий софист Горгий, и сегодня с ним согласится каждый.

Учатся красноречию сегодня все, кто хочет связать свою жизнь с профессиями, где необходимо общение, влияние на человека, его мировоззрение.

Красноречие – это, несомненно, искусство, но как кажется **не** только мне, часто бывает игрою, иногда словесным обманом. Как же быть тем, кто верит оратору?

Я полагаю, что прав был старик Хайям: «...поверь тому, кто молчаливо, творит красивые дела».

Как много сегодня ораторов! Как умно и аргументировано вещают они, а дела их оказываются неразумными и ничтожными!

«Вера без дел мертва!», – сказано в Библии! Правда, зачем громкие слова о любви к людям? Докажи это своей жизнью, делами!

Троллейбус, в котором ехали 92 человека, в результате аварии погружался в холодное озеро, а 2 молодых парня спасали людей, ныряя на 10-метровую глубину Ереванского озера. Спасали, потом тихо уехали, никто не знал их имён, лишь через несколько лет их нашли: это был Шаварш Карапетян, 16-кратный рекордсмен мира по подводному плаванию, многократный чемпион мира, и его брат Камо. Удивительно, и как красиво!

Здесь я хочу сказать о скромности – о таком непопулярном качестве сегодня. Понаблюдайте за настоящими людьми, совершающими реально великие дела: Чулпан Хаматова, актриса, учредитель фонда помощи больным детям; Константин Хабенский, актёр, собравший равнодушных актёров театра, помог более тысячи семистам детям с опухолями головного мозга,

прооперировав їх в Германії на зібрані гроші. Як гучно звучать їх **Дела!** І не треба слів про любов до людей!

Не дивись, що іноді вище всіх по розуму,

А дивись, чи вірні слова чи він своїм.

Я захоплююся справжніми ораторами, але коли мова йде про життя людське, простите, я нахилив голову перед **Делами** простої жінки Матері Терези, той, що забувши про себе, день і ніч служила умираючим, кинутим людям. А ви?

МОЄ СЕЛО

Колосов Сергій,

учень 9-го класу,

комунальна організація (установа, заклад)

Ботіївська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів

Ботіївської сільської ради Запорізької області, с. Ботіїве

(консультант: Кравченко Л.П.)

Маленька крапелька величної держави –

моє село, багато є таких!

Зазнало лиха, бідувань і слави

Воно живе і вічно буде жити!

На променистому, найчистішому березі прозорого Азовського моря знаходиться мій життєвий шлях, а життєвий шлях кожної людини починається з малої батьківщини – це місце, де він народився і провів більшу частину свого дитинства. У мене життєвий шлях це місце, де свіже легке повітря, тиша така, що чути кожен листочок на дереві, ранні півні замість будильника – все це асоціюється, у мене, лише з одним словом – село. Це моє рідне, прекрасне, безкрає село – Ботіїве, красу якого не можна описати ні пером, ні словом, природа якого виражає своїми запахами й кольорами, наповнена деревами, кущами, квітами і дикими тваринами. У ньому я народився, пішов до школи, тут моя рідня, друзі і знайомі, тут і доля моя. Через усе село в'юнко в'ється, мов стрічка, бруківка-шлях, що єднає нас і місто Запоріжжя.

Ботіїве має велику, цікаву історію і багатий фольклор. Наше село не просто має таку милозвучну назву. А назване воно на честь болгарського поета, революціонера і національного героя – Христо Ботєва, і в пам'ять про нього в Ботіїві було встановлено пам'ятник, який знаходиться в центрі села. Всю історію нашого села можна знайти в місцевому музеї, який знаходиться в школі. Також наше село є одним з найважливіших клаптиків Запорізької області, тому що тут побудовані вітряки, які забезпечують енергією інші міста і країни. Хоч в нас і не місто, але край наш досить цивілізований. У центрі нашого села розташований парк, з великою кількістю розкішних дерев і кущів. Одним з важливих пам'яток нашого села – Меморіал загиблим воїнам. Він нагадує нам про тих людей, які колись врятували наше життя і життя наших

предків, і створили для нас світле майбутнє. Я живу своїм селом, воно в мені, бо будить думку і гріє душу, дороговказ і майбуття моє.

На перетині двох сіл розтіклася довга і блискуча річка Корсак, яка в ранці блищить від сонця, яке щойно прокинулося вдень захоплюєшся від її чистої води, а під вечір насолоджуєшся перемовинами жовтооких жаб. А біля річки в короткій оксамитовій травичці миготять різнокольорові капелюшки грибів. Радують очі прекрасні краєвиди, які оточують рідне село. Дуже гарне село навесні, коли цвітуть сади, і влітку, коли будинки потопають у зелені і квітах. По дорозі до моря розташовані величні і прекрасні озера. Полюбили це місце білі лебеді та дикі качки, щороку вони радують своїм візитом місцевих жителів. А саме море є найкращим місцем для відпочинку в літню спеку. Також тут є лікувальні грязі, якими користуються все село і туристи, які приїжджають сюди. За селом видніються безкраї поля, вони вітаються з селом шелестом золотого колосся пшениці, ячменю або поклоном соняшників. Як я і говорив, у нас багато диких тварин, так в нашому степу багато зайчиків, ховрашків лисиць і навіть вовків побачити можна.

Увечері так добре прогулятися селом і послухати розмови бабусь на лавочках, які розповідають про свою молодість або помилуватися на дітей, що діляться враженнями, отриманими за день.

Де б я не був в майбутньому, але завжди буду повертатися до мого рідного села, бо воно буде рідним і милим моєму серцю своїми пейзажами, добрими, працьовитими і приємними людьми і незабутніми спогадами.

НАМ ДУХ ВОЛЕЛЮБНИЙ ВІД СКІФІВ ДІСТАВСЯ

Кременчук Кирило,

учень 9-го класу,

Енергодарська багатопрофільна гімназія «Гармонія»

Енергодарської міської ради Запорізької області, м. Енергодар

(консультант: Запорожан О.П.)

Що таке воля? Що таке дух? Я не в перший раз замислювався над цим питанням, а потім на уроках історії я дізнався про те, що ми живемо на тій землі, де мешкали степові кочівники.

Якось я приїхав в гості до своєї бабусі Тетяни, яка в цей час живе у м. Кам'янка-Дніпровська, і почав питати у неї: чи їй щось відомо про цей кочівний народ. І що ви думаєте вона мені відповіла, що одна з пам'яток Скіфського городища знаходиться у неї в городі – це земляний вал висотою у 2 метри. Здивованості моєї не було кінця, і тоді я вирішив дослідити історію цього народу. Я дізнався, що скіфи жили у причорноморських степах наприкінці VI ст. до н. е., тобто якщо поррахувати це буде (2, 5 тисячі років поспіль). У той час формується могутнє державне об'єднання на чолі зі скіфами – Велика Скіфія зі столицею поблизу сучасного м. Кам'янка-Дніпровська на Запоріжжі.

Це була могутня держава, на яку було організовано багато нападів. Але скіфи були не тільки гарні ремісники, а ще і могутні воїни.

Приблизно в 513 р. до н. е. перський цар Дарій I пішов на скіфів, щоб прокласти новий шлях у Середню Азію. Коли Перси все далі заглиблювалися у безкраї степи скіфів, то зрозуміли, що це виявилось скрутне становище для них.

Бо скіфи використовували тактику партизанської війни, вони уникали відкритого бою, натомість стрімко нападали невеликими загонами на окремі підрозділи й завдавали великих втрат загарбникам. Незважаючи на велику чисельність війська Дарія I, скіфи змогли відбити напад завдяки зібраності та холонокровного мислення. Армія персів зазнала поразки і ледве врятувалася.

Тоді я зрозумів, які могутчі племена жили в нашому краї, як охоче захищали свої землі, по яким ми ходимо нині, а це є Кам'янське Горордище, яке існувало в часи царя Атея. Кожен раз, коли я виходив на город, то бачив жовтогарячий вал перед собою і кожен раз уявляв, що це колись був степ.

Моя бабуся добре знала історію свого краю і навчала мене її не забувати, бо як казав Михайло Ломоносов: «Народ, який не знає свого минулого, не має майбутнього»

І що є в нас душа, повна власних чеснот і щедрот,
І що є у нас дума, яка ще од Байди нам в'ється,
І що ми на Україні – таки український народ,
А не просто населення, як це у звітах дається.

Тому, я вважаю, що дух волелюбства, притаманний українському народові, допомагає і у теперешній час боронити свою країну.

НАДЕЯТЬСЯ ЛУЧШЕ, ЧЕМ ОТЧАИВАТЬСЯ

Курильчук Дмитрий,

ученик 10-го класса,

*Бердянская специализированная школа I-III ступеней №16
с углубленным изучением иностранных языков, г. Бердянск*

(консультант: Заенчковская В.Ф.)

Представьте себе мир без надежды. Человек здесь сдаётся при первой же неудаче и отказывается от борьбы. А зачем мечтать и желать? Ведь всё равно ничего не получится! В итоге – нет науки, нет искусства. Нет ничего. Нравится ли вам такой мир? Мне – не очень.

Надежда – единственное, что спасает нас от такого будущего. Ведь сколько неудач, сомнений и преград пришлось преодолеть людям, чтобы открыть новые звёзды, неизведанные земли, совершить великие открытия, победить неизлечимые болезни. И они не сдались, не впали в отчаяние на пути к мечте. Я думаю, что вы без труда можете привести множество примеров.

Настоящим оптимистом, на мой взгляд, был Альфред Нобель – изобретатель динамита и пацифист, завещавший капитал будущим поколениям ученых и деятелей-миротворцев. Нобелевская премия – это пример величайшей надежды на торжество мудрости и здравого смысла, надежды на то, что у человечества есть шанс на будущее.

«Пока есть жизнь, есть и надежда», – писал Цицерон. Именно она спасла жизни многих людей в экстремальных ситуациях. Например, Антуан де Сент-Экзюпери потерпел 15 аварий, и в одной из них оказался в пустыне Сахаре. Три дня без еды и воды! Только надежда на спасение поддерживала его силы и помогла выжить.

Когда мы надеемся, то совершается чудо. Внезапно, неожиданно приходит помощь, откуда не ждёшь. Человек тяжело болеет, но надеется на выздоровление. И пока надеется – есть шанс! Ушла любовь? Больно... Но есть надежда на новую встречу или на то, что человек, мысли о котором не покидают тебя, поймёт, что дорожит твоим общением.

«Где умирает надежда, там возникает пустота», – писал Леонардо да Винчи. Так давайте сделаем так, чтобы эта пустота никогда не возникала в нашем сердце.

«ОДНА БАТЬКІВЩИНА – І ДВОХ НЕ БУВАЄ, МІСЦЯ, ДЕ РОДИЛИСЯ, ЗАВЖДИ СВЯТІ». М. БАКАЙ

Микулин Альберт,

ученик 11-го класса,

Запорожская гимназия №50 Запорожского городского совета

Запорожской области, г. Запорожье

(консультант: Мироненко Н.Ф.)

«Где родился, там и пригодился». Все хорошо знают эту пословицу. Давайте вместе поразмышляем над её смыслом.

Каждый молодой человек стремится правильно выбрать свой путь, состояться в профессии, стать успешным. А сейчас в Украине, к сожалению, перспективы не такие уж и радужные. Вот и едут наши «мозги и руки» за рубеж в поисках лучшей жизни, престижной работы, стабильности...

Где же их патриотизм? И каждый ли из них Иван, не помнящий родства?

Но есть и другие примеры. На фасаде моей гимназии – две мемориальные доски. На одной изображён герой АТО Иван Гутник-Залужный. Уезжая на Донбасс, он сказал маме: «Я что-то должен сделать для Родины. Если мы боевиков там не остановим, то они и сюда придут. Но мы этого не допустим». Ваня погиб, спасая боевых товарищей. Ему было всего 23.

Но оказывается, можно оставаться патриотом Украины, даже живя за её пределами. Оперный певец с мировым именем Василий Слипак 19 лет успешно жил и работал во Франции. Друзья говорили, что Миф был добродушным жизнелюбом, который легко чувствовал себя в галстук-бабочке на сцене и в бронезилете на передовой. Он ничего не делал наполовину. Так и воевал. Что заставило его бросить карьеру, славу и вернуться в Украину, чтобы погибнуть от руки вражеского снайпера?

Как сумела американка украинского происхождения Квитка Цисык сохранить в своём творчестве «песенный код Украины»? В ней жила

генетическая память, по словам Богдана Билана, «душа – не хохла, раба или эмигранта, а нации».

Что заставило?.. Что побудило?.. Почему?.. Почему одни уезжают, чтобы никогда не вернуться, а другие отдают жизни, чтобы спасти? Вопросов больше, чем ответов. Я думаю: каждый должен найти ответ в своём сердце.

ГРАНИЦЫ НЕ В ПРИРОДЕ, ОНИ – В СОЗНАНИИ

Орел Екатерина,

ученица 11-го класса,

Бердянская общеобразовательная школа I-III ступеней №11

Бердянского городского совета Запорожской области,

г. Бердянск

(консультант: Марьенко Е.М.)

Наш мир полон границ. Вот только они у всех разные. «Единственным способом определить границы, является выход за них». Мы привыкли полагать, что удобно считать ограничения реальными. Возможно, дело в страхе перед неизвестным, а может – банальная лень, но правда в том, что границы некоторые вещи нам не по силам, я же считаю это высшей степенью самообмана. Границы не в природе, они в сознании.

На самом деле, мы можем всё. Ну, почти. Можем стать известными, богатыми, развить в себе гения. Так почему же многие из нас стоят на месте? Почему мы не прилагаем должных усилий для достижения целей? Не можем? Чушь. Просто не хотим перейти эту черту. Согласитесь, сказать «это не в моих силах» гораздо проще, нежели сцепить зубы и идти вперед. Мы великие лентяи, которые строят вымышленные границы и требуют чего-то от жизни. «Я хочу, но не могу» – можно расшифровать, как «уж лучше подожду, пока само придет». Да брось ты! Он смог, и ты сможешь. Поражение будет таковым, только если ты согласишься в это.

На пути к намеченной цели тебя не должны останавливать никакие преграды. Но не забывай: ты – Человек. Нет границ, которые помешали бы тебе достичь желаемого. Однако помни о человечности, милосердии, сострадании. Будь сильным борцом и достойным противником. Думай. Действуй. И запомни: ты ограничен только теми стенами, которые ты сам построил вокруг себя. Я предлагаю вам раздвигать эти ограничения путем воспитания, обучения, совершенствования. Выбор за вами: возводить новые границы или же добиваться целей, разрушая старые.

ЧИ МОЖНА ПРОЖИТИ ЯСКРАВЕ ЖИТТЯ БЕЗ ПЕРЕМОГ?

*Поняткова Дар'я,
учениця 11-го класу,
комунальний заклад «Запорізька спеціальна загальноосвітня
школа-інтернат «Орієнтир» Запорізької обласної ради,
м. Запоріжжя
(консультант: Захлюпаній В.О.)*

Мабуть, кожен, кого запитують про те, чи можна прожити яскраве життя без перемог, дасть на це питання однозначну відповідь зі стовідсотковою впевненістю, що цікаве й гармонійне життя прожити без перемог неможливо. І це справді так. Адже кожне окреме «я» переважно у словосполучі «яскраве життя» вбачає майже одне і те ж саме – калейдоскоп подій і вражень та, звісно ж, поменше розчарувань і поразок. Всім нам хочеться бути якомога успішнішими у житті. Та так, на жаль чи на щастя, не завжди буває. Протягом нашого життя кожен із нас однаковою мірою смакує і п'янку радість перемог і гіркий полин поразок. І в цьому, однозначно, є свій сенс і користь. Поразка вчить людину мудрості, вона перевіряє нас на міцність і допомагає усвідомити наші помилки і стати кращими.

Науковці зі Сполучених Штатів Америки експериментальним шляхом довели, що постійні поразки можуть негативно впливати на людську особистість. Експерименти проводили над собаками. Це було продовження тих дослідів, що почав іще академік Павлов. Суть цих експериментів полягала у тому, що групу собак постійно, у один і той же час били струмом. І після кількох експериментів науковці помітили, що собаки не тікали, аби уникнути болючих ударів, хоча і могли б утекти, поминувши всі незначні перешкоди. Коли ж для експерименту узяли собак, що не входили у групу піддослідних і не брали участі в експерименті, то ті чотирилапі з легкістю втекли.

Згодом цей феномен було підтверджено іншими дослідями, що стосувались уже вивчення людської психології. Ці досліді показали, що, постійно перебуваючи у скрутній ситуації, переживаючи стрес і гноблення, раз у раз програючи, людина перестає взагалі опиратись складним обставинам і боротися з ними. Така людина стає безвільною, а її гнітючий душевний стан і таке ж життя аж ніяк не можна назвати яскравим...

Для гармонійного розвитку особистості дуже важливо, аби життя її було багатогранним і складалося не лише із суцільних поразок, або із суцільних перемог. Має бути й те, й інше. Адже перемоги вчать наївних, а поразки – мудрих.

Саме наші маленькі й великі щоденні перемоги вказують нам, що ми йдемо правильним шляхом, і зміцнюють нашу силу віру й впевненість у собі. Без перемог не буває сильних особистостей. Перемога – це й буде показник того, що людина змогла зробити завдяки щоденним зусиллям та кропіткій праці.

Та становлення гармонійної й успішної особистості залежить не від кількості перемог, а від їх, якщо так можна сказати, якості. Й тут абсолютно не

має значення велич перемоги. Бо починати треба із малого. Завжди видатні письменники, громадські діячі, політики й мільйонери озираються на свої перші маленькі перемоги. Для них, як і для кожного з нас, вони подекуди значать більше ніж великі, до яких прагнули дуже довго. Адже найперший успіх дає людині стільки сили й віри в себе, що цей подарунок долі важко переоцінити...

Отже, перемога – невід’ємний складник становлення гармонійної особистості, яка прагне прожити яскраве, а тому й корисне для суспільства життя.

ПОКА ЕЩЁ НЕ ПОЗДНО!

Рачич Милена,

учениця 9-го класса,

Запорожская гимназия № 11 Запорожского городского совета

Запорожской области, г. Запорожье

(консультант: Настыч Т.В.)

«Природа – мастерская». Поверив этому, человек укрощает стихии, осушает болота, возводит в пустынях города, напалмом выжигает джунгли, поворачивает реки вспять... Его трекинговые ботинки по-хозяйски сминают девственный полярный снег... Заливает ромашковые поля асфальтом, перекраивает целинные земли, в пыль обращает громады гор... Он силён, он могуч, он гоняет стаи туч...»

И вот уже по высохшему дну Арала ветер гонит перекасти-поле, умирают ледники, ухают под топором карпатские ели. Наш Днепр похож на психоделического фрика: то серо-зелёный, то рыжий, то мутно-чёрный. Только сумасшедшему придёт в голову испить такой «водицы». Тут не то что козлёночком станешь! В лёгких – автомобильная гарь, в горле – заводская копоть, бензиновая радуга под ногами... Но зато мастер, хозяин, царь!

А кто тебя короновал?

Разве не Мать-Природа, содрогаясь вулканами, рожала тебя? Не она ли пеленала пахучими травами, поила целебным молоком добрых коров, пела колыбельные долгими зимними вечерами? Небо над тобой держали на хрустальных крыльях курлыкающие журавли. Ты играл с бабочками, пересвистывался с птицами, бегал наперегонки с ветром, пил прохладу ручьёв. Когда ты болел, золотые пчёлы несли тебе ароматный мёд, щедро сыпала ягодами малина.

Это для тебя зажигались все путеводные звёзды, горели закаты, синели горы и явью становились миражи. Это её дороги уводили тебя за горизонт...

А ты стал небрежен с матерью своей. Полынным равнодушием оплатил за жизнь и любовь. Как дитя неразумное, гордыней убиваешь её.

Остановись, опомнись, человек! Пока ещё не поздно, пока ещё есть шанс остаться Человеком!

КУДИ ПРИВОДЯТЬ МРІЇ

*Рябчинська Олександра,
учениця 11-го класу,
Бердянська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №3
Бердянської міської ради Запорізької області, м. Бердянськ
(консультант: Ревіна О.Д.)*

Ми всі звикли до того, що людина – істота мрійлива. Мрії допомагають нам поринути у світ, що значно відрізняється від того, який нас оточує. Це ідеальний, казковий простір, куди ми так відчайдушно прагнемо потрапити. Щоб не сталося ми все одно кожного дня про щось мріємо. Хтось, наприклад, протягом дня прагне опинитися в улюбленому ліжку й подрімати, а хтось – опинитися поруч із дорогою людиною, яка в цей час знаходиться десь дуже далеко.

Деякі мрії можуть здійснюватися миттєво, а інколи необхідно чекати десятки років, аби наша мрія стала реальністю, а часом вона може й узагалі залишитися нездійсненою фантазією, хоча й зігріватиме душу.

Не слід також забувати про цілі, які ми часом плутаємо з мріями. Ціль – це доволі серйозна обіцянка самому собі, а мрія – легка, ненав'язлива думка, більше казкова, ніж реальна. Не дивлячись на це, мрії іноді перетворюються на життєві цілі. На що ж здатна людина заради того, аби досягти поставленої мети?

Якщо ціль стає для нас найважливішою за все, ми починаємо шукати шляхи для її досягнення. Хтось обирає чесний шлях, а дехто йде «по головах», не звертаючи уваги ні на кого. Іноді прагнення досягти поставленої цілі зводить людину з розуму, змінює до невпізнанності, перетворюючи на моральну потвору, проте буває й навпаки: людина стає сміливішою, починає боротися з власними комплексами. Отже, на питання «Куди приводять мрії?» є логічна відповідь – до змін. Як би там не було, що б не сталося, але на шляху до мрій ми змінюємося. На жаль, ці зміни не завжди на краще, та... ми змінюємося – і це цілком природно, так само природно, як і мріяти.

ПОХВАЛЬНАЯ РЕЧЬ ДРУЖБЕ

*Сергач Алина,
учениця 10-го класу,
Запорожский многопрофильный лицей №99
Запорожского городского совета Запорожской области,
г. Запорожье
(консультант: Малахова А.Н.)*

О, Дружба! На протяжении всей человеческой истории ты сопровождаешь нас, людей... Ты поддерживаешь и помогаешь, миришь и утешаешь, возвеличиваешь поступки и вдохновляешь на них миллионы...

О, Дружба! За тебя стоит бороться. К тебе стремятся, тебя обретают, тобою дорожат. Иногда тебе изменяют, тебя теряют – и тогда оскудевает жизнь человека, делается скучной, бессмысленной...

О, Дружба! О тебе слагают песни и стихи. Тебя, настоящую и искреннюю, наделяют самыми возвышенными эпитетами: ты *святая, священная, вечная!*...

Без тебя – человек не выжил бы и человечество бы не состоялось...

...В детском саду у малышки отобрали её любимую игрушку. Другая девчушка, видя слёзы обиженной, протягивает той куклу. Свою, любимую. И высыхают слёзы, и вот уже сияют личики обеих... О, Дружба, это ты!

...Школа. Самостоятельная работа. А Мишкиному соседу по парте – ну не дано решать задачки по химии! Зато он – всегда интересен, вовремя и уместно шутит, и когда школа была на карантине, именно он всегда был на связи – и Мишка сумел не потеряться в физических формулах. И, рискуя не успеть дописать свою работу, Мишка решает задачу для товарища. Учителя – осудят... наверное☺, ведь взрослые часто забывают о *своём*☺. Но... Дружба, это ты!

...Город в осаде. Уже долго... бесконечное множество дней и ночей. Нет воды, нет хлеба. Есть голод. Он забирает жизни. И с изнеможённым мальчишкой последним (буквально!) куском хлеба делится мальчишка соседский. «Тебе половина – и мне половина. Только тебе *большая*: я-то – выше на полтора сантиметра!» – пытается шутить он... О, Дружба, это ты!

...В родном Запорожье – фестиваль!!! Состязаемся в ораторском мастерстве мы, ученики украинских школ. И речи звучат на нескольких языках, на языках великих народов... Звучат, несмотря ни на какие сложные времена...

О, Дружба, это – ты!

ДА ЗДРАВСТВУЕТ НОВОЕ ЧЕЛОВЕЧЕСТВО!

Симоненко Алексей,

ученик 10-го класса,

Запорожская гимназия № 11 Запорожского городского совета

Запорожской области, г. Запорожье

(консультант: Настыч Т.В.)

Нравственность – пульс человечества – знавала разные времена. Для спартанца бегство с поля боя – позор. Победа или смерть – третьего не дано. А инквизиторы Средневековья сожгли на кострах пол-Европы. Галантный век – время благородных дам и кавалеров. Один небрежный взгляд – и перчатка в лицо. «Прощай, моя любовь! Судьба разлучает нас... Защищайтесь, сударь!» Дуэль – дело чести! Но Фортуна – дама капризная: как много порядочных людей погибло! Замкнутый, порочный круг! И никак не остановить кровопролития! Революции ломали старые традиции, но насаждали новые. Сын-манкурт предавал отца, брат – Каин шёл на брата. Семьи, где супруги – товарищи – и никакой любви! Дружба только с однопартийцами. Кто не с нами, тот враг! Мир рушился на глазах, искусственная нравственность отторгались самой природой. Содружество Шариковых и Швондеров отрицало

толерантность. Жесткая цензура Эквистриума уничтожала саму человечность. Казалось, люди-винтики навсегда стали бездушными роботами. Но Великая Отечественная война показала, что душу не убить. Есть – живы еще! – и честь, и совесть, и милосердие, и любовь... Но неужели для того, чтобы оставаться Человеком, обязательно нужна беда – Спитак или Чернобыль?

21 столетие – век высоких технологий и низкой нравственности. Ценны только комфорт, лень и деньги, которые не пахнут, – значит, можно обмануть ребенка, плюнуть на медали деда и ударить мать...?! Нет, я хочу быть гуманистом, а не гуманоидом. Прямо сегодня. Сейчас! Буду говорить правду в глаза, уступать место в маршрутке, пресекать хамство. Первоклашке – соседу помогу решить задачу, уберу снег у подъезда, перемою дома всю посуду и переведу-таки бабушку через дорогу! Сделаю мир хоть чуточку лучше. Нравственнее. Если каждый начнёт с себя, глядишь, и другие Дон Кихоты подтянутся... Пример, он ведь, знаете, заразителен... И мир спасён! И нравственность жива! Да здравствует новое Человечество!

ГРАНИЦЫ НЕ В ПРИРОДЕ, ОНИ – В СОЗНАНИИ

Смоляная Владислава,

ученица 11-го класса,

Бердянская общеобразовательная школа I-III ступеней №3

Бердянского городского совета Запорожской области,

г. Бердянск

(консультант: Кузнецова Л.В.)

Вы никогда не задумывались над тем, почему цирковые слоны, которых удерживает только тонкая цепь, привязанная к небольшому колышку, даже не пытаются вырваться?

Ведь любому взрослому слону не составит ни малейшего труда избавиться от оков. Но животные даже не предпринимают попыток освободиться.

Аллан и Барбара Пиз в своей книге «Ответ» объясняют это так, цитирую: «Пока цирковые слоны еще не выросли, их ноги приковывают к большой бетонной глыбе прочной цепью на несколько часов каждый день. Слоненок может сколько угодно рваться на свободу, визжать и трубить – цепь от этого не порвется. Подрастая, слонята усваивают, что, несмотря на все их старания, освободиться не удастся. Со временем они прекращают попытки. Теперь они психологически приучены верить, что, когда им на ногу надевают цепь и прикрепляют к шесту, сбежать будет невозможно, какой бы хлипкой ни была цепь или ее опора».

Большинство людей так же падают в психологический и эмоциональный плен. Находясь под влиянием общества и СМИ, мы сами выстраиваем себе границы в голове. Мир диктует, как нам жить. Мир диктует нам рамки возможного. Очень часто мы слышим слова «У тебя не получится». «Ты не сможешь». «Это невозможно». А на самом ли деле это невозможно? Вовсе нет. Я могу доказать это на примере известного математика Джорджа Данцига.

Однажды он опоздал на лекцию и увидел на доске две задачи. Посчитав, что это домашнее задание, Данциг несколько дней потратил на их решение. Позже оказалось, что это были две самые известные нерешаемые задачи в статистической науке. Данциг просто не знал, что их невозможно решить.

Все границы у нас в голове. Для всех нас нет ничего невозможного. Не стройте вокруг себя стены. Слушайте только себя и не верьте тем, кто говорит, что у вас не получится. Ведь это не так. Не теряйте себя, свою индивидуальность. Мечтайте, стремитесь, никого не слушайте, и вы добьетесь всего. Кто бы что не говорил.

ПОБЕГ К СЕБЕ, ИЛИ Я НЕ КРАБ!

*Табунщик Дарья,
ученица 11-го класса,
Запорожская гимназия № 11 Запорожского городского совета
Запорожской области, г. Запорожье
(консультант Настыч Т.В.)*

Обращаюсь ко всем сидящим в зале, и позвольте на «ТЫ».

Помнишь, «Ложечку за маму, за папу»? Выбора не было, и в рот попадал комочек манной каши. А любил-то ты гречневую.

Девочку папа не позовёт в гараж чинить автомобиль, зато журнальные красотки укорят за веснушки и разбитую коленку. Повинуясь стандартному «так надо», она измучает себя диетами, раскрасится папуасом и всё равно будет рыдать в ванной – неидеа-а-а-льна-а-а...

Мальчик? Держи машинку, лопатку, конструктор. Ломай-копай-собирай!

Маленькая хулиганка лупит тебя палкой по голове – сдачу дать нельзя. Она же девочка, даже если ругается как пьяный грузчик! Терпи, черствей душой. Позже в отместку провозгласишь: «Место бабы – на кухне с детьми, а я перманентный красавец с полигамностью мартовского кота».

Общественный стереотип «Будь как все» раздавят в тебе индивидуальность. Любишь живопись, запах кулис, соленый ветер арктических морей, а учишься на юридическом-экономическом. «Престижно», – твердят родители и разрушают твою жизнь, реализуя свои несбывшиеся амбиции.

Стёрт код уникальности, и ты люто ненавидишь успешных бизнес-леди или гламурных стилистов-мужчин. Волосы на теле, растяжки, ожирение, анорексия раздражают до рвоты. Убить готов сторонников суррогатного материнства и однополых браков!

Крабу из ведра выбраться мешают ...сородичи – цепляются за беглеца и затягивают обратно. Потому что **нельзя** кому-то быть счастливее других! Лучше пауками в банке жрать друг друга! Фрилансер – значит лентяй, феминистка – фригидна, гей – ох, какая гадость!

А для счастья всего лишь нужно вырваться из тесноты ведра. Расширь границы сознания, мечтай, люби! Дыши полной грудью, спасай синих китов,

борись за мир во всём мире, за свободу, толерантность... Разреши другому быть другим!

И пусть бабушки у подъезда осуждающее трясут седыми головами, не хочу быть крабом!

Готова к побегу! **Вы со мной?**

НАЙБІЛЬША З ПЕРЕМОГ – ВМІННЯ ПРОЩАТИ

Фещенко Софія,

учениця 9-го класу,

Токмацька загальноосвітня школа I-III ступенів №1

Токмацької міської ради Запорізької області, м. Токмак

(консультант: Гавриленко А.І.)

Почати свій виступ я хочу з народної мудрості: «Згода буде, а незгода руйнує». Чому люди з давніх часів звертали увагу на питання міжособистісних стосунків? Тому що вони є важливими для нас. Всі ми різні, але, я думаю, кожен у своєму житті хоч раз стикався з ситуацією, в якій був або кривдником, або скривдженим.

Ось, наприклад, у мене була така ситуація, коли моя найближча подруга образила мене словами. Я була дуже засмучена і вражена її діями. Не могла довго пробачити, але згодом зрозуміла, що подрузі дуже важко визнати свою провину і вибачитись. Тому я зробила перший крок, щоб сварка залишилася в минулому.

– У вас була така ситуація?

– А у вас?

– Ви змогли знайти з неї вихід, який задовольнив обидві сторони?

У житті кожного з нас трапляються непередбачувані і конфліктні ситуації, які виникають через заздрість, обман, непорозуміння. Мій дідусь мені часто говорить: «Завжди вирішуй сварки на "холодну" голову, і перш ніж сказати щось, сто разів подумай». Завдяки дідусю я зрозуміла, що кожній особі треба навчитися контролювати свої емоції. Дуже важливо навчитися прощати людину. Це буде правильний і милосердний вчинок, і в першу чергу до самого себе. Звичайно, пробачати часом буває дійсно складно, але спробуйте уявити себе на місці людини, яка просить вибачення. Адже вибачатися ще складніше, ніж прощати. Уміння прощати допоможе в житті і спілкуванні з людьми.

Безумовно, розвинути його в собі може бути непросто, але нам потрібно усвідомлювати, що це того варто.

НАИБОЛЬШАЯ ИЗ ПОБЕД – УМЕНИЕ ПРОЩАТЬ

Щербатов Иван,

ученик 10-го класса,

*Бердянская специализированная школа I-III ступеней №16
с углубленным изучением иностранных языков, г. Бердянск*

(консультант: Заенчковская В.Ф.)

Как они могли? Я не понимаю, я же стараюсь для них, жертвую отдыхом и сном! И что взамен? Они всегда были эгоистами, и каждый раз я закрываю глаза на это. Но сейчас это не просто свинство, а настоящее предательство! И это уже сверх моих сил, я больше не могу и просто не хочу их прощать! Да, так мне будет легче! Не прощу и буду победителем! А прощу – тряпкой.

Но мне почему-то горько, безрадостно... Не чувствую своей победы, скорее, наоборот, теперь я в полном проигрыше! О, включу музыку, да повеселее! Да что ты будешь делать, мне только хуже!

Чувствую себя таким же, как Иисус, которому плюют в лицо. Хотя нет, это уж слишком: меня просто обидели, а Его – избили, унизили и распяли! И за что? Не за то ли, что Он всех так любил и прощал?

Так что же получается: любить и прощать – это слабость? Но ведь в Его власти было остановить эту казнь, да просто испепелить своих обидчиков! Но вместо этого, уже на кресте, испуская дух, Его пересохшие губы шепчут: «Прости их, Отец, ибо не ведают, что творят!»

Нет, прощать – это не слабость. Это огромная сила, и не просто сила, а победа и обновление!

Решено, я хочу их простить, забыть обиду, избавиться от боли!

Если Иисус простил весь мир, Он и мне поможет забыть обиду и спокойно жить.

Пусть я не изменю людей, пусть они не станут добрее, человечнее, но с Божьей помощью я смогу прощать и жить с миром в душе.

ПОЧЕМУ НУЖНО УМЕТЬ ГОВОРИТЬ «НЕТ»?

Яровая Александра,

ученица 10-го класса,

*Бердянская общеобразовательная школа I-III ступеней №4
Бердянского городского совета Запорожской области,*

г. Бердянск

(консультант: Чубко Н.И.)

Тёмный подвал пятиэтажного дома. На грязном полу тело пятнадцатилетнего мальчишки в неестественной позе. Вены исколоты, на лице мучительная гримаса последних секунд жизни.

Картина жуткая, не правда ли?

Как это могло произойти? Почему так нелепо, так трагично и преждевременно оборвалась юная, цветущая жизнь?

Мне кажется, паренёк не смог сказать вовремя твёрдое «НЕТ».

Возможно, когда он был маленьким, его баловали, он мог капризничать: того хочу, этого не хочу. Капризы исполнялись.

Время шло, человек подрастал. Жизненные обстоятельства менялись, требования становились жёстче. Появлялись обязанности.

Беззаботное детство закончилось, началась взрослая жизнь, которая не всегда похожа на праздничный фейерверк. Нужно преодолевать препятствия, трудиться.

Ряд мелких неудач и разочарований, отсутствие поддержки родных, отчаяние, ощущение полного тупика, безысходности – и вот... наступает тот роковой момент в его жизни.

Псевдодрузья предлагают попробовать первую дозу, ведь ничего страшного не случится...

А всё могло и должно было быть по-другому. Я вижу его сияющую улыбку в тот яркий солнечный день, когда он, получив диплом с отличием, закончил военную академию. Летит в объятия счастливой матери.

Перед ним открыты все дороги в безоблачное будущее, полное надежд и свершений, если бы он сказал короткое, хлёсткое «НЕТ».

Умейте вовремя произнести это слово.

НОМИНАЦІЯ «БЫСТРОЕ ПЕРО»

Я ПОДАРУЮ РАДІСТЬ ВАМ!

(есе)

Аметка Зітур,

учень 9-го класу,

Великотернівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів

Якимівської районної ради Запорізької області,

с. Велика Тернівка

(консультант: Мелешко Н.А.)

Мені виповнилося 15, а відчуваю себе на 30, бо події, що відбуваються в моїй країні останнім часом, примушують по-дорослому замислитися, зробити свій вибір.

Я – Зітур... Я – Зідан...

Я – Зітур, бо назвали мене на честь мого прадіда, доброї й порядної людини. Я – Зідан, бо люблю футбол і все, що стосується футболу.

Я невидючий, дуже багато жартую і граю у шкільному театрі.

Я народився на цій землі, мої предки жили тут і працювали, захищали свою Батьківщину. Я люблю їх і пишаюся ними.

Я люблю футбол. Почав грати за футбольний клуб «Прогрес-СИ» 18 жовтня 2015 року.

Із 1 класу 2010 року я займався таеквон-до. Моїм тренером був Вагеник Володимир Миколайович. Мені дуже подобалося займати місця на змаганнях.

У 2015 році я залишив цей вид спорту, тому що навіки полюбив футбол. Маю 12 медалей та 17 грамот з таеквон-до, 5 медалей з футболу.

Мене взяв у команду тренер Костишак Володимир Іванович (рекомендував мій друг).

Свій перший матч я грав проти «Дизеліста» (Токмак). Наприкінці матчу забив переможний гол.

Більше не розлучався з командою. Завдяки футболу об'їхав усю Запорізьку область. За «Прогрес-СИ» я граю вже три роки, і забив тридцять три голи. Я в Українській Прем'єр-лізі вболіваю за «Динамо» (Київ), від дня заснування клубу знаю всіх гравців, і про всі матчі клубу знаю також. Зібрав матеріали про матч 1941 року, коли «Динамо» перемогло фашистську команду з рахунком 5:3. Подвиг безсмертних, сміливих і мужніх футболістів завжди буде для мене прикладом великого служіння людям, надихати чесно виконувати свій обов'язок.

Наш спонсор Тимофєєв Сергій Іванович живе у Німеччині. Він завжди виділяє кошти на процвітання клубу, замовив нам нову форму, вона дуже гарна

й зручна. А коли прилітає літаком на наші ігри, дарує нам дуже багато солодощів.

Я живу в Запорізькій області, батьківщині славних козаків, нових авто та атомних електростанцій. Я готувався до Міжрегіонального фестивалю ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив». Хотів розповісти про свою любов до Великого спорту, про спорт у Запорізькій області та захворів. Дуже прикро, що футбол у нашій області занепадає. Не такою видатною стала команда «Металург». Я б дуже хотів, щоб наш футбол знову відродився і мрію грати в Запорізькій команді «Металург». А ще мрію виступити з цією промовою в Запоріжжі на «Славутич Арені». І хочу, щоб мене почули!!!

Сьогодні моя Батьківщина прагне до членства в Європейському Союзі, і щоб стати дійсно європейською державою, ми повинні збагнути, що все залежить не лише від уряду, але й від кожного з нас.

Сергій Іванович багато розповідає про життя в Німеччині, розвиток, досягнення і багатства країни, добробут людей. Про гірські курорти Баварії, замки, річки та озера, міста, яким уже за 800 років, про карнавали. Цікаво було дізнатися про столицю Баварії Мюнхен – місто-побратим нашого Києва.

Найпопулярнішим видом спорту в Німеччині є футбол, і збірна Німеччини є однією з найсильніших у світі.

Із сином Сергія Івановича ми спілкуємося англійською. І я розумію, що без англійської сьогодні не можна... Тому мушу розвивати свої знання іноземної мови, щоб стати достойним громадянином сьогоднішньої і майбутньої України. Я дуже хочу потрапити до збірної України... І тут мені англійська мова стане в нагоді.

Сьогодні не найкращі часи для моєї Батьківщини. Спілкуючись із іноземними гостями, я зрозумів, що наша країна не може прийти в ЄС без підтримки.

Ми повинні брати приклад із сусідніх держав, щоб створити свою, сильну, незалежну. Я і мої батьки сподіваємося, що Україна перейме досвід своїх європейських побратимів і зможе створити умови, що допоможуть нашій багатостраждальній країні. І кожен українець із гордістю зможе сказати: «Я – європеєць!»

І я зможу з гордістю сказати:

Я – Зіну! Я – Зідан!

Я дарую щастя вам!

Татарин я і українець.

У мене друзі є:

француз, поляк і німець!

Сьогодні в Мюнхені я грав в футбол,

Забив найкращий в світі гол,

А завтра гостей буду

Із Парижа й Мюнхена стрічати

І покажу, яка прекрасна в мене
Україна-Мати!

Я покажу Карпати й Кримські гори,

А ще Азовське й Чорне море.

Казковий Київ покажу

І вуличками Ялти поведу.

Мої батьки їх будуть радо зустрічати...

...Велика і прекрасна

Єднає нас усіх Європа-мати!

ІНТЕРВ'Ю З УЧАСНИЦЕЮ КОНКУРСУ

*Верескун Данило,
учень 11-го класу,
Троїцька загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Берестівської сільської ради Бердянського району
Запорізької області, с. Троїцьке
(консультант: Гузь С.І.)*

Учасниця конкурсу ораторського мистецтва Книш Діана, учениця 10 класу, поділилася своїми враженнями та думками про участь у фестивалі.

Інтерв'ю брав учень 11 класу Троїцької ЗШ І-ІІІ ступенів Верескун Данило

– Хвилювання і переживання вже позаду. Які твої враження від пережитого.

– Конкурс позаду, але відчуття, емоції, трепет в душі говорить про зворотне. Виявляється, говорити не так вже й просто, а говорити так, щоб тебе почули, зрозуміли і погодилися – ще важче! Цей конкурс показав, що поряд зі мною вчиться дуже багато талановитих учнів, які підготували живі, цікаві та пізнавальні монологи. Все це викликало у мене багато яскравих емоцій та бажання взяти участь і в наступному році.

– Якою була атмосфера конкурсу та як це тобі допомагало?

– На конкурсі панувала доброзичлива атмосфера душевного тепла та єдності. Поряд зі мною сиділи мої однокласники та товариші, тому повсякчас відчувала їхнє плече підтримки. Я ні разу не відчула на собі жодного байдужого погляду, якоїсь конкуренції. Журі, конкурсанти, глядачі в аудиторії на одному диханні з юними ораторами співпереживали кожен виступ, демонструючи свої емоції оплесками, сміхом або глибокою тишею. А це додавало кожному конкурсантові душевного спокою та впевненості.

– Тема твого виступу: «Слово – великий володар, бо...». Чому саме ця тема, і хто допомагав підготувати текст виступу?

– Я вважаю, що дана тема є актуальною. Адже багато у світі є таємниць, та одна із них – це слово. Природа наділила нас дивовижним даром – говорити, тобто вимовляти слова, що наділені певним сенсом. І всі вони різні – красиві, добрі і не дуже. Коли ми чуємо гарні, приємні слова, то посміхаємося. Тоді життя набуває нових фарб і ми стаємо щасливі. Недаремно ж говорять, що метал розпізнають по дзвону, а людину – по слову.

Сила слова – неймовірна. Ті, що йдуть від серця, проникають в душу. Вони вагомі й дорогі. Можна домогтися істотних змін у житті, якщо сказати лише одне слово, яке окрилить, дасть надію, підтримку. Але є й інші слова – це необдумані, сказані поспіхом, несвідомо вимовлені, якими можна образити, зруйнувати стосунки, посіяти ворожнечу. Ось тому володіти словом – це велике мистецтво.

Нехай хороших, щирих слів у нашому житті буде більше, ніж поганих,

неприємних. Адже людина народжується для щастя, а не для болю.

Звичайно, тему вибирала та готувала виступ сама. Я неодноразово була свідком доволі неприємних ситуацій, де слово було інструментом сварок, непорозумінь. Тому й хотіла сказати власне «слово», яке б могло вплинути на свідомість та вчинки інших, змусило задуматися, переосмислити свою поведінку в житті.

– Я знаю, що в майбутньому ти мрієш стати психологом. Чим тобі стане у пригоді досвід, набутий у конкурсі?

– Так, я справді мрію стати психологом. Мене завжди приваблювало спілкування. А психологи щодня мають справу з людьми та їхніми проблемами. Їхнє завдання – вивести людину зі стану трансу, депресії. А психолог, що володіє риторичними задатками, зможе надати допомогу тому, хто її потребує. Адже в спілкуванні з пацієнтом, потрібно буде знайти такі слова, що вселятимуть віру в людину, додаватимуть їй сили жити повноцінним життям, виведуть її із душевного заціпеніння, мотивуватимуть до життя. Тому такий досвід для мене дуже важливий.

– Як на твоїй погляд, чим корисні такі конкурси для учнів?

– Будь-який конкурс – це можливість проявити себе. Це маленька перемога над самим собою, над невпевненістю, різного роду комплексами. Це можливість отримати новий досвід подолання труднощів, розвитку дисципліни і самодисципліни, комунікативних навичок, задоволення від перемоги і вміння приймати себе переможеним.

Тобто це гарна мотивація до змін, до перевтілення як зовнішнього так і внутрішнього. Зовнішня мотивація виникає, коли ми порівнюємо себе з іншими людьми. Внутрішня ж мотивація складніша і тонша. Вона виникає з глибинних потреб самореалізації. Ось тому ораторське мистецтво – це яскраво виражена здатність особистості до самовираження через мову. А мова, як відомо, – це засіб пред'явлення людини в цьому світі.

– Погляд із «поля бою»: чий виступ із учасників тобі найбільше сподобався й чим?

– Я вважаю, що виступи всіх конкурсантів відповідали їхнім віковим категоріям, адже на конкурсі були присутні від вихованців дитячого садочка та учнів початкових класів до школярів старшої ланки. Монологи цікаві, глибокі за змістом. Кожен вкладав у зміст якусь свою родзинку, тому такі вони різні: одні смішні, навіть кумедні, інші глибокі, змістовні. Я не хотіла б тут когось виділяти, а ось стосовно того, як кожен представив його, то вже інша справа. Мене приємно вразив виступ учениці 9 класу Миколаївської ЗШ, Федай Вероніки. Манера її мовлення – переконлива, виражена, чуттєва. Мені здається, що її виступ нікого не залишив байдужим. Міміка й жести гармонійно поєднувалися з її артистизмом. Справедливим було й оцінювання – І місце та запрошення на обласний тур фестивалю. То ж побажаю Вероніці перемоги!

– Що б ти порадила своїм одноліткам, учням нашої школи, які в майбутньому бажають взяти участь у конкурсі ораторів?

– Усім майбутнім учасникам бажаю віри в себе, розумних думок та твердих рішень. Слідувати благородній меті та прикладати максимум зусиль

для її реалізації. Бути впевненими в тому, що кожен із них – унікальна особистість.

Бажаю також майбутнім учасникам креативності, натхнення, працьовитості та, звичайно, величезного бажання перемоги. І твердо знати, що жодне зусилля не проходить даремно.

– Діано, дякую тобі за відверті відповіді, бажаю успішної підготовки та беззаперечної перемоги на конкурсі ораторів 2020 року.

– Дякую!

ОРАТОРАМИ НЕ РОЖДАЮТЬСЯ... ИЛИ ЗАПОМНИТЕ ИХ ИМЕНА!

Размышления будущей журналистки

Диброва Полина,

ученица 11-го класса,

Запорожская гимназия № 11 Запорожского городского совета

Запорожской области, г. Запорожье

(консультант: Настыч Т.В.)

Я давно мечтаю стать журналистом. Поэтому, узнав, что учащиеся нашей гимназии готовятся к конкурсу ораторского мастерства, я посчитала, что не могу, просто не имею права оставаться в стороне! Я буду их группой поддержки, а заодно попробую себя, наконец, в роли представителя СМИ.

С энтузиазмом вооружившись фотоаппаратом и диктофоном, утром 21 февраля я отправилась в лицей «Захисник». На улице было довольно холодно, даже в честь Международного Дня родного языка никто не отменил поднадоевшую зиму. В маршрутке было гораздо теплее. Прислонив голову к запотевшему стеклу, глядя на серый, унылый пейзаж, под недовольное пофыркивание мотора я невольно задумалась: Должен ли оратором обязательно быть лидером или эти две вещи несовместны? Каждый ли сможет выделиться из толпы, рискнёт выйти на сцену один на один с оппонентом и под прицелом сотен придирчивых глаз сделать так, чтоб его услышали, поняли, а в будущем – еще и цитировали?

Пожалуй, секретом Полишинеля будет откровение, что люди интуитивно тянутся к уверенным в себе, харизматичным личностям, умеющим просто и ясно изложить свои мысли, с уважением выслушать возражение, дать достойный лаконично-убедительный ответ или полезный совет. Нам – обычным людям – симпатичны лидеры, отстаивающие своё мнение, свою веру, свои убеждения и взгляды, принципы наконец. Да, бывает, они, не боги, совершают ошибки, но не сдаются, не отступают, а снова и снова идут «на абордаж» и добиваются желаемого. Общаясь с такими цельно организованными людьми, мы, словно заряжаясь энергией потенциальной победы, внезапно замечаем и за собой, что становимся более ответственными,

«весенний кавардак» в голове медленно, но неумолимо превращается в гармонию, в какофонии звуков обыденной жизни явственно слышится Вселенская музыка сфер. Всё как-то само собой «раскладывается по полочкам»... И мы вдруг ясно осознаём, что не особо и зависим от жизни, потому что – сами её создаём! И нет для нас ничего невозможного! И нас уже не остановить: меняясь сами, мы стремительно преобразуем всё вокруг себя. «Мы наш, мы новый мир построим...».

Неторопливо покачиваясь, маршрутка везла меня к заветной цели, и так же медленно текли мои мысли.

«Вместе с порядком в голове наступает порядок и во всех сферах нашей жизни. Мы критичнее начинаем оценивать свои возможности, ещё не очень уверены в себе, но уже работаем над этим, самосовершенствуемся, иначе – никак не добиться поставленных целей и, конечно же, никогда не придётся гордиться достигнутыми результатами и покорёнными вершинами. «Через тернии – к звёздам!» Только через преодоление ты сможешь стать тем, кого слушают, за кем идут, у кого просят совета. Значит, лидер и оратор – это один человек.

В голове роились тысячи разных мыслей, я достала блокнот и начала быстро записывать вопросы, ответа на которые обязательно попрошу у сегодняшних конкурсантов. Какие же они смельчаки! Ещё не видя их, я восхищалась ими и уже была заочно в них влюблена.

Увлечшись, я чуть не проехала нужную остановку.

В холле лицея было празднично и шумно. Кто отмечался в списке участников у стройных юношей в военной форме, кто радостно вскрикивал, приветствуя знакомых по прежним годам ребят (Фестиваль-то этот уже больше 10 лет проходит), кто чуть нервно вполголоса проговаривал текст выступления, кто внимательно слушал последние наставления своего педагога... И как каждому хотелось оправдать надежды – свои, учителя, школы! Как хотелось, чтобы его выступление запомнили, а это, поверьте, совсем нелегко. Время «словесного поступка», как образно выразилась вдохновитель и организатор Фестиваля ораторского мастерства «Заговори, щоб я тебе побачив» Алла Феликсовна Куринная, строго ограничено 2 минутами, за которые надо заинтересовать членов жюри раскрытием темы, привлечь внимание слушателей в зале, запомниться им, стать узнаваемым и вне сцены. А на ней сегодня будут как новички, так и молодые люди, уже ставшие, как ребята из Бердянска, победителями городского конкурса.

Волнение нарастало, и вот началось священнодействие художественного СЛОВА! На сцене фееричным калейдоскопом симпатичные юноши сменяли милостивых девушек.

Какие разные голоса, какой перелив интонаций, сколько выразительности было в их одухотворенных лицах – от едва заметной улыбки и кокетливого

взгляда до сурово нахмуренных бровей и сжатых кулаков! Эмоции били через край! Взмах руки, поворот головы, кивок – каждый жест, каждое движение тела продумано, мастерски отточено, само по себе было актом сценической выразительности. А какое разнообразие тем! Ребята делились своими мыслями о патриотизме и совести; признавались в любви к родной земле; рассказывали о семейных традициях и призывали спасти мир; учили, как сохранить в себе Человека и не остаться равнодушным, столкнувшись с чужой болью... Сочетание ораторских и лидерских качеств, артистизм, огромное желание донести свою точку зрения каждому слушателю создавали поистине волшебную атмосферу сотворчества. Одно удавалось им плохо: еле заметное дрожание ресниц, иногда предательски срывающийся голос и чуть дрожащие руки выдавали огромное внутреннее волнение. Так и должно быть. А как иначе? Непревзойдённый Иннокентий Смоктуновский утверждал, что «равнодушие подобно смерти». А потому актёр, равно как и публичный оратор, живёт на сцене пастернаковским «Гул затих. Я вышел на подмости...»

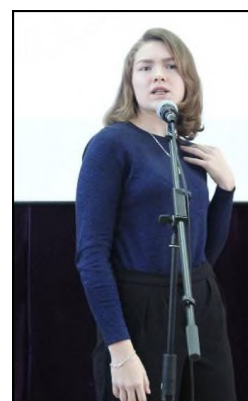
Как зачарованная, не могла оторвать от выступающих глаз – я вся обратилась в слух, боясь пропустить хоть слово, сопереживала выступающим так, словно сама была на сцене, прокручивала в голове невозможно-остроумные ответы на коварные вопросы оппонентов – и совсем забыла о своей журналистской сверхзадаче! Так что же, «миссия невыполнима»? Ну, нет, «Мы не привыкли отступать» – в перерыве всё наверстаю! Зато – я тут же нашла «плюсы» себе в оправдание – возьму интервью осознанно, то есть у тех, кто больше других мне запомнился, чьи выступления, золотым зерном упав в благодатную почву моей души, растопили лёд прошлых обид и сомнений и, надеюсь, заложили прекрасный будущий сад.

Не знаю, как члены жюри будут выбирать лучших из лучших? Уверена, они – люди опытные – справятся. Я же констатирую только одно: все ораторы – без исключения – талантливые интеллектуалы, красивые 9-11-классники, они – яркие Личности! Такие молодые, перспективные люди очень нужны сегодня, их высоко ценят во всём мире, потому что за ними будущее, и я верю, что, став журналистом, не раз ещё увижу их на философских дебатах и в телевизионных шоу-проектах, перед микрофоном на сцене поэтических кафе и на стихийных митингах, за трибуной Верховной Рады и на оживленных дискуссиях в студенческой аудитории.

В перерыве я первым делом отыскала просто потрясшую меня своим заявлением «Я – не краб!» девушку – ученицу 11-го класса Табунщик Дарью.

– Что для тебя ораторское мастерство?
– Несомненно, это умение затронуть души людей.
– Какими, по-твоему, чертами должен обладать оратор?
– Я считаю, что очень важны для оратора тембр голоса и умение интонировать, чувство юмора и лидерская харизма, наличие чётких личных принципов и «светлая голова»...

– А ещё «чистые руки и холодное сердце»?

– Ни в коем случае! Как же ты поведёшь за собой других, если сердце твое – кусок льда? А вот руки действительно должны быть чистыми: и в прямом – с точки зрения гигиены, и в переносном смысле – честен сам, легче смотреть людям в глаза, говоря о чести и достоинстве.

– Даша, и всё же почему тебя так заинтересовала жизнь именно крабов?

– Потому что я, как и ты, уникальна. В моём выступлении есть чёткий ответ: «Крабу из ведра выбраться мешают... сородичи – цепляются за беглеца и затягивают обратно. Потому что **нельзя** кому-то быть счастливее других!» – это активно обсуждаемая сегодня среди молодёжи на Западе «теория крабов».

– Да, я уже и у нас слышала нечто подобное – «Трудно быть человеком. Люди мешают». Неужели ничего нельзя изменить?

– Можно и нужно менять! У каждого свой выход, главное – оставаться собой, твёрдо сказать – себе и окружающим – «Я не краб!» и не отказывать в этом праве другим. «...для счастья всего лишь нужно вырваться из тесноты ведра. Расширь границы сознания, мечтай, люби! Дыши полной грудью, спасай синих китов, борись за мир во всём мире, за свободу, толерантность... Разреши другому быть другим!»

– Спасибо, и удачи тебе, Даша!

– И тебе спасибо. А в качестве прощального пожелания – Просто всегда БУДЬ СОБОЙ!

Следующим, кто очень меня заинтересовал своим выступлением, был Курильчук Дмитрий, ученик 10 класса.

– Как ты считаешь, ораторское мастерство – это дар свыше? Чего здесь больше – мастерства или искусства?

– К каждому это приходит по-разному. Кому-то, кажется, талант оратора дарован от рождения, а кто-то, как я, долгим и упорным трудом перекраивал себя, учился на своих и чужих ошибках, много читал, слушая мудрых, мудрел сам, постепенно становясь Мастером. Главное – помнить, что этот процесс нельзя остановить. Нужно постоянно учиться, оттачивая мастерство, превращать его в искусство, ибо нет предела совершенству...

Я говорила ещё со многими участниками Фестиваля и услышала ответы почти на все волнующие меня вопросы, кроме одного «Почему одни идут к своей цели, не боясь поражения и падения, подобно мифическому Сизифу, раз за разом начиная с нуля, а другие легко сдаются, останавливаясь на полпути после первой же неудачи или трудности?»

Но, очевидно, провидением в этот день мне было суждено вернуться домой с «чистой совестью» и выполненным долгом. И в одном из выступлений я услышала по-ораторски ёмкий, лаконичный ответ на свой вопрос: «Если руки еще держат саблю, то иди и борись несмотря не на что!»

Все зависит только от нас самих, не важно, в какой семье вы родились, что говорят о вас другие, только мы вправе распоряжаться своей жизнью. Юные риторы убедительно и недвусмысленно доказали: ораторами не рождаются, ими становятся! Мастерство оратора – это не дар свыше, а удивительный навык, обретаемый собственным упорным трудом. Высот достигнут самые смелые и целеустремлённые. Они – великие труженики!

Запомните их имена!

P.S. Я в полном восторге от Фестиваля ораторского искусства. Считаю, что это один из самых важных и полезных конкурсов, которые проводятся в нашей области. Я была безумно рада попробовать себя в роли журналистки, о чём мечтаю уже не первый год. Отдельное спасибо хотелось бы сказать администрации лицея и организаторам этой встречи за предоставленное техническое обеспечение, уютный зал с мягкими креслами (что немаловажно для нескольких часов), гостеприимное радушие и вкусные печенки с ароматным кофе. Участникам я очень благодарна за интересные выступления и общую теплую атмосферу соучастия. Спасибо и тебе, мой самый лучший читатель, за внимание и возможность поделиться с тобой своими мыслями и впечатлениями о Фестивале!

О ЮБИЛЕЙНЫХ ДАТАХ, ИЛИ КАК РАЗРУШАЮТСЯ СТЕРЕОТИПЫ

(эссе)

Зазулина Мария,

ученица 11-го класса,

Бердянская гимназия № 3 «Сузір'я» Бердянського городского совета

Запорожской области, г. Бердянск

(консультант: Поляченко В.И.)

В моем сознании прочно засела установка, что празднование юбилейных дат часто превращается в обязательку, формальное участие в мероприятиях, мало затрагивающих душу. Но 13-й Межрегиональный фестиваль ораторского искусства «Заговори, щоб я тебе побачив», посвященный 80-летию образования Запорожского края, начисто разрушил эти стереотипы.

21 февраля, в Международный день родного языка, в областной лицей «Захисник» съехались участники, для которых юбилей малой родины стал праздником общения, речевого мастерства, неожиданных открытий.

Меня действительно поразило, как ради 2-х минутного (всего-то 120 секунд!!!) выступления мои ровесники готовы преодолевать десятки километров еще не очень обустроенных дорог. Но это не остановило конкурсантов из Токмакского, Великобелозерского, Пологовского районов, из Бердянска и Мелитополя! Около 60 участников заявили о себе яркими,

оригинальными выступлениями, способными действительно изменить сознание слушателей, а значит, и наш мир.

Приятных сюрпризов было много и до начала конкурса: внимательные лицеисты, зарегистрировавшие приезжающих; трехцветная кошка, которую можно было погладить на удачу; уютная комната, где ждали чашечка горячего чая со сладостями, чтобы

передохнуть после дороги и справиться с тревогой перед выступлением.

Наступает по-настоящему волнующий момент: участники заполняют (переполняют) просторный актовый зал, и председатель жюри Куринная А.Ф. объявляет о начале конкурса. И снова приятное удивление: никаких дежурных речей, формальных заставок. Теплые напутственные слова, искренние пожелания успеха всем участникам.

Первыми выступать всегда нелегко, но девятиклассники, кажется, изменили такое мнение. Харизма энергодарца Кременчука Кирилла покорила зал. Как не поверить, что ему действительно «дістався волелюбний дух від скіфів»? Сколько энергии, силы в словах юноши о том, что нельзя быть безвольными наблюдателями за историческими событиями. Мы творцы собственной жизни!

Как проникновенно говорили ребята о своей малой родине! О незнакомом мне селе Ботиево и областном центре Запорожье, об удивительных рассветах над Обиточной и проблемах с дорогами и экологией. Такие разные взгляды, но одиннадцатиклассник Альберт Микулин в своем выступлении «Одна Батьківщина, і двох не буває. Місця, де родилися, завжди святі» просто озвучил мои мысли не по причине наступившего юбилея, а потому, что любовь к родному городу дает и мне настоящую опору в жизни, укрепляет веру в себя, окрыляет.

Сколько интересных мыслей (я исписала больше 8 страниц блокнота) было высказано и о том, куда нас приводят мечты, и об ограничениях, которые мешают нашему сознанию.

Но каким потрясением для многих стало выступление моего земляка Ивана Щербатова. О том, что настоящая победа над собой состоит в умении прощать других, юноша сказал так убедительно, так искренне, что поразил десятки слушающих. А члены жюри безоговорочно присудили конкурсному Гран-при фестиваля за неповторимую манеру, за глубину понимания проблемы, за смелость подачи одной из самых сложных тем современности.

За время, проведенное на конкурсе, я как бы прожила несколько жизней. Впечатляли темы и способы их раскрытия (даже рэп зачитывался). Звучала русская, украинская, болгарская, армянская, крымско-татарская, английская речь.

Ребята понимали и принимали друг друга со всеми особенностями внешности, речи, взглядов на проблему. Особенно ярко это прослеживалось, когда звучали вопросы к выступающему.

Конкурс проходил не только для ораторов, но и

для журналістів, фотографів, операторів відеороликів.

Учасники могли розкрити всі свої дарування.

Не представляю, наскільки складно було членам журі прийняти рішення про нагородження кращих, вельми мені особисто важко виділити навіть першу двадцятку.

Прошло вже декілька днів після фестивалю... Я листаю сторінки блокнота, переглядаю фотографії, стараюсь систематизувати свої думки та враження. Розумію, що участь у цьому чудовому святкуванні Слова допомогла мені позбутися

головного стереотипу в собі: немає «неговорящих» на публіку людей (мені впустили, що я тільки «пишущая» особистість). Мені є, **що** сказати світу, і я знаю, **як** це зробити. Цитую слова своїх ровесників: «Обмеження не в природі. Вони в людському свідомості».

Виражаю безмежну вдячність людям, від яких залежала організація та проведення Міжрегіонального фестивалю ораторського мистецтва – 2019; всім, хто турбувався про юних дарування, розкриваючи межі талановитих особистостей.

У сучасному світі існують різні критерії успішності людини. Для мене тепер, без сумніву, бути ритором – означає бути успішним.

Збережемо в пам'яті яскраві хвилини Фестивалю!

Я МРІЮ БУТИ...

(есе)

Кім Наталія,

учениця 11-го класу,

Великотернівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів

Якимівської районної ради Запорізької області,

с. Велика Тернівка

(консультант: Мелешко Н.А.)

Вибір професії – це вибір долі... Так-так, саме долі. Наше життя, інколи тривожне та нелегке, сповнене складних рішень, важких варіантів вибору, проте ми змушені обирати, адже життя – це загадка, таємниця, яку ми прагнемо розгадати...

Кожного дня ми зустрічаємося з тим, що повинні обрати між чимось або кимось, та, зазвичай, робимо це спонтанно, без зайвих роздумів та переживань. Чи так воно відбувається, коли розумієш: позаду одинадцять років шкільного життя, часу на роздуми вже немає, а вирішити свою долю, своє майбутнє ти маєш просто зараз? Ким стати? Яка вона, твоя улюблена справа, якою ти займатимешся все життя? Яке твоє покликання, призначення в цьому світі? Це рішення дуже турбує мене, ось іду вулицею додому, лагідно світить сонце,

обережно віє прохолодний вітерець, я дивлюся та думаю собі: а якщо зроблю помилку, оберу професію, яка приносить лише прибуток? Ні! Я маю бути закохана в улюблену справу, щоразу хочу надихатися нею, посміхатися лише при одній думці про неї. Звичайно, неможливо зробити такий вибір за годину, день, тиждень...

Усе починається із сонячного дитинства. Саме цієї безтурботної пори дітлахи знайомляться з навколишнім світом, з усіма його несподіванками та цікавими фактами, різнобарв'ям природи та ще не зовсім зрозумілим устроєм світу. Можливо, вже тоді якісь фактори вплинули на мій світогляд, на те, як вже зараз я ставлюся до певних професій. У дитинстві я була дівчинкою, яка нерідко хворіла. Як і вся малеча, ходила до лікаря, міцно тримаючи своїми маленькими долоньками руки матері та татуся. Страх перед лікарнею завжди володів мною, проте згодом все змінилося. Подорослішавши, я збагнула, що лікарі – це не злі люди, які іноді роблять боляче. Вони займаються Великою справою, адже ця професія важлива для всього людства. Лікар – людина з великої літери, гуманна та здатна до самопожертви. Стати лікарем – не так вже й просто, адже для цього в тебе мають бути не лише знання, а ще й певні якості: терпіння, сміливість, мужність, співчуття, добре серце. Що може бути цінніше за наше здоров'я? Здоров'я – це найкоштовніший скарб, який ми маємо берегти. Тільки-но ми починаємо хворіти, то одразу звертаємося до лікарів. Тільки завдяки ним щодня виживають сотні й тисячі людей. Що може бути краще, ніж допомагати людям, приносити користь у цей світ?

Я захоплююся головним лікарем Дніпровської лікарні імені Мечникова Сергієм Анатолійовичем Риженком. Він присвятив своє життя постійній турботі про хворих. Я вважаю, що таким має бути справжній лікар, здатний співчувати. Дуже хотілося б поспілкуватися з такою людиною, адже є багато запитань, які турбують мене щодо цієї професії. Звичайно, хотілося б дізнатися про складнощі професії лікаря, запитати, як він прийшов до вибору цієї професії. Хотілося би більше дізнатися про те, як він спілкується з пацієнтами, про досвід Великої Самопожертви в ім'я Людства. Також дуже відомим в Україні є військовий хірург Михайло Каштальян, який зробив кілька тисяч складних операцій. Останнім часом його пацієнти – це воїни АТО, яких він рятує від смертельних поранень. Я дуже поважаю його працю та відданість власній справі, захоплююся тим, що в тяжкі часи він рятує свій народ, ставить його на ноги. Саме з таких людей треба брати приклад.

Які я маю плани та очікування щодо цієї професії? Хочеться добре знати свою справу, бути впевненою, що у будь-яку хвилину я зможу допомогти людині, поставити правильний діагноз, ні в якому разі не завдати шкоди, а завжди бути здатною до самопожертви. Я хочу позбавляти людей від страждань, хоча інколи для цього, як я розумію, робитиму боляче.

Я мрію, що колись зможу реалізуватися в цій сфері, відкрити власну клініку, безкоштовно лікувати тяжко хворих людей, рятувати їх безцінні життя, віддаючи тепло свого серця. Можливо, що колись своєю працею я зможу зробити внесок у розвиток медицини в рідній Запорізькій області, здійснити

нове відкриття, винайти чудодійні ліки, що здатні врятувати від смертельних недуг.

Для мене важливо реалізувати себе у даній професії, тому що я хочу робити добру справу, допомагати людям, навчитися бути стійкою, побачивши чужі страждання. Що я можу зробити вже сьогодні на шляху до омріяної професії? З різних джерел дізнаватися щось нове про таку професію, як лікар, намагатися бути толерантною та сміливою, мужньою та доброю, адже ці якості дуже важливі для лікаря.

Зараз я ще не знаю як складуться обставини, ким я стану, але я дуже хочу, щоб моя майбутня професія була корисною не лише для мене, а й для суспільства. Саме тому, коли в мене питають: «Ким ти хочеш стати?», перше, що спадає мені на думку – лікар. Чому? Тому що, я вважаю, що це найнеобхідніша професія у будь-які часи та будь-де. Я не знаю точно, чи достатньо в мене якостей для такої професії, але ми живемо для того, щоб вчитися, та я гадаю, що можна зробити все, головне – хотіти, прагнути.

Нещодавно я взяла участь у Міжнародному мовно-літературному конкурсі імені Тараса Григоровича Шевченка. Я зайняла перше місце в районному етапі, потім готувалася до наступного – обласного. Прибувши до Малої Гуманітарної Академії – місця проведення конкурсу, я побачила велику залу, де проходив концерт. Веселі пісні, танці, вірші дали мені натхнення писати, підняли настрій, і я зовсім забула про хвилювання. Мені сподобався теплий прийом, приємні люди. Я дуже вдячна організаторам конкурсу, адже для мене – це велика можливість проявити себе, перевірити свої знання. Наступного ранку я дізналася, що стала переможницею – посіла перше місце в Запорізькій області! Дуже зраділа, що матиму змогу представити рідну область у Всеукраїнському етапі, на якому нас зустріли також тепло: з музикою і танцями. Відчуваю себе дуже щасливою, адже взяти участь у останньому етапі – велика честь для мене. Я перевірила свої знання та точно знаю, що це не було дарма. Це знадобиться мені у майбутньому, у виборі професії. Участь у конкурсі зробила мене сміливішою, дала поштовх до саморозвитку, до становлення мене, як особистості.

Також учениця четвертого класу Волобуєва Діана із нашої школи взяла участь в обласному етапі Міжрегіонального фестивалю ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив». Скільки незабутніх вражень привезла маленька дівчинка до школи! ...Приємні люди, незабутній концерт, доброзичливе журі, що тепло посміхалося учасникам. Скоро я піду зі школи, та дуже хотілося мені взяти участь у фестивалі ораторського мистецтва, бо дуже люблю виступати перед аудиторією (шкільні наукові конференції, шкільний театр, позакласні заходи), проте я готувалася до четвертого етапу Міжнародного конкурсу Шевченка...

Існує багато професій, кожна з них неповторна та по-своєму особлива, корисна. Я поважаю такі професії, як учитель, вихователь, психолог, ветеринар, всі вони важливі і без них неможливо уявити наше життя... Моє ж серце тягнеться тільки до професії «лікар». Мрію, що колись зможу пов'язати з цим своє життя, тому що просто прожити його без користі для суспільства – це

найсумніше, що можна тільки уявити. Я вірю в щасливе майбутнє, пов'язане з Великою справою, здатною зробити наше життя прекрасним...

Я отримую нагороду у мовно-літературного конкурсу імені Шевченка обласного етапу (перше місце в обласному етапі)

Волобуєва Діана на Міжрегіональному фестивалі ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив»

На Міжрегіональному фестивалі «Заговори, щоб я тебе побачив»

СЛОВО РОЗКВІТНЕ ТОДІ, КОЛИ ЙОГО ПЛЕКАЮТЬ

(Інтерв'ю)

Козленко Валерія,

учениця 10-го класу,

Запорізький навчально-виховний комплекс «Вибір»,

м. Запоріжжя

(консультант: Савченко С.В.)

Швидко плине час. Ще тиждень – і кінець лютого. Дивлюся не календар – дати самі говорять за себе. День Державного герба України, День Героїв Небесної Сотні, Міжнародний день рідної мови. Є над чим задуматись і про що подискутувати з однокласниками. Але якою б не була люднева погода, стає тепло і радісно, тому що ми йдемо на ще одне свято – Міжрегіональний фестиваль ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив», присвячений святкуванню 80 – річчя Запорізького краю.

Затишне казкове фойє дошкільного навчального закладу № 196 «Рожева зоренька» переносить у світ казки і дитинства. Нас гостинно зустрічає завідувача дитсадка Лілія Вікторівна Алімова та методист Людмила Іванівна Основа.

Допоки діти готуються до виступу знаходжу хвилинку поспілкуватися із педагогами:

– Людмילו Іванівно, як часто ваші вихованці беруть участь у конкурсі ораторського мистецтва?

– Діти охоче беруть участь у фестивалі ораторського мистецтва, бо вихователі та музичний керівник впродовж року працюють з ними. Тому вони хоч і хвилюються, але бажання бути почутими переборює психологічний дискомфорт. Щороку кількість учасників зростає.

– Людмילו Іванівно, а як у дитячому закладі відбувається процес формування готовності вихованців до риторичного навчання і розвитку навичок, а також залучення дітей до публічного спілкування?

– У дитячому закладі створюються умови і проводяться заняття. Так, наприклад, на мовленнєвих заняттях вихованці вчать будувати монологи та діалоги, під час з художньої літератури діти опановують виразне читання віршів. Особливим видом є театральна граю На цих заняттях діти отримують досвід спілкування вербальними та невербальними засобами. Підведення підсумків відбувається під час свят. Вихованці відчувають себе артистами, виступають перед публікою і реалізують свою риторичну харизму.

Педагог непомітно глянула на годинник і запросила на свято.

Про свої мрії впевнено, з вогником у очах розповідав Марков Дмитро. Хлопчик мріє стати інженером – конструктором і переконаний, що коли про його мрію дізнаються, то вона обов'язково здійсниться.

Немикіна Емілія розповідала казочку про дружбу. Ніжна і тендітна дівчинка оповідала про Борсучка, у якого боліла лапка, але небайдужа Мишка покликала Сонечко, яке зцілило хворобу Борсучка. Розповідаючи, Емілія ніби переконувала всіх у тому, що Сонечко здатне зцілювати хвороби, а дружба лікує

рани. Але яскравість виступу Савенка Артема вразила всіх. У вишиванці, з гордою поставою нащадка запорізького козака, Артем розповідав, що він – українець, живе на прекрасній та щедрій землі, поважає і любить свою Батьківщину, вивчає рідну мову, пам'ятає і цінує українські традиції. Він гордиться, що живе на землі сміливих і волелюбних козаків і знає, що українці добрі, працьовиті та талановиті. Пишається тим, що він – українець.

Слухала виступи і розуміла, що у власні розповіді діти вкладали емоції та переживання, а жестами показували наскільки вони були щирими і правдивими. Після закінчення свята я підійшла до музичного керівника – Ірини Леонідівни Овчатової, аби переконатися чи не закриються діти, коли я підійду до них із запитаннями.

– Ірино Леонідівно, настільки діти середнього шкільного віку готові психологічно до участі в Міжрегіональному фестивалі ораторського мистецтва «Заговори, щоб я тебе побачив»?

– Діти традиційно щорічно беруть участь у цьому конкурсі, тож педагоги риторичні навички вихованців допомагають здобувати задалегідь, інсценізуючи казки, виступаючи на літературних вечорах, розігруючи і моделюючи сценки.

– А чи можна підійти до дітей і задати їм декілька запитань?

– А це я зараз у них запитаю чи хочуть вони поспілкуватися?

Через хвилину ми вже почали знайомитися з юними ораторами. Поводилися вони так, ніби ми були найкращими друзями вже давно.

– Артемчику, коли ти готувався до виступу чи хотілося тобі, зацікавити тих, хто тебе буде слухати?

– Я хотів зацікавити слухачів своїм наголосом на важливих словосполученнях «моя Україна», «моя Батьківщина», щоб донести до аудиторії, як я люблю свою країну. Виступом «Я маленький українець» бажав донести свої переживання і прагнув розповідати виразно і голосно, щоб мене всі почули».

– Як ти вважаєш чи всі зрозуміли, чому ти хочеш бути українцем?

– Так, бо я отримав найвищий бал від журі!

– Дякую за відповідь! Ти справжній українець!

Слухаючи Немикіну Емілію, я зрозуміла, що для дівчинки важливо – повірити у власну казку і переконати слухачів у правдивості її розповіді.

– Я думаю, що моя казочка спонукала всіх переживати за маленького Борсучка, який захворів, а потім всі зраділи, коли Сонечко його вилікувало, і він знайшов справжніх друзів.

Юна талановита казкарка розповіла, хто допоміг їй взяти участь у фестивалі:

– Мої вихователі переконали мене виступати, а моя матуся допомогла обрати тему, бо я дуже люблю казки про тварин.

Я подякувала Емілії і побажала успіхів. І тільки-но сказала останнє слово як у жваву бесіду вступив Марков Дмитро.

– Я дуже задоволений своїм виступом, бо мені вдалося поділитися своїми мріями та знанням про машини і про країни, в яких їх виробляють. Це в мене

вийшло найкраще! Якщо я розроблю автомобіль майбутнього, то обов'язково буду пишатися тим, що живу в Запоріжжі і прославляю свій край.

На запитання чи потрібно відкривати людям свої почуття, Дмитрик щиро відповів:

– Я вважаю, що про це треба розповідати друзям, мамі з татом, бабусі з дідусем. А головне – докладати багато зусиль, щоб мрія здійснилася.

Свято закінчилося. Емоції переповнювали мою душу. Вже за територією дитячого садочка у моїй голові крутилося запитання: « Чи пройде хтось із цих дітей у наступний етап?»

І ось цей день настав. Через тиждень я зателефонувала до Людмили Іванівни і дізналася, що маленький українець, Савенко Артем, пройшов на обласний етап і посів третє місце. Невже у Шевченківському районі тільки один талановитий маленький українець? І мої пошуки продовжилися. Довго чекати не прийшлося. Однокласники повідомили, що донька нашої вчительки математики теж посіла третє місце на цьому конкурсі. Я швидко написала кілька запитань і на великій перерві з однокласницею пішла до кабінету математики.

– **Оксано Василівно, ми дізналися, що Ваша донька виступала не конкурсі ораторського мистецтва.**

– Так, виступала, а чому вас це зацікавило?

– **Маю дещо Вас запитати, це теж для конкурсної роботи.**

– Будь ласка!

– **Хто запропонував тему виступу вашій доньці?**

– Це було так просто. Бабуся вишила Катрусі вишиванку і ми вирішили про це розповісти, вихователь погодилася. Щодня тренувалися, щоб Катя не поспішала, правильно робила логічні наголоси і дотримувалася пауз. Цілісність образу додала кравчиня дитсадка, яка пошила червону спідницю.

– **Як мама, як Ви підтримували Катю у підготовці до перемоги?**

– Основне завдання мами – уважно вислухати, підхвалити і коректно натякнути, що можна розповісти ще краще, якщо розкрити свої емоції.

– **Оксано Василівно, пройшов відбірковий етап і Вам повідомили, що ваша донька буде представляти Шевченківський район на обласному етапі, що Ви відчули?**

– Я зрозуміла, що це – велика відповідальність, але ми вирішили спробувати – і не даремно! Особливу роль для юного оратора відіграє підтримка сім'ї. Члени родини натхненно мотивували Катрусю. Бабуся окрім того, що вишила сорочку, подарувала червоне намисто, батьку і старший брат підбадьорювали і надихали на перемогу.

Оксана Василівна впевнена, що той досвід, який набула донька у фестивалі, допоміг розвинути комунікативні навички, розкрились задатки артистизму, бо конкурс передбачав не лише розповідь, а і відповіді на запитання журі.

І здувається, що можна вже робити висновки, але я нічого не розповіла про участь учнів 9-11 класів у номінації «Слово є вчинок». Я звернулась до вчителя

української мови і літератури, щоб вона допомогла взяти інтерв'ю у голови журі конкурсу.

Сьогодні теплий і сонячний день і після уроків нас зустрічає також сонячна і світла людина – Тарновська Ярослава Степанівна.

– Приємно познайомитися, рада, що вас зацікавив конкурс настільки, що ви знайшли навіть мене. Чим можу допомогти?

– Ярославо Степанівно, як мені відомо, Ви вже кілька років поспіль опікуєтеся конкурсом ораторського мистецтва у нашому районі, у чому особливість цього річного конкурсу?

– Цього року вихованці дитсадків дають досить цікаві назви своїм виступам: «Диво», «Що я люблю», «Пропоную познайомитись», «Я – мала запоріжанка», «У мене гості», «Мій секрет», «Моя маленька батьківщина», «Я народилась і живу на Україні», «Я маленький українець», «Вишиванка», «Рідна мова». Майже всі учасники висловлюються українською мовою, а виступи пройняті патріотизмом, любов'ю до України, рідного краю. Майбутні оратори розповідають емоційно, натхненно, переконливо. Якість виступів зростає щороку.

– А чи могли б Ви виділити дитячі та загальноосвітні навчальні заклади, які щороку беруть активну участь у конкурсі ораторського мистецтва і показують результати?

– Так, якщо минулого року у конкурсі взяли участь 62 конкурсанти, то цього року – 82. І це радує. Педагоги, діти та батьки бажають здобути навички ораторства. Активно беруть участь дитячі садки № 43 (5 учасників), № 131 (6 учасників), № 159 (6 учасників), «Надія» (5 учасників), № 244 (5 учасників), № 270 (6 учасників).

– Виступи яких закладів Вам запам'яталися найбільше?

– Учні й діти не лише оратори, а вони також і актори, і акробати, і чарівники. Найбільше запам'ятався виступ Янчик Аліни «Мрії» (ЗЗШ № 42) Хопти Еріка (ЗЗШ № 101), Хим'юк Валерії («Перспектива»). І це не лише моя особиста думка, а думка журі.

– Ярославо Степанівно, щоб ви хотіли побажати на майбутнє учасникам конкурсу?

– Наснаги, творчості, наполегливості, а найбільше – активності учнів 9-11 класів. Бо чомусь старша школа мало представлена в номінації «Слово є вчинок». А я впевнена, що кожна школа має такий потенціал.

Я подякувала методисту РВО за інтерв'ю. І тільки тепер можу стверджувати, що слово проростає не лише в дитячих душах, але і у прагненні і помислах педагогів, бо саме вони здатні донести до кожного істину – слово розквітне тоді, коли його плекають.

Я И МОЯ МАЛАЯ РОДИНА: РАЗМЫШЛЕНИЯ И НАДЕЖДЫ. ДАВАЙТЕ НАУЧИМ ЛЮДЕЙ ЛЮБИТЬ

Эссе

Сафонова Илона,

ученица 10-го класса,

Запорожская общеобразовательная школа I-III ступеней № 69

Запорожского городского совета Запорожской области,

г. Запорожье

(консультант: Святецкая С.Ю.)

Моя малая родина.

Моя... несчастная и людьми побитая, но всё же такая родная и нами любимая.

Родина – место, где ты родился, рос, жил. Она в твоей памяти даже тогда, когда ты от неё далеко-далеко за горизонтом. Она живёт и будет жить в воспоминаниях где-то там, в груди, под рёбрами, в самом сердце.

От слова «дом» пахнет мамиными пирожками и веет уютом. «Родина» щекочет пятки зелёной травой и нежно треплет волосы ветром. Должно быть, очень несчастны те люди, для которых слова эти равны пустому звуку.

Возвращаясь после тяжелого дня в свою уютную и родную квартиру, мечтаешь лишь упасть на диван с чашкой горячего чая или кофе, но, провернув ключ в замке и с тихим щелчком открыв дверь,... видишь лишь развалины. На полу осколки штукатурки с кусками обоев, стены облиты грязью, лампочка лопнула прямо над головой, а откуда-то из угла тянет сыростью. Куда ни глянь, хочется отвернуться и не видеть, не верить, закрыть глаза, а открыв, понять, что это всего лишь кошмарный сон. Нет. Исчез домашний уют, исчез не из квартир – из сердец.

– Слышали, в самом центре города парк вырубili?

– Детскую площадку для строительства очередного дома снесли.

– Не обращай внимание, снова авария, всего один погибший.

– Скажите своим детям, пусть по вечерам во дворах не гуляют.

– Мы уедем отсюда в следующем же году, давно пора!

– Тут ещё очень долго ничего хорошего не будет.

Страшно было бы, случись с домом такая напасть. Только вот чем родина от дома отличается? Скажите же, люди, почему мы заботимся о детях, но не можем позаботиться о месте, в котором им расти и жить после нас?

Дух моей родины – ребёнок, не знающий ласки и заботы. Одни люди наряжают его в новенькую красивую одежду и расчесывают волосы, чтоб от самих себя скрыть многочисленные синяки, пока другие их продолжают оставлять. И синяки эти остаются, даже если их не видно, они всё равно там, они болят и отравляют жизнь, не желая заживать. Так кто же догадается обработать раны вместо того, чтоб украшать бесполезными тряпками?

Моя родина красива. Овеянный легендами остров Хортица, чистые воды Днепра, и, конечно, сам город, удивительно сияющий яркими огнями по

вечерам. Шумные улицы, разные люди, яркие вывески магазинов, вкусные запахи из пекарней. Родной город нельзя не любить.

Гуляя по улицам, не забывай любоваться аккуратными клумбами и ухоженными аллеями. Замечай, каким неповторимым узором ложится тень деревьев на землю в лучах закатного солнца. Искренне наслаждайся свежестью воздуха возле Днепра. Птицы щебечут над головой, ветер покачивает верхушки деревьев, и на душе так легко, так хорошо, что хочется, подобно ребёнку, бросить все свои дела и гулять-гулять-гулять до самой темноты, прыгать, бегать, радоваться! Выйди вечером к Днепру, стань подальше от дороги, облокотившись о перила, и посмотри на воду, которая с тихим плеском накатывается на берег, даря спокойствие. Она успокаивает – и уходит совсем не хочется. Лунная дорожка искрится на волнах, слегка колышутся отражённые в воде огни Днепрогэса. Шу-у-урх... задело порывом ветра листву над головой. Все проблемы забываются, ничто в этот миг не нарушает шаткого внутреннего спокойствия.

И никто не знает, сколько страданий выпало на долю людей, сколько слёз человеческих пролито.

Люди похожи на детей. Неважно, сколько бы лет им не было, может быть, и не все, но большинство из нас. Иначе как объяснить, что вместо решения проблем многие лишь отворачиваются и делают вид, что их это не касается. Незнание о том, в какую сторону только что унеслись машины, не спасёт жертву очередной трагедии. Опущенный в землю взгляд не развеет губительный дым заводов над головой. Позиция «ничего не вижу, меня не касается» не спасёт тебя самого, точно так же как опущенный взгляд не сохранит уют в маленькой квартирке и не уберёт осколки когда-то любимой чашки на полу. Ждать кого-то бессмысленно – каждый занят спасением самого себя.

Конечно, можно и по-другому. Можно просто убежать. Оставить квартиру, дом, оставить все вещи, всё, что когда-то любил, и попросту убежать. Нам всегда кажется, что там, где нет нас, лучше. Лучше живётся. Легче дышится. Там ветер свежее и трава под ногами гуще, там люди улыбчивей и добрей, верно?

Нет.

Трава под ногами твоими же ботинками и притопчется, а воздух отравит дым. Не важно, сигарет или заводов. Мы тоже стараемся быть счастливыми, принимая гостей, чтоб гости в это верили, тогда и самим получится поверить, но разве кто-то из них знает, сколько раз мы ломались? Как далеко ни убегай, рано или поздно станет плохо, рано или поздно покажется, что за горизонтом лучше, но воспоминания о доме, первом, настоящем, не исчезнут никогда, не отпустят ни рано, ни поздно. Тогда зачем бежать, вместо того, чтоб исправить?

– Что я могу сделать один?

– Никому это не нужно.

– Ничего не выйдет.

– Я не смогу.

– Мне не дадут.

Глупо. Слепо. Эгоистично. Тех, кто хочет что-то менять, тысячи. Тех, кто что-то меняет, единицы.

Развалины недостроенных домов упираются в небо, столбы дыма заслоняют солнце, мусор под ногами мешает прорасти цветам. А люди, будто ничего не замечают, живут, как во сне. Люди рассказывают о том, как хорошо живётся в других странах; о том, что там чисто, прекрасно и замечательно, а сами бросают в клумбы и на дорогу пустые банки и бумажки. В гостях мы все боимся что-то испачкать, задеть, разбить, но дома почему-то даже не задумываемся о своём поведении. «А что я могу сделать? Я не виноват, виноваты другие: молодёжь, политики, да кто угодно, но не я!» Виноваты другие!? Пусть так! Может быть, и правда виноваты они, но, прежде чем искать виноватых, посмотри на себя. Виноваты мы сами. Виноваты из-за своего безразличия, трусости, страха перемен. А ведь изменить что-то становится всё сложнее и сложнее. Трещины расползаются по стенам, грозясь совсем их разрушить, а следом за стенами упадёт и потолок, погребая под собой всё, что мы когда-то любили.

Кто знает, может быть, в будущем всё наладится? Будут цветущие парки, будет высокая трава и зелёные деревья, будут чистые улицы и счастливые лица. Не будет аварий, грабежей и убийств среди бела дня. Из чистых квартир будет пахнуть вкусной выпечкой и цветами. Будут песни и танцы посреди улицы, и никто не будет с осуждением смотреть, лишь улыбнутся и поддержат. Не страшно будет оборачиваться на шорохи, не страшно будет выйти из квартиры в темноту вечера. Будут весело смеяться дети на новых игровых площадках, будут носиться на лужайках собаки за мячами и палками, которые им кидают хозяева. Соберутся несколько семей за столом, и не возникнет ни у кого мыслей, что из-за обилия угощений сегодня, может быть, не хватит денег на печенье к чаю завтра. По телевизору покажут счастливую команду победителей какого-нибудь международного конкурса вместо новостей о войне, а бабушки на лавочках улыбнутся проходящему мимо парню с яркими волосами, вспоминая свою молодость. Кто-то к девушке придет вечером, станет под окном, будет долго её там выглядывать, а потом крикнет разок, чтоб выглянула и увидела букет цветов, который он ей в знак примирения принёс, не боясь, что кто-то из соседей в полицию позвонит, жалуясь на шум, и на цветы денег хватило.

И Дух Родины перестанет лить свои чистые слёзы в Днепр, исчезнут синяки и царапины, заискрится взгляд, останется лишь пара пластырей на старых мелких царапинах, но это не страшно, а шрамы под одеждой не видны. Никто даже не вспомнит об обломках: забудется, как страшный сон, и останется лишь на страницах учебников по истории. Всё это похоже на сказку, но давайте верить, что наладится. Обязательно наладится!

Одной веры мало. Нужны действия. Нужно терпение. Нужно упорство и желание.

– Но что же мне сделать?

Бороться. Бороться за своё будущее вместо того, чтоб бежать от него! Что мы можем в одиночку? Очень немногое. Но что если собраться вместе? Что

мешает взять всё в свои руки, найти единомышленников, найти тех, кто готов сам менять будущее, не только своё, но и будущих поколений. Если один бросит фантик мимо урны, то ничего не изменится, но если сотни людей поступят так же, то парк превратится в свалку. Так давайте же садить ромашки, вместо того, чтоб бросать бумажки. Мы соберёмся, нас много, нас больше, чем кажется на первый взгляд, соберёмся и... и что? Что дальше? Ничего.

Пока мы не знаем, что и ради чего мы делаем, – ничего не выйдет.

Мы можем протестовать. Бороться. Украшать город самим. Высадить деревья в парках, убрать мусор с улиц. Мы изменим родину, но кто изменит нас самих? Пока одни убирают, другие будут мусорить. Пока одни высаживают саженцы с самого утра, другие будут вырубать выросшие деревья.

Пока ты подметаешь осколки на кухне, в шкафах звенит посуда, чужими стараниями разбиваясь на крупные осколки.

Менять нужно не город. Менять нужно людей, и, прежде всего, начать с самого себя. Научите людей любить. Научите заботиться. Научите не быть равнодушными. Научите принимать жизнь такой, какая она есть, и тогда, может быть, что-то изменится.

Дети – будущее. Какими будут дети, если уже сейчас они мучают животных, бьют окна и делают всё, что им позволено, не уважают старших? Научите детей ценить то, что они имеют, и тогда, возможно, они сделают то, что есть у нас, в разы лучше.

Если когда-нибудь кто-то случайно тебя заденет, напрасно тебя обидит или накричит на тебя, ты улыбнись ему! Его просто не научили любить общество, а до тех пор, пока сам его не полюбишь, оно не полюбит тебя. Только не сломайся, не иди на поводу у толпы, найди того, кто будет вместе с тобой улыбаться хмурым лицам в ответ, а потом вместе найдите ещё кого-то, и ещё, и ещё! Тогда не останется ворчунов, ведь откуда им взяться, если миром правит улыбка?

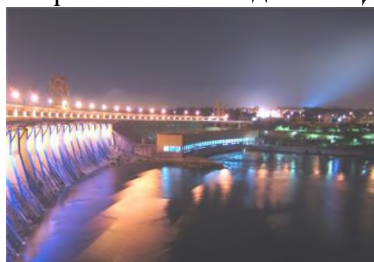
Давайте научимся любить!

... город, удивительно сияющий яркими огнями по вечерам.

ЗаБор. Ночное Запорожье

Лунная дорожка искрится на волнах, слегка колышутся отражённые в воде огни Днепрогэса.

ОтдыхPro

МОЖНО ЛИ ПРОЖИТЬ СЧАСТЛИВУЮ ЖИЗНЬ БЕЗ ПОБЕД?

Тимощенко Тимофей,

ученик 11-го класса,

Энергодарский учебно-воспитательный комплекс № 5,

г. Энергодар

(консультант: Белова Ю.Г.)

Возможна ли счастливая жизнь без побед? Или счастливая жизнь первична, а победы – её следствие? Владимир Короленко в очерке «Парадокс» провозглашает: «Человек создан для счастья, как птица для полёта»... Согласно утилитаризму, смысл жизни – счастье. Так не является ли тогда победой достижение этой цели?

В обиходе утилитаризмом называется любая деятельность, в основе которой лежит материальный расчёт, стремление из всего извлекать выгоду. Все люди, согласно Бентаму, создателю этики утилитаризма, стремятся к удовлетворению своих желаний. Счастье заключается в чистом, непрерывном удовольствии, причём, наслаждение, польза и выгода равноправны.

Конечно, утилитарная цель состоит из множества других целей. Все мы – эгоисты, даже отрицание этой истины – эгоизм. Мы стремимся удовлетворить множество своих потребностей, другое дело – как мы это делаем.

Давайте поставим вопрос иначе: возможно ли прожить счастливую жизнь с победами? Это как в случае с отрицанием утилитаризма – мы можем начать всерьёз врать себе!.. Цель ясна: разоблачить всечеловеческий эгоизм, с моральной самоотдачей утверждая: «Я – не эгоист!» Вроде бы и победа, мы сделали себя счастливее... Но насколько этого хватит? Ведь если можно допустить ложь из-за своих предубеждений и невежества в одном, то почему бы не допустить самообман по этой же причине, но в вопросах, которые будут значительно важнее? Ведь человек, делая маленькие ошибки, этого не замечает и не говорит самому себе: «Ну, это всё равно ни на что не влияет, но вот когда от моего хода мыслей действительно что-то будет зависеть, то я тут же отброшу все свои предрассудки и сделаю правильный выбор!». Во-первых, такого не бывает, а во-вторых, даже если было бы, то прозвучит как: «Я всегда могу бросить, ну, честно». Таким образом, постоянно «побеждая» в жизни, вгоняя себя каждый раз во всю большую ложь, в итоге ты можешь стать и проигравшим.

Это было бы смешно, если бы это не было сегодняшней действительностью. Я не могу точно сказать, что сегодня существуют счастливые люди. Более того, я думаю, что возможно, что ни одного «счастливчика», а точнее, счастливого, нельзя найти! Это ни я, ни вы, ни кто-либо другой. Почему?

Всё дело в безразличии к люмпенизму: если даже представить, что в данный момент несчастен лишь я, то тогда я имею шанс стать не очень приятной личностью для других людей. Сейчас так моден призыв о необходимости окружать себя счастливыми людьми! Таким образом, если хоть один элемент общества будет ущемлён, это начнет касаться и других, а

дальше – снежный ком негатива, который, в итоге, сможет прокатиться по всему человечеству: один начнет донимать другого, тот, ввиду постоянного стресса, начнёт выносить мозги близкому человеку, а близкий закончит отношения, ведь терпеть эту нервотрёпку невозможно... Это – лишь пример. В действительности всё может быть гораздо серьезнее: я ведь не один несчастлив, мы живём при капитализме, где по определению не могут жить счастливые люди.

– Мой дом – моя крепость! – Нет денег? Живи на улице, питайся из мусорного бака, либо иди вешаться. Но, к сожалению, более привлекательный вариант для многих будет иной – преступления. Предотвратить начало роста такого «снежного кома», или остановить его развитие могут только люди, которые настроены на созидание. Это те, кто не безразличен к чужим проблемам ввиду своего рационального эгоизма, ведь игнорировать чье-то несчастье – это поощрять постепенное становление чужой личности, как люмпена, который в будущем, прямо или косвенно, доставит тебе неприятности и, тем самым, помешает тебе победить в жизни.

Какой же следует вывод? Да всё просто: миллионеры, счастливые женихи и невесты, успешные ученые (особенно люблю тех, которые разрабатывают оружие для массового уничтожения людей, их можно с большой буквы писать) и прочие «победители» – на самом деле просто луны, и, в первую очередь, лгут они сами себе. Даже с победами нельзя быть счастливым человеком!.. А без них?.. Что, если не думать о завтрашнем дне, не добиваться ничего и не ставить себе цели, которые могут лишить сна и покоя, а пустить всё на самотёк? Увы, тут счастья искать тоже не приходится. А всё дело, по-моему, в том, чтобы просто заниматься любимым делом, приносить пользу тем, к чему тебя влечёт, и одновременно получать от этого радость. Утилитаризм? Да. Но мне бы очень хотелось остановить снежный ком из несчастливых...

А как же слова Короленко? «Человек создан для счастья, как птица для полёта»... И герой его – от рождения безрукий человек, который выводит эти слова ногами... Значит, счастье всё-таки есть? И победы не всегда играют роль стимула? Примеры?

Эндрю Уайет, американский художник-реалист. Жил в маленьком городке и на протяжении всей жизни никуда не выезжал из него, за исключением летнего перемещения в свой дом на побережье... Где родился, там и пригодился! Рисовал исключительно своих соседей, родную природу. Но как!.. Мир Кристины Олсен открывает нам как раз то, что на самом деле может являться настоящей победой! Женщина с парализованными ногами жила по соседству с Уайетом, она передвигалась, как могла, часто просто ползком, и при этом не была лишена радости увидеть красоту и счастье почувствовать прохладу росы утренних лугов и свежести ветра!.. На картинах художника Кристина – очень трогательна, хрупка и, в то же время, сильна и красива, причём, какой-то своей, внутренней красотой. Подобно ей, каждый образ художника неповторим. Талант Эндрю Уайета сам нашёл дорогу к славе и иногда приносил ему счастливые моменты в жизни. Критики поначалу язвительно писали, что его картины – для домохозяек, он никогда не стремится

к оригинальности. Реализм? Фи, как скучно!.. Зато со временем всё встало на свои места, и теперь все рады тому, что носы на его картинах там, где им положено быть!..

Карл Лагерфельд... Мир моды рукоплескал ему, но сам Карл, Кайзер, как его называли из-за немецкого происхождения и перфекционизма, никогда не отвлекался от своих любимых занятий – рисовал эскизы роскошных нарядов, фотографировал, создавал ароматы, вдохновлялся сам и вдохновлял других. Чем? Красотой. Жизнью. Креативный дизайнер прославленных им же домов Шанель и Фенди не любил и не позволял вторжений в свою жизнь посторонних проблем, поэтому ограничил свой круг общения несколькими близкими людьми. Ничто не должно было отвлекать Карла Лагерфельда от главного дела его жизни. Он считал неприличным говорить о любви уже не будучи молодым, не имел семьи. Но зато у его кошки Шупетт был личный повар и несколько телохранителей, впрочем, как и у него самого. Карл, благодаря своему успеху, получил право смело высказывать свою точку зрения и быть услышанным. Так, он критиковал свою историческую родину за приток эмигрантов-нацистов и не любил людей с лишним весом, называл русских мужчин «настоящими уродами», находя их некрасивыми, и терпеть не мог детей.

Были ли счастливы эти два таких разных человека? Наверное, да. Но уж точно не благодаря своим победам. Делали то, что должны были, то, что получалось у них лучше всего. И через это – делая счастливыми, в первую очередь, себя – можно сделать счастливыми и других. Победы не заставят себя ждать, но это уже совершенно другая история.

СПРАВЖНЄ БАГАТСТВО ЛЮДИНИ НЕ В СЛОВАХ, А В ДУМЦІ, В ДУХОВНИХ ЦІННОСТЯХ

Чугуй Софія,

учениця 9-го класу,

Запорізька спеціалізована школа І-ІІІ ступенів № 100

Запорізької міської ради Запорізької області, м. Запоріжжя

(консультант: Доновський С.М.)

Свій виступ мені хочеться розпочати рядками, які спали мені на думку.

Життя без боротьби – усвідомлений програш. Боротьба – це дія, а поки люди здатні діяти, можливо все.

Сьогодні пропоную вам замислитись над тим, що справжнє багатство людини не в словах, а в думці, в духовних цінностях. Саме вони керують життям особистості, допомагають їй здійснювати щоденний вибір, приймати правильні рішення та вміти досягати поставлених цілей.

Я називаю це Еверестом. Кожна людина має власний Еверест. Щоб його подолати, потрібна підготовка, надійні люди, витривалість та певні духовні якості: добро, яке цінувалось завжди. Доброта сама по собі є внутрішньою потребою особистості.

Краса – це категорія надзвичайно тонка. Щоб її відчутти і зрозуміти, необхідно бути чуйним. **Краса нас оточує всюди: у природі, в іншій людині, у відносинах між людьми.** Головне – помічати її.

Далі – найважливіша частина шляху до Евересту – віра. Біблія говорить: «...якщо ви будете мати віру з гірчичне зерно і скажете горі цій: "Перейди звідси туди", і вона перейде; і нічого не матимете неможливого!» (Матвія 17:20). Віра – найважча сходинка до мрії.

Віншує ж шлях – любов – **вища духовна цінність, без якої життя людини взагалі складно собі уявити.** Любов шукають, її знаходять, втрачають, розчаровуються в ній, роблять в ім'я неї справжні подвиги.

Духовні цінності пов'язані з тривалою користю, а не з короткочасними втіхами. Павло писав: «Видиме [матеріальне] – дочасне, невидиме ж [духовне] – вічне» (2 Коринтян 4:18).

Шлях до мого Евересту непростий, але з такими орієнтирами я його неодмінно подолаю.

СОДЕРЖАНИЕ

Номинация «Доброе слово лучше богатства»	3
<i>Волков А.</i>	Я – маленький українець 3
<i>Глушенкова М.</i>	Мої мрії 4
<i>Гудкова В., Гудкова З.</i>	Мы двойняшки 4
<i>Кравченко К.</i>	Вишиванка 5
<i>Кулініч М.</i>	Все відчуває, тільки не говорить... 6
<i>Молокова А.</i>	Мечтайте – и мечта сбудеться! 7
<i>Мисочка А.</i>	Стосунки між братиком і сестричкою 8
<i>Савенко А.</i>	Я – маленький українець! 9
<i>Сейтумеров С.</i>	Моє ім'я 10
<i>Сівер В.</i>	Я – маленький українець 10
<i>Смирнова А.</i>	Лучше чем в семье не может быть нигде 11
<i>Труба Є.</i>	Мої мрії 12
<i>Черепов М.</i>	Максимка-Незнайка 13
<i>Авалян Є.</i>	Як зробити життя радісним 14
<i>Бабич Я.</i>	Я – щаслива дитина 15
<i>Бандура А.</i>	Моя маленька Батьківщина 16
<i>Бейко С.</i>	Я – маленька українка 17
<i>Біленко З.</i>	Українкою я народилася 18
<i>Воленко С.</i>	Домашній фотоальбом 19
<i>Гугніна К.</i>	Як зробити життя радісним? 20
<i>Долгова К.</i>	Я – щаслива дитина 21
<i>Даценко А.</i>	Моя мрія 22
<i>Кавун С.</i>	Що я люблю? 23
<i>Качур М.</i>	Що дарує мені радість 23
<i>Ковтун К.</i>	Пропоную познайомитись 24
<i>Козирева О.</i>	Мультики, які я переглядаю багато разів 25
<i>Костенко В.</i>	Що дарує мені радість 26
<i>Кропотов О.</i>	Як зробити життя радісним? 27
<i>Кукла Т.</i>	Мої мрії 27
<i>Лавров К.</i>	Я серед інших людей? 28
<i>Левченко Є.</i>	Прогулянка рідними містами 29
<i>Луньова А.</i>	Мої мрії 30
<i>Марчук С.</i>	Як зробити життя радісним? 31
<i>Міхіль Я.</i>	Як зробити життя радісним? 32
<i>Московський В.</i>	Я – маленький українець 32
<i>Олесандрова М.</i>	Що для мене радість 33
<i>Онїщенко Т.</i>	Я – маленька українка 34
<i>Путїйна Д.</i>	Моя маленька Батьківщина 35
<i>Сваток Я.</i>	Домашній фотоальбом 36
<i>Толстая В.</i>	Моя школа – найкраща 37
<i>Феленко Я.</i>	Мої мрії 38
<i>Шичок С.</i>	Я і моя мала Батьківщина 38

Номинация «Слово есть поступок»	40
<i>Анікеева В.</i>	«Найбільша з перемог – вміння прощати» Шиллер 40
<i>Близнюкова М.</i>	«В человеке есть что-то удивительное» Мольер 40
<i>Бурлака Е.</i>	Места, где родились, всегда святые 41
<i>Бурлаковский А.</i>	Человек отражается в своих поступках 42
<i>Буриштика Є.</i>	Межі не в природі, а – у свідомості 43
<i>Васютинская Е.</i>	Границы не в природе, они – в сознании 44
<i>Грищук В.</i>	Мир управляется словом 45
<i>Задорожная А.</i>	Может ли свобода быть рабской? 46
<i>Киселев Е.</i>	«...Поверь тому, кто молчаливо, творит красивые дела» 47
<i>Колосов С.</i>	Мое село 48
<i>Кременчук К.</i>	Нам дух волелюбний від скіфів дістався 49
<i>Курильчук Д.</i>	Надеяться лучше, чем отчаиваться 50
<i>Микулин А.</i>	«Одна Батьківщина – і двох не буває, місця, де родилися, завжди святі». М. Бакай 51
<i>Орел Е.</i>	Границы не в природе, они – в сознании 52
<i>Поняткова Д.</i>	Чи можна прожити яскраве життя без перемог? 53
<i>Рачич М.</i>	Пока ещё не поздно! 54
<i>Рябчинська О.</i>	Куди приводять мрії 55
<i>Сергач А.</i>	Похвальная речь дружбе 55
<i>Симоненко А.</i>	Да здравствует новое человечество! 56
<i>Смоляная В.</i>	Границы не в природе, они – в сознании 57
<i>Табунщик Д.</i>	Побег к себе, или я не краб! 58
<i>Фещенко С.</i>	Найбільша з перемог – вміння прощати 59
<i>Щербатов И.</i>	Наибольшая из побед – умение прощать 60
<i>Яровая А.</i>	Почему нужно уметь говорить «нет»? 60
Номинация «Быстрое перо»	62
<i>Амстка З.</i>	Я подарю радість вам! 62
<i>Верескун Д.</i>	Інтерв'ю з учасницею конкурсу 64
<i>Диброва П.</i>	Ораторами не рождаются... или Запомните их имена! <i>Размышления будущей журналистки</i> 66
<i>Зазулина М.</i>	О юбилейных датах, или как разрушаются стереотипы (<i>эссе</i>) 70
<i>Кім Н.</i>	Я мрію бути... (<i>есе</i>) 72
<i>Козленко В.</i>	Слово розквітне тоді, коли його плекають. <i>Інтерв'ю</i> 76
<i>Сафонова І.</i>	Я и моя малая Родина: размышления и надежды. Давайте научим людей любить. <i>Эссе</i> 80
<i>Тимощенко Т.</i>	Можно ли прожить счастливую жизнь без побед? 84
<i>Чугуй С.</i>	Справжнє багатство людини не в словах, а в думці, в духовних цінностях 86